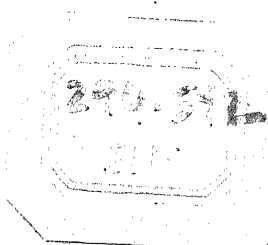

శ్రీ హనుమద్భాగవతము

పూర్వార్థము

1473

1-93

సత :

కరత్న

అధీకరణచణ

శ్రీ మట్టుపల్లి శివ నుబ్బారాయ గుప్త

ACC No. 21648

14573

193

శ్రీ హనుమద్భాగవతము

పూర్వార్థము

ALLMS-21648

“ఓం నమో భగవతే ఆంజనేయాయ మహాబలాయ స్వాహా”

రచయిత

పౌరాణిక రత్న

మహాపురాణాంధ్రీకరణచణ

శ్రీ మట్టుపల్లి శివ సుబ్బరాయ గుప్త

ప్రకాశకులు

శ్రీ మట్టుపల్లి జగన్నాథం

ప్రథమ ముద్రణము

ప్రతులు 1000

మకర సంక్రాంతి

శ్రీ రక్తాక్షి పుష్కభహుళ సప్తమి

19-1-1985

SREE HANUMAD BHAGAVATHAM

By

POURANIKA RATNA

MAHA PURANA ANDHRIKARANACHENA

SREE MATTUPALLI SIVA SUBBARAYA GUPTA

Kothapet, GUNTUR-522001. Phone: 23827

పుస్తకములు దొరకు ప్రదేశము

శివా యింజనీరింగ్ కంపెనీ

ప్రెస్ రోడ్, గుంటూరు-522001.

ఫోన్ 20827

విన్నపము

ఓం శ్రీసాయిరాం గురుదేవదత్త

దాశరథాయ విద్మహే సీతావల్లభాయ ధీమహి
న్నీ రామః ప్రచోదయాత్ ।

ఆంజనేయాయ విద్మహే వాయుపుత్రాయ ధీమహి
న్నీ హనుమాన్ ప్రచోదయాత్ ।

‘హనుమద్భాగవతము’ రుద్రావతారుడు, శక్త్యావ
వైష్ణవావతారుడు నగు శ్రీ ఆంజనేయుని పావన
మరియు ఆపరమపురుషుని దివ్యచరణారవిందములను
భ్యాసించి, ఆరాధనమొనరించి తరించిన భాగవ
చరితములు, ఆయన, ఈయనపై నొనరించిన
శేషములు కలసిన త్రివేణి సంగమము.

పుకులైన భక్తులు ఈదివ్య పావన గ్రంథమును
స్మరించి భవసాగరమును తరించి భగవద్దామమును
నేను అభిలషించుచున్నాను.

కూర్తు త్రిగుణాతీతుడైన భగవంతుడే భగవద్భక్తుని
దివినుండి భువికి దిగివచ్చి భాగవతాచరణము
పనిలోగల భగద్భక్తులందరికి ఆదర్శమై నిలిచినాడు.
మదీశ్వరుని దివ్యచరితమును, హనుమద్భక్తుల చరిత
శ్రీ ఆంజనేయుని దివ్యలీలావిశేషములను అనేక

పురాణ సంహితలనుండి సేకరించి నాజన్మను చరితార్థమొనరించుకొనుచున్నాను.

మాతృదేవోభవ, పితృదేవోభవ అను సూక్తుల ననుసరించి భగవత్సేవాంకితమైన నా కీ జన్మము నిచ్చిన నాతల్లి దండ్రులగు శ్రీమతి వేంకటమహాలక్ష్మమ్మ శ్రీ జగన్నాథముగార్ల కాజన్మాంతము నేను ఋణపడియున్నాను. దానశీలురు, జ్ఞానవైరాగ్య సంపన్నులు, పుణ్యమూర్తులు భగవద్భక్తి యుతులు నగు వారియనుగ్రహవిశేషముచే నా కీమహత్కార్యమొనరించు అదృష్టము లభించిన దనిచెప్పట కెంతయో గర్వపడుచున్నాను.

‘శ్రీ హనుమద్భాగవతము’ (పూర్వార్థము) శ్రీహనుమజ్జయంతీమహోత్సవ నందర్భముగా పావనచరితులు, మహాత్ములు శ్రీ దత్తాత్రేయ గురుపరంపరలోనివారు అగు శ్రీ విశ్వయోగి విశ్వంజీద్వారమున ఆవిష్కరింపబడుట నా పూర్వజన్మ సుకృతఫలము. శ్రీ విశ్వంజీగారికి నా సాష్టాంగ ప్రణామముల నర్పించుచున్నాను. ఆసభకు అధ్యక్షత వహించిన అభినవపోతన కరుణశ్రీ శ్రీ జంధ్యాల పాపయ్యశాస్త్రిగారికి నా హృదయపూర్వక పాదాభివందనములు.

నాకు ఆశీస్సులు పలికిన మహామండలేశ్వర. భాగవత చరితవ్యాస శ్రీరామ్ శరణ్ కుందుర్తి వెంకట నరసయ్యగారికి పాదాభివందనములు. నన్ను సభకు పరిచయమొనరించిన విద్వాన్ శ్రీ గోగినేని కనకయ్యగారికి నా హృదయపూర్వక

అభివాదములు. అన్నిటికిమించి నాటి సభను ఆయత్తపరచిన శ్రీ విశ్వమందిర సభ్యులకు అనేక వందనము లర్పించుచున్నాను.

శ్రీ శంకరాచార్యులు, నృసింహ పురాణము, జైవ ధర్మము, శ్రీమద్భాగవతము, మున్నగు బహు గ్రంథకర్తలు విశ్వహిందు పరిషత్ సంస్కృత భాషా ప్రచారకులు నగు శ్రీ జన్నాభట్ల వాసుదేవశాస్త్రిగారు ఈ గ్రంథ ముద్రణము నందును, భాషా విషయమునందును, ననేక విధములగు సలహాలనిచ్చుచు నెంతగానో తోడ్పడిరి. వారికి నా హృదయ పూర్వక ధన్యవాదములు, వందనములు.

ఈ మహాగ్రంథమును సకాలములో ముద్రించి యిచ్చిన రవి ప్రెస్ అధిపతులకు నాహృదయపూర్వక ధన్యవాదములు.

ఏమైనను “ప్రమదో ధీమతామపి” యను నార్యోక్తి యనుభవమైన దగుటవలన దీనియందెన్నియో ప్రమాదములుండితీరును కాన సహృదయులగు పాఠకులు దయతో మన్నింపప్రార్థన.

శేషం ఓం శ్రీ విశ్వ సాయికృష్ణ స్మరణం.

ఇట్లు

శ్రీ హనుమజ్జయంతి

భక్తజన దాసానుదాసుడు

1988

సుజన విధేయుడు

శ్రీ మట్టుపల్లి శివసుబ్బరాయగుప్త

శ్రీ మట్టుపల్లి శివసుబ్బరాయగుప్త గారిచే
రచింపబడి ప్రచురింపబడిన గ్రంథములు :

1. శ్రీ బ్రహ్మవైవర్త మహాపురాణసార సంగ్రహము
శ్రీ హనుమజ్జయంతి 31-5-78
2. శ్రీ మదాంధ్ర బ్రహ్మవైవర్త మహాపురాణములో
మొదటి భాగము బ్రహ్మఖండము
శ్రీకృష్ణ జయంతి 28-8-78
3. రెండవభాగము ప్రకృతిఖండము
ఉగాది 29-3-79
4. మూడవభాగము గణపతిఖండము
శ్రీ వాసవీ కన్యకాపరమేశ్వరి జయంతి 6-5-79
5. నాల్గవభాగము శ్రీకృష్ణ జన్మఖండము పూర్వార్థము
శ్రీ వ్యాసపూర్ణిమ 27-7-80
6. ఐదవభాగము శ్రీకృష్ణ జన్మఖండము ఉత్తరార్థము
శ్రీకృష్ణ జన్మాష్టమి 7-2-82
7. శ్రీ రాఘవేంద్ర కల్పవృక్షము
పుష్యార్క పుణ్యకాలము 7-2-82

8. శ్రీ రాఘవేంద్ర స్తోత్రకవచ మంత్రమంజరి

పుష్కారక పుణ్యకాలము 7-2-82

9. శ్రీ హనుమద్భాగవతము పూర్వార్థము

శ్రీ హనుమజ్జయంతి 10-12-88

రాబోవు గ్రంథములు

10. శ్రీ హనుమద్భాగవతము ఉత్తరార్థము

11. ఓం శ్రీగురు విశ్వ సందర్శనము

12. శ్రీ ధర్మార్థ ప్రకాశము

విన్నపము

ప్రస్తుత గ్రంథము శ్రీ హనుమత్ భాగవతము పూర్వార్థ భాగము. అనగా యింకను ఉత్తరార్థ భాగము వెలువడవలసి యున్నది. దానిని త్వరలోనే మీ ముందు వుంచగలము.

ఉత్తరార్థ భాగములో యుద్ధకాండ, శ్రీ అంజనేయుని దివ్య లీలా విశేషములు, శ్రీ హనుమత్ గీత, శ్రీ అంజనేయుని నవ విధ రూపములలో అర్చించి తరించిన భాగవతోత్తముల పావన చరితములు, శ్రీ హనుమదీశ్వరుని మంత్ర, తంత్ర, స్తోత్ర కవచ పూజా విధానములు పొందుపరచబడినవి. త్వరలోనే యీ గ్రంథము సమర్పించుకొనగలము.

ఓం శ్రీ సాయిరాం గురుదేవదత్త

అ శీ స్సు లు

అమృత హృదయుడు, సరళ స్వభావుడు పరమ భాగవతోత్తముడు అయిన శ్రీ మట్టుపల్లి శివసుబ్బరాయగుప్త అంతరంగములో చిందులేసిన భక్తి భావోత్తేజ విస్ఫూర్తికి నిదర్శనమే యీ “శ్రీ హనుమద్భాగవతము”. మాట మాటలో మనుష్యుల మనస్సులను మత్తులో ముంచే మంత్ర పూరితమైన కవితాశక్తితో, మృదుమధురమైన శేట శేట తెలుగు పదముల కలయికతో సామాన్య మానవుని నుండి అసామాన్య జ్ఞానివరకు అర్థంచేసుకునే విధంలో అర్థమయేటట్లు అంతర్ధారాలతో కూడిన యోగశాస్త్రంలోని రహస్యాతిరహస్య విశేషార్థాలతో సుందరమైన ఒక సుందరకాండగా దీనిని తీర్చిదిద్దారు. మహాకవి కరుణ శ్రీ శ్రీ జంధ్యాల సాపయ్యశాస్త్రి మహాభక్తులు శ్రీ రామశరణ కుందుర్తి వెంకట నరసయ్యగార్ల వంటి మహానీయుల ప్రశంసలందుకునే రీతిలో దీనిని మలచగలటం శ్రీ గుప్తాగారి భక్తిపూరితమైన జ్ఞానానికి నిదర్శనం.

ఈయన జ్ఞానము భక్తిపూరితమైనది. ఈయన పాండిత్యము ప్రేమపూరితమైనది. లేశమైనా అహంకార మమకారములు లేని సౌజన్యశీలి, శాంతమూర్తి సుబ్బరాయగుప్త బ్రహ్మ వైవర్తపురాణము (6 భాగములు), రాఘవేంద్ర కల్ప

వృక్షము, రాఘవేంద్ర స్తోత్ర కవచ మంత్రమంజరి మొదలైన మహత్తర గ్రంథములను తెలుగు పాఠకలోకానికి అందించిన ఘనత ఈ రచయితది. ముఖ్యంగా బ్రహ్మవైవర్త పురాణం మంత్రతంత్ర శాస్త్ర రహస్యాతి రహస్యములను ఉదాత్తముగా ప్రకటింపజేసినది. నిజముగా భగవానునియొక్క దివ్యాశీస్సులతో ఏదో మానవతాతీత దివ్యశక్తి ప్రేరణతో శ్రీ గుప్త ఈ రచనా వ్యాసంగమును నిర్వర్తించుచున్నట్లుగా కన్పట్టుచున్నది. ఆ నిదానము, ఆ గాంభీర్యము, ఆ వినయము, ఆ ఉదాత్తత ఆ సమృత ఆ భక్తితత్పరత ఆ స్నేహశీలత అన్నిటికీమించిన ఆ స్థితప్రజ్ఞత్వస్థితి బహు ప్రసంశనీయము. భగవంతుని ఆశీస్సులు పొందుటకు కావలసిన లక్షణములన్నియు పుణికి పుచ్చుకొన్న ప్రేమమూర్తి శ్రీ గుప్తాజీ. వీరి కలం నుంచి యింకా యింకా ఎన్నో ఎన్నో మహత్తర గ్రంథ రాజములు వెలువడాలని ఆశిస్తూ ఆకాంక్షిస్తూ ఆశీర్వాదిస్తూ ఈ శ్రీ హనుమద్భాగవత మను గ్రంథమును ఆవిష్కరిస్తున్నాను పరమ భక్తాగ్రగణ్యులకు అందరికీ దీనిని దివ్యకానుకగా అందిస్తున్నాను.

హనుమజ్జయంతి

విశ్వమందిరం

గుంటూరు

విశ్వయోగి విశ్వంజీ

(విశ్వం మాప్టారు)

శ్రీ హనుమత్ భాగవత గ్రంథావిష్కరణ సందర్భమున

శ్రీ విశ్వయోగి విశ్వంజీ సందేశము

దేహమే దేవాలయం, హృదయమే దైవపీఠం

భగవంతుడికి పేరు లేదు. ప్రతి జీవిలో వున్న శక్తియే భగవంతుడు. ఆ శక్తిని మనం పూజిస్తున్నాం. ప్రార్థిస్తున్నాం.

అతడు సర్వవ్యాపకుడు. అంతటా నిండి యున్నవాడు 16 కళలు గల ప్రేమావతారంగా శ్రీకృష్ణుని రూపంలో ద్వాపరయుగంలో అవతరించాడు. ఇప్పుడు మరల ఆ ప్రేమమూర్తి శ్రీ సత్యసాయి రూపంలో దర్శనమిస్తున్నాడు. ఆ సాయి భగవానుడు ప్రేమ తత్వాన్ని పంచిపెడుతూ ప్రపంచ వ్యాప్తంగా మేధావులను అక్కరిస్తున్నాడు.

ఈ యావత్ ప్రపంచంలో దివ్యశక్తి ఒకటి నిండి వున్నది. అదే అన్నిటినీ తిప్పుతూ వున్నది. అది సర్వశక్తివంతమైనది, సర్వత్రావున్నది. సర్వమూ తానే అయినది. అదే శక్తి ప్రతి ప్రాణిలోను, ప్రతి మనిషిలోను వున్నది. అదే శక్తి పరమాణువులోగూడ వున్నది.

ఈ సత్యాన్ని మానవుడు గ్రహించక భగవంతుడు ఎక్కడో దూరంగా వున్నాడని పొరబాటు పడుతున్నాడు. తనతోటి మానవుల్లో దేవుడున్నాడని గ్రహించక మనిషిని మనిషిగా ప్రేమించలేక పోతున్నాడు. పైగా ద్వేషిస్తున్నాడు. ఇలా ద్వేషించమని సనాతన భారతీయ ధర్మం ఎక్కడా చెప్పలేదు.

విశ్వరూప శందర్శనం అంటే ఏమిటి? ఒక ఆరడుగల మనిషి తన రూపాన్ని పెంచుకొని భూమి యావత్తు ఆక్రమించి అకాశమంత ఎత్తు ఎదిగితే అది విశ్వరూపమా? కానేకాదు. పరమాణువులో ఏదైతే వున్నదో యావత్తు సృష్టిలో అదే వున్నది. అణువులో న్యూక్లియస్ అనేది వున్నది.

దాని చుట్టూ ఎలక్ట్రానులు ప్రోటానులు అత్యంత వేగంగా పరిభ్రమిస్తూ వుంటాయి. ఇదే విధంగా సూర్యగోళం చుట్టూ అనేక గ్రహాలు అత్యంత వేగంగా తిరుగుతున్నాయి. విశ్వకుటుంబం యొక్క సూక్ష్మ రూపమే పరమాణువు. అనేక పరమాణువుల కలయిక వలననే వదార్థము ఏర్పడింది. యావత్తు విశ్వమూ ఇలాగే వున్నది. నీవు అనగా ఆ పరమాణువులలోని దివ్యశక్తియే. నీలో అంతా వున్నది. అంతటిలో నీవున్నావు. నీవు లేని ప్రదేశం లేదు. ఈ సత్యాన్ని గ్రహించండి.

సృష్టిలో ఎక్కడైనా అలజడి ఏర్పడితే అది ప్రతి అణువులోనూ ప్రతిబింబిస్తుంది. పరమాణువును శాంతింపజేస్తే ప్రకృతిలోని అలజడి తగ్గి పోతుంది. అలా అణువులలో అలజడిని శాంతపరచడానికే ఏకాదశ రుద్రాభిషేకాలూ శివలింగానికి అర్చనలూ చేస్తాము. శివలింగం విశ్వానికి సంకేతం.

కుటుంబం సనాతన ధర్మానికి మూలస్థంభం. వ్యక్తి వికాసం ద్వారా కుటుంబ వికాసం సాధించాలి. కుటుంబముల సమైక్య కృషి ద్వారా సమాజ వికాసాన్ని సాధించడమే సనాతన ధర్మ లక్ష్యం. ఈనాడు వ్యక్తులు కులాల మతాల పేరుతో పరస్పరం దూరమవుతున్నారు. వీళ్ళను ఆధ్యాత్మికత ద్వారా సంఘటితం చేయాలి. ఏకమనస్కులుగా తీర్చి దిద్దాలి. తద్వారా సమాజ వికాసాన్ని సాధించాలి. ఆధ్యాత్మికత వల్ల సమాజానికి మేలుకలగాలి.

దేహమే దేవాలయం. హృదయమే దైవ పీఠం. ఈ పూజలు, ఆరాధనలు ఎందుకు ? నీలోవున్న దైవ శక్తిని వికసింప చేసుకోడానికే గాని భగవంతుడు ఏదో చేసి పెడతాడని కాదు. నీలోవున్న చైతన్య శక్తిని పరమాత్మ శక్తితో అను సందానం చేసుకున్నట్లయితే నీవే ఒక శక్తి కేంద్రం అయిపోతావు.

ప్రతి మానవునిలోను ఇచ్చాశక్తి హృదయంలోను, జ్ఞాన శక్తి మెదడులోను, క్రియాశక్తి వెన్నుపూసలోను ఉన్నాయి. ఇవియే విష్ణు, బ్రహ్మ, మహేశ్వరులు. వీటి సమైక్య స్థితియే దత్తతేయుడు. ప్రతి వ్యక్తి అత్రి అనసూయలను ఆరాధించి - అనగా త్రిగుణములకు అతీతుడై అసూయను విడిచివేసిస్తే భగవచ్చక్తి మనకు దత్తమవుతుంది. ఇదియే దత్తతేయుని స్థితిని పొందడం.

సాధకుడు యోగముద్వారా హృద్గ్రంథి, చిత్తగ్రంథి, ఆత్మగ్రంథులను చేపిస్తాడు, పిదప షట్చక్రములద్వారా తన మానసిక శక్తిని సామాన్య మనస్సు నుండి దివ్య మనస్సుతో ఆను సంధానం చేస్తాడు. విశ్వమంతటా వ్యాపించి యున్న దివ్య విద్యుదయస్కాంత శక్తితో శాశ్వత సంబంధం ఏర్పరచుకుంటాడు. ఇదియే యోగము. యోగి ఒక శక్తివలయంగా, ఒక శక్తి స్వరూపంగా మారి, అనంత విశ్వంలోని అఖండ శక్తిని తనలోకి ప్రవహింప చేసుకొని సమాజ శ్రేయస్సుకు ఆశక్తిని వినియోగం చేస్తాడు.

అయితే విగ్రహారాధన ఎందుకు ? అని అడుగుతారు. దీనికి వివేకానందుడొక ఉదాహరణ చెప్పాడు. మనం పాలు త్రాగాలంటే కప్పులో పోసుకొని త్రాగుతాం. కప్పు, గ్లాస్ లేకుండా నేరుగా త్రాగే పీలులేదు. ఆ గ్లాసు లాంటిదే విగ్రహం. త్రాగిన పిదప దానిపైట్టి మరొకరికిస్తాం. పగుల గొట్టం. దాని ఉపయోగం చెవుతాము.

భగవత్ శక్తి విద్యుచ్చక్తి లాంటిది. దానిని నేరుగా చూడలేము. మన అవసరాన్ని బట్టి రేడియో, ట్యూబులైటు, ఫ్యాను, ఎయిర్ కండిషనరు వగైరా పరికరాల ద్వారా దాన్ని ఉపయోగంలోకి తెచ్చుకుంటాం. అలాగే విగ్రహం అనే ఒక పరిమిత రూపంతో దైవ శక్తిని అవగాహన చేసుకుంటున్నాము.

మహిమలు అనేవి ఉన్నాయా ? అని అడుగుతారు. మహిమలనేవి

లేవు. జాగ్రత్తగా వినండి. మనవూళ్ళో డా॥ ఎం. గోపాలకృష్ణ రోజూ కొన్ని వందల ఆపరేషన్లు చేస్తాడు. ఆ విధంగా కోటానుకోట్ల జనులు చేయలేరు. చేయలేనివారికి ఆలా చేయడం ఒక వింతగాను, Miracle గాను అనిపిస్తుంది. ఆపరేషన్లు చేయడం నేర్చుకున్న డాక్టర్లకు ఆది సహజంగా కనిపిస్తుంది. అలాగే భగవత్ శక్తివలన డాక్టర్లు ఆపరేషన్లు చేస్తున్నాడు; ఇంజనీరు ఆద్భుత భవన నిర్మాణం చేస్తున్నాడు; మరొకరు మరొకటి చేస్తున్నారు. మన దృష్టికి అది మహిమ, వాళ్ళ దృష్టికి ఆది సహజం. అలాగే యోగులు నీటిమీద నడుస్తారు. అది వారికి సహజం. మన మనస్సుకు అలాంటి శిక్షణయినై మనమూ ఆలా చేయవచ్చు.

మంత్రం మ వి సి ని మహాశక్తి కేంద్రంగా చేస్తుంది. “ఓం శ్రీసాయిరామ్ గురుదేవదత్త” అనే మంత్రాన్ని అందరూ నియమం ప్రకారం ఉపాసించండి, లేదా మీకిష్టమైన మరొకమంత్రము జపం చేయండి.

ఎక్కడ సమైక్యత ఉన్నదో అక్కడ దై వీ శ క్తి వుంటుంది. అందరం కలిసి పనిచేయాలి. మీలోని బలహీనతలను తొలగించుకోవాలి. పరులకు ఎలా ఉపయోగపడతామా అనే ఆలోచన చేయాలి. భారతధేశం 2001 సంవత్సరం నాటికి ప్రపంచాసక్తిమార్గ దర్శకత్వం వహిస్తుంది అందుకు తగిన సంసిద్ధతను ఆధ్యాత్మికంగా, భౌతికంగా మన సమాజం సాధించాలి.

సత్రప్రవర్తన, సదాలోచన లేకుండా పూజల వలన ప్రయోజనం లేదు. మనుషులలోనే దేవుడున్నాడు. ఈ జగత్తు మిథ్యకాదు. ఇది పర బ్రహ్మ స్వరూపం. దీన్ని నిర్లక్ష్యం చేయకండి. సమాజానికి ఉపయోగ పడే రీతిలో జీవితాలను తీర్చిదిద్దుకోండి.

విశ్వయోగి విశ్వంజీ

శ్రీ హనుమత్ జయంతి - 10-5-88

గోగినేని కనకయ్య విద్వాన్

ప్రెసిడెంట్

తాడికొండ ఎడ్యుకేషనల్ ఇన్స్టిట్యూషన్స్

రివల్యూషన్, లక్ష్మీపురం

గుంటూరు-522 007

పౌరాణికరత్న, మహాపురాణ ఆంధ్రీకరణ చణ విరు
దాంకితులు శ్రీ మట్టుపల్లి శివసుబ్బరాయగుప్తగారు మా
కత్యంత సన్నిహితులలో ఒకరు. వారు సౌజన్యము, వినయము,
సజ్జనత్వము కలిగి భారతీయ సంస్కృత సంప్రదాయాలపై
అనన్యప్రేమ కలిగి దాని వ్యాప్తికి కృషిచేస్తున్న పండితులు.
వారు రచించిన శ్రీ హనుమద్భాగవతమును ఆదరాభిమానము
లతో నాకు అందజేసిరి. చూచి మహాదానందపడితిని.

ఒకవైపు జీవితకథ చిత్రరూపముగా కన్పించే
ఈ హనుమద్భాగవతము మరొకవైపు పరిశోధన కృతిగా
భాసించింది. వివిధపురాణాలను సంహితలను పరిశీలించి అవసర
మైన అన్ని విషయములను సేకరించి రచించిన గ్రంథమిది.
కల్పభేదముచేతనో, యుగభేదంచేతనో విభిన్నాంశాలుగా
నున్న శ్రీ హనుమద్జీవితరహస్యాల నన్నింటిని ఏర్పి కూర్చి
కుప్పపోశారు. శ్రీ గుప్తగారు వైవిధ్యంగల వృత్తాంతాలను

తనకు నచ్చినదానిని మాత్రమే తీసికొని కథారచన చేయకుండా వివిధ వృత్తాంతాలను అదే సందర్భములో వివరించి చూపటం ఈ కృతి-కృతకర్తలోని విశిష్టత.

యో వై ఏకాదశో రుద్రో

హనుమాన్ స మహాకపిః ।

అవతీర్ణ సృహాయార్ధం

విష్ణో రమిత తేజసః

అని ఆంజనేయుడు రుద్రునియొక్క 11 వ రూపమే అని పురాణాలు ప్రతిపాదిస్తున్నాయి. భక్తి, జ్ఞాన కర్మ మార్గాల త్రివేణి సంగమంవంటిది. శ్రీ మారుతాత్మజుని మహనీయ చరిత్ర. తన స్వామియైన శ్రీరామునిపై అనన్యభక్తి, తత్కర్మ సాధనలో దీక్షా తనంతర్లీనమైన జ్ఞానము కలిగి భౌతిక ఆధ్యాత్మిక జీవితాలకు ఒక సేతపుగా వున్నది ఈ హనుమత్ కథ. భౌతిక జీవన విధానములో ఆధ్యాత్మికతత్వాన్ని సమన్వయింప చేసుకోవడం ఈరోజులలో చాలామందికి తెలియడంలేదు. అవి రెండు వేరువేరు మార్గాలని భ్రమపడి శక్తియుక్తులను కోల్పోయి ఆనందానికి దూరమగుచున్నారు. అటువంటి సమయములో శ్రీ గుప్తగారివంటి మహనీయులు ఇటువంటి గ్రంథాలను రచించి లోకానికి అందించడం చీకటిదారులలో నడిచేవారికి దివ్యైలు అందించడమే. చక్కని భాష-భావాన్ని

సూటిగా తెలియజేయగల శైలి. ఈ గ్రంథాన్ని అలంకరిస్తూ
న్నాయి. పండితులనేగాక సామాన్య పాఠకులకు కూడా అర్థ
మయ్యేటట్లు ఉన్న ఈ గ్రంథశైలి పుస్తకాన్ని చదవడం ప్రారం
భిస్తే పూర్తిచేసేవరకు ఆపకుండా చదివించుకొనే శక్తి కలిగి
యున్నది. పౌరాణికరత్న శ్రీ గుప్తగారు ఇటువంటి గ్రంథాలు
ఇంకా రచించి పాఠకులకు ఆనందాన్ని కల్పించాలని ఆశిస్తూ
వారికి అవసరమైన భక్తి, శక్తి యుక్తులను వారికి వారి
కుటుంబ సభ్యులకు సర్వేశ్వర స్వరూపులైన శ్రీసాయిరామ్
హనుమంతులు సదా సర్వథా కల్పించి అనుగ్రహించగలరని
ప్రార్థించుచున్నాను.

భ వ దీ యు డు

త న క య్య

ప రి చ యే ను

బుద్ధిర్బలం యశో ధైర్యం నిర్భయత్వమరోగతా ।

సుదార్థ్యం వాక్ స్ఫురత్వం చ హనూమత్స్మరణాద్భవేత్ ॥

ప్రస్తుతము సమస్త జగత్తులో అశాంతి మేఘములు దట్టముగ వ్యాపించియున్నవి. మానవత్వము మిగుల తీవ్రముగ ప్రహేసమగుచున్నది. కసటము, వంచన, రాగ ద్వేషములు, విరోధము. హింసా కలహములు, వ్యభిచారము, ఇంద్రియ తాల్యము, కామోప భోగ పరాయణత్వము, స్వార్థము, అసత్యము మున్నగు ఆసురీ ప్రవృత్తులు మానవ సమాజమున చాల వేగముగ విస్తరించుచున్నవి. నేడు మనము భౌతిక బలమునే నిజమైన బలముగా తలంచి దాని ద్వారానే మనకు వికాసము కలుగునను స్వప్నమును చూచుచున్నాము. భగవత్ప్రపను, భగవచ్ఛక్తిని మరచితిమి. తత్ఫలితముగా వికాసమునకు బదులు భయంకర వినాశము, ఉన్నతికి బదులుగా ఆత్మ పతనము జరుగుచున్నది. ఇంతేగాదు నేడు సర్వతోముఖమగు ఈ పతనమే ఉత్థానమునుపేరుతో పిలువబడుచున్నది. ఈ ఉత్థానమునకు బదులుగ దుఃఖము, అశాంతి, కలహము మున్నగునవి లభించుచున్నవి.

ఇహలోకము లేదా పరలోకమునకు సంబంధించిన దారాపుత్రులు, సంపదలు, భోగములు, సుఖములు, ఖీర్తి,

గౌరవము మున్నగు భోగ్య పదార్థములన్నియు నశ్వరములు, తుణ భంగురములు. అందువలన అవి జీవునకు స్థిరమైన సుఖమును ఎప్పుడును ఈయజాలవు. ఇట్టి పరిస్థితిలో వానిని పొందుటకై మానవ జీవితముయొక్క అమూల్య సమయమును వెచ్చించుట బుద్ధిమంతుల లక్షణముకాదు. వాస్తవములో మానవ జీవితముయొక్క ఏకైకమగు పరమోద్దేశ్యము భగవత్ప్రాప్తి లేదా భగవత్ప్రేమ ప్రాప్తి. అందువలన ఆత్మ శ్రేయస్సును గోరు మానవుడు నిష్కామ భావనతో భగవంతుని ఆరాధింపవలెను. భగవత్కథలను, తద్భక్త చరితమును పఠన శ్రవణముల చేయవలెను. దాని వలన భగవత్కృప కలుగును, మానవ జీవితము సార్థకమగును.

భగవంతునియొక్క, ఆయన భక్తులయొక్క చరిత్రలు, గుణములు, ప్రభావములు మున్నగునవి దివ్యములు, అతౌకికములు, అనంతములు, అపారములు. వానిని తెలిసికొనుట ఎవరివలన కానిపని. అయినను తమతమ భావముల ననుసరించి ఉపాసకులు పరమ శ్రేయస్కరములగు గుణములను కీర్తింపవలెను. ఈ రూపమున ఈ శ్రీహనుమద్భాగవత రచన ఒక లఘు ప్రయత్నము.

ఈ హనుమద్భాగవత గ్రంథమును రచించిన వారు 'పౌరాణికరత్న', 'మహాపురాణాంధీకరణచణ' శ్రీ మట్టుపల్లి శివసుబ్బరాయగుప్తగారు. ఆయన నాకు బాల్యమిత్రుడు,

ఆప్తమిత్రుడు, సన్నిహితుడు, మాతాపితృ భక్తుడు, భగవద్భక్తుడు, వ్యాపారదక్షుడు. ఈయన ఎన్నియో ఉత్తమోత్తమ గ్రంథములను ఇంతకు పూర్వము రచించియున్నాడు.

ప్రకృత గ్రంథమును పూర్వోత్తర భాగద్వయాత్మకముగ రచింపవలెనని రచయిత ఉద్దేశ్యము. తదనుసారముగ పూర్వార్థము మూడువందల పుటలతో పూర్తియైనది. దీనిలో హనుమంతుని తల్లిదండ్రుల వృత్తాంతము, హనుమంతుని ఆవిర్భావము, ఆయన అవతారములు, విద్యాభ్యాసము, శ్రీరాముని దర్శించుట, సుగ్రీవునకు సచివునిగా నుండుట, సీతాస్వేషణార్థమై బయలు వెడలుట, లంకాప్రవేశము, లంకాదహనము, శ్రీరామునకు సీతాదేవి వృత్తాంతమును చెప్పుట, సేతుబంధనము, రామ రావణ యుద్ధము, సంజీవనిని దెచ్చుట మున్నగు విషయములు గలవు. పై విషయములను రచయిత మధురముగను, మంజులముగను, సరళముగను, సుబోధకముగను రచించియున్నాడు.

మనకు శ్రీమద్భాగవతము అనగా విష్ణు భాగవతము, దేవీ భాగవతము, గర్గ భాగవతము మున్నగునవి భాగవతము పేరుతో లభించుచున్నవి. వానిలో ఆయా దేవతల చరిత్ర, కర్మలు, వారి భక్తుల చరిత్ర మున్నగు విషయము లుండును. ఈ హనుమద్భాగవతమున హనుమంతుని చరిత్ర, ఆయన చేసిన కార్యములు ఎన్నియో వివరింపబడినవి. హనుమంతుని

కొందరు భగవంతునిగను, కొందరు భగవద్భక్తునిగను ఆరాధించుచుందురు. ఎవరెట్లు భావించినను హనుమంతుడు మాత్రము సర్వులకు ఆరాధ్యుడే.

భారతదేశమున ఆసేతు శీతాచలము హనుమంతుడు వివిధరీతుల పూజింపబడుచున్నాడు. పిల్లలు, పెద్దలు అందరు ఆరాధించుచున్నారు. ఆయన తన్ను ఆరాధించు భక్తులకు కొంగుబంగారమైయున్నాడు. అట్టి ఆంజనేయుని చరిత్రమును శ్రీ శివసుబ్బరాయగుప్త వ్రాయుట ముదావహమైన విషయము. శ్రీహనుమద్భాగవతము ఉత్తరార్థములో బహుశః హనుమంతుని భక్తుల చరిత్ర, హనుమన్మంత్ర స్తోత్రక వచాదులు ఉండవచ్చును. దానిని గూడ శ్రీ గుప్త త్వరలోనే ముద్రించి భక్తులకు అందింపగలరని ఆశించుచున్నాను. ఆయనకు శ్రీరామభక్త హనుమానుడు ఆయురారోగ్యములను బుద్ధిబలమును ఒసంగుగాక!

ఇట్లు,

భక్తపాదరజరేణువు

జన్నాభట్ల వాసుదేవశాస్త్రి

శ్రీ పంచకము

— కరుణశ్రీ

ఏ మహాతేజస్వి శ్రీమన్నహాదేవు
 సంశతో జగతిపై నవతరించె
 ఏ మహాత్ముడు మింటి కెగసి ఫలభ్రాంతి
 నుదయార్కబింబంబు నొడిసి పట్టె
 ఏ మహామహుడు లంఘించె గోష్పదమట్లు
 శతయోజనము మహాసాగరంబు
 ఏ మహాబలశాలి సామిత్రి ప్రాణాలు
 కాపాడె సంజీవకరణి దెచ్చి
 అతడు శ్రీరామచంద్ర పాదారవింద
 వందనానందు: డంజనానందనుండు
 స్వీయ భక్తుని “శివసుబ్బరాయగుప్త”
 నేలుగాత ! నిరామయశ్రీ లొసంగి !!
 ఉమానాథ రమానాథౌ
 రక్షతాం పరిరక్షతామ్ !!
 జయం దత్వా శ్రియం దత్వా
 సుబ్బరాయం సుధీమణిమ్॥

గోలోక ప్రాజ్య సామాజ్య
 లీలా కల్యాణ కౌస్తుభః ।
 రాధికావల్లభః పాయాత్
 సుబ్బరాయ సుధీమణిమ్ ॥

వైశ్య వంశక్షీరవార్ధి చంద్రుండవై
 మించి సత్కళ లభ్యసించినావు
 రాఘవేంద్రస్వామి రమణీయ సంస్తోత్ర
 “కల్పవృక్షము” నెలకొల్పినావు
 తీయతీయని తేటతెల్లులొ “బ్రహ్మవై
 వర్త పురాణంబు” వ్రాసినావు
 అద్భుతంబగు “హనుమద్భాగవతకృతి”
 ముద్దుముద్దుగ తీర్చిదిద్దినావు
 “మట్టుపల్లి” యింటి మాణిక్య దీపమై
 వెలుగు కృతుల పుటలు విప్పినావు
 సీదు కృతులు మాననీయంబులై, మేలు
 చేయుప్రజకు సుబ్బరాయసుకవి ! !

పారాశర్య పవిత్రగోత్రభవుడై, భక్తిప్రఫుల్లాత్ముడై,
 సారాచారవిచార ధీరమతియై, సాహిత్య సాభాగ్య లీ
 లారత్నాకరమానసుం డగు మహాలక్ష్మీ జగన్నాథపూ
 జారాజీవము సుబ్బరాటకవి సమస్తశ్రేయముల్

గాంచుతన్ ! ! !

ర చ యి త ప రి చ య ము

- పేరు : మట్టుపల్లి శివసుబ్బరాయ గుప్త
- జననము : విక్రమనామ సంవత్సర ఆశ్వయుజ శుద్ధ అష్టమి
డి. 8-10-1940
(దుర్గాష్టమి పర్వదినము)
- జన్మస్థలము : గుంటూరు
- గోత్రము : పారాశర్య
- జననీజనకులు : శ్రీమతి వేంకట మహాలక్ష్మమ్మ
శ్రీ జగన్నాథం
- విద్యాభ్యాసము : 1. గుంటూరు హిందూకళాశాల
ఉన్నత పాఠశాల
2. హిందూకళాశాలలో బికాం.
- బిరుదములు : “పౌరాణిక రత్న”
‘మహాపురాణాంధీకరణచణ’
- వృత్తి : శివా ఇంజనీరింగ్ కంపెనీ
గుంటూరు, నరసరావుపేట
యమ్. జగన్నాథం అండ్
జె. యన్. ప్రసాద్
హిందూస్తాన్ పెట్రోలియం
డిలర్స్, చిలకలూరిపేట

- అభిరుచులు : గ్రంథరచన, సత్సంగము
- ఇతర భాషా పరిచయము : సంస్కృతము, హిందీ, ఇంగ్లీషు
- ఇతర విశేషములు : 1) అనేక సభలలో ఆధ్యాత్మిక
విషయములనుగూర్చి
ప్రసంగించుట
- 2) రెండున్నర సంవత్సరముల
కాలము శ్రీశ్రీ శ్రీ నాసపీ
కన్యకాపరమేశ్వరీ దేవస్థాన
ప్రాంగణము (గుంటూరు)లో
శ్రీ మదాంధ్ర బ్రహ్మవైవర్త
మహాపురాణమును ప్రవచ
నము చేసిరి.

కుటుంబము :-

ధర్మపత్ని : శ్రీమతి శ్యామసుందరి

పుత్రులు : యదువీర రంగధామ్ M. Com.

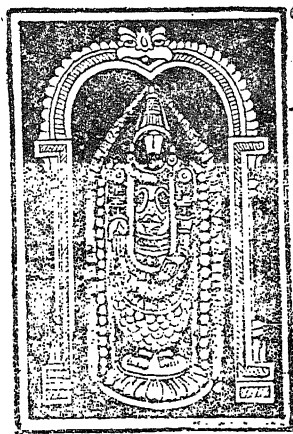
ధర్మపత్ని : సత్యసునీత

శ్రీనివాస శరణ్ M. Com.

ధర్మపత్ని : శ్రీపద్మావతి

నాగమల్లి ఖార్జునరావు M. Com., M. B. A.

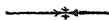
శ్రీ హనుమద్భాగవతము పూర్వభాగమును
ముద్రించుటకు గాను శ్రీ తిరుమల తిరుపతి దేవస్థాన
ముల వారు కడు ఉదారముతో భూరి విరాళము
నొసంగి తోడ్పడిరి. ఈ ఉపకృతికి
కృతజ్ఞుడను.

పౌరాణిక రత్న

మహాపురాణాంధ్రీకరణచణ

శ్రీ మట్టుపల్లి శివ సుబ్బరాయ గుప్త

విషయ సూచిక

	పుటలు
1. మంగళాచరణము	1
2. కేసరి పూర్వజన్మ వృత్తాంతము	3
3. అంజన పూర్వజన్మ వృత్తాంతము	4
4. అంజనాదేవి	5
5. హనుమంతుని పుట్టుకకు సంబంధించిన విభిన్నములగు కారణములు	7
6. కాలాగ్ని రుద్రావతారుడు శ్రీ అంజనేయుడు	23
7. శ్రీ అంజనేయుని నవావతారములు	24
8. శ్రీ హనుమదవతరణము	27
9. పరాశర సంహితలో శ్రీ హనుమదవతార ప్రసంగము	30
10. బాల్యకాలము	34
11. ఋషుల శాపము	42
12. మాతృబోధ	46

13.	సూర్యునికడ విద్యనభ్యసించుట	50
14.	శ్రీ సువర్చలా కల్యాణ రహస్యము	55
15.	శిశు రూపముతోనున్న శ్రీరాముని కలియుట	62
16.	సుగ్రీవ సచివుడు	68
17.	ఆరాధ్యుడగు శ్రీ రాముని పాదపద్మములయందు	79
18.	హనుమంతుడు సుగ్రీవునకు హితము జెప్పుట	91
19.	సీతాన్వేషణార్థమై పయనమగుట	102
20.	హనుమానుడు స్వయంప్రభను గలసికొనుట	107
21.	సంపాతి ద్వారా సీతాదేవి జాడను దెలిసికొనుట	112
22.	సముద్రోల్లంఘనము; లంకాప్రవేశము	125
23.	హనుమంతుడు విభీషణుని గలసికొనుట	141
24.	హనుమంతుడు సీతాదేవి కడకు చేరుట	155
25.	అశోకవన విధ్వంసము	174
26.	హనుమంతుడు రావణునకు హితోపదేశము చేయుట	185
27.	లంకాదహనము	197

28.	సీతాదేవికడ నెలపు దీసికొనుట	208
29.	సముద్రమున కావలి యొడ్డునకు చేరుట	216
30.	శ్రీ హనుమంతుని అదృష్టము	227
31.	లంకాయాత్రను గూర్చి వివరించుట	233
32.	విభీషణునిపై అనుగ్రహము చూపుట	243
33.	సేతు బంధనము	257
34.	గోవర్ధనగిరి	262
35.	సమరాంగణములో శ్రీ ఆంజనేయిడు	271
36.	సంజీవనిని దెచ్చుట	284

చిత్రసూచిక

పుటలు

1. సీతా లక్ష్మణ మారుతి సమేతుడైన శ్రీరామ చంద్రమూర్తి
ఈ కృతికి కృతిపతి 1
2. అవతార సమయములో శ్రీ ఆంజనేయుడు 33
3. శ్రీరామలక్ష్మణులు తన భుజస్కంధములపై ఆసీనులై
యుండగా సేతువును దాటుచున్న శ్రీ బిజరంగబలి 273
4. సంజీవని పర్వతమును చెచ్చుచున్న శ్రీ ఆంజనేయస్వామి 289

శ్రీ రామాయ నమః

శ్రీ హనుమద్భాగవతము

మం గళా చ రణము

యన్మాయావశవర్తి విశ్వమఖిలం

బ్రహ్మాదిదేవాసురా

యత్సత్త్వాదమృతైవ భాతి సకలం

రజ్జౌ యథాహేర్భ్రమః ।

యత్పాదస్థవమేకమేవ హి భవా-

మౌభధే స్తితీర్నావతాం

వందేహం తమశేషకారణపరం ।

రామాఖ్యమీశం హరిమ్ ॥

ఎవరిమాయకు సమస్తవిశ్వము బ్రహ్మాదిదేవతలు అసురులు వశమై ఉన్నారో, ఎవరియొనికిచే రజ్జువునందు సర్పభ్రమవలె ఈ దృశ్యమానజగత్తు అంతయు సత్యముగా తోచుచున్నదో, ఎవరిచరణములె భవసాగరమును తరింపగోరువారికి వీక్షక మగు నావయై యున్నవో, ఆకారణము లన్నింటికంటె పరమైన అనగా సర్వకారణములకు కారణమైనవాడు, అందఱికంటె శ్రేష్ఠుడైనవాడు, రాము డనిచెప్పబడువాడు నగు శ్రీహరిభగవానునకు నేను నమస్కరించుచున్నాను.

శ్రీమత్ప్రసన్నశశిపన్నగభూషణాయ
 శైలేంద్రజావదనచుమ్మితలోచనాయ ।
 కైలాసమందరమహేంద్ర నికేతనాయ
 లోకత్రయార్తిహరణాయ నమః శివాయ ॥

శోభాయమానము నిర్మలము నగు చంద్రకళ సర్పము
 ఆభరణములుగా గలవాడు, గిరిరాజకుమారి యగు పార్వతీచే
 చుంబింపబడిన (ముద్దికుకొనబడిన) నేత్రములు గలవాడు,
 కైలాసగిరియందు మహేంద్రగిరియందు నివసించువాడు,
 లోకత్రయముయొక్క దుఃఖమును పోగొట్టువాడు నగు శంకరు
 నకు నమస్కరించుచున్నాను.

సీతారామపదామ్భజే మధుపవద్ -

యన్మానసం లీయతే ।

సీతారామగుణావలీ నిశి దివా

యజ్జిహ్వాయా పీయతే ।

సీతారామవిచిత్రరూపమనిశం

యచ్ఛ్రుక్షుపోర్భాషణం

సీతారామసునామధామ నిరతం ।

తం మారుతిం సమ్భజే ॥

శ్రీ సీతారాముల పాదపద్మములయందు తుమ్మెదవలె
 లగ్నమైన మనస్సుగలవాడు, సీతారాముల గుణావళిని
 రేయింబవళ్ళు తనజిహ్వచే పానముచేయుచున్నవాడు, సీతా
 రాముల విచిత్రరూపమును ఎల్లప్పుడు తననేత్రములకు ఆభూష
 ణముగా జేసికొనినవాడు, సీతారాముల సునామమునకు
 నిలయమైనవాడు నగు ఆ మారుతిని నిరంతరము చక్కగ
 భజించుచున్నాను.

కేసరి పూర్వ జన్మ వృత్తాంతము

యక్షలోకములో మహాయక్షుడగు చక్రవర్తి కలడు. అతడు పరమశివభక్తుడు, కుబేరునకు చెలికాడు. సకలసంపదలున్నను అతనికి సంతానములేదు. కుబేరుని ఆదేశానుసారముగ మహాయక్షుడు పరమశివునిగురించి చిరకాలము తపమాచరించెను. భక్తునియనన్యతపమునకు ప్రసన్నుడై ఆశుతోషుడైన శంకరుడు సతీదేవిసహితముగ సాక్షాత్కరించెను.

పరమకళ్యాణమూర్తులైన అయ్యదిదంపతులను గాంచి మహాయక్షుడు పరమానందభరితుడై అనేకవిధముల స్తుతించెను. అభీష్టవరము నర్థింపు మనిపరమశివుడు పలుకగా యక్షేశ్వరుడు పరమసౌందర్యరూపు లగు సతీశంకరులను గాంచి మీరు నాకు పుత్రసంతానముగా కలుగవలెనని అర్థించెను. అందులకు సతీశివులు సమ్మతించి యిర్వురు ఏకరూపులై అవతరించెదమని వర మొసంగిరి. కింపురుషవర్షములో మహావానరుడైన కేసరిగా జన్మింపుమని మహాయక్షుని ఆదేశించి వారు అంతర్హితులైరి. ఆమహాయక్షుడే వానరేశ్వరుడైన కేసరిగా జన్మించెను.

వానరులు కింపురుషలోకవాసులు. వారు ఆనందబ్రహ్మోపాసకులు. కేనోపనిషత్తులో సచ్చిదానంద బ్రహ్మమును 'వన' అను నామముతో ఉపాసించువర్ణనము కలదు.

‘వనే భవం వానమ్, వానం రాతి ఇతి వానరః ।’

సచ్చిదానందబ్రహ్మములో గల ఆనందరసమును 'వాన' మని కీర్తింతురు. ఆయానందరసమును ఆస్వాదన మొనరించు వారిని వానరు లందురు.

అంజన పూర్వజన్మవృత్తాంతము

దేవలోకములో పుంజికన్థుల యను అప్సరస కలదు. ఆమె సర్వగుణసంపన్నురాలు. పరమశివుని యవతార మైన దుర్వాసమహర్షి అమరావతి కరుదెంచెను. దేవేంద్రుడు పుంజికన్థులను ఆమహాపురుషునిసపర్యలకు నియమించెను. ఆమె భక్తిభావముతో మహర్షి నారాధించి ఆయన యనుగ్రహము నకు పాత్రురాలయ్యెను. వర మర్థింపు మని మహర్షి పలికెను. అందులకు పుంజికన్థుల దేవతలకు సహితము అగమ్యమైన పరమపదమును అర్థించెను. అపుడు దుర్వాసమహర్షి శ్రీహరి హర మహామంత్రము నుపదేశించి తప మొనరింపవలసినదిగా ఆమెనా దేశించెను.

పుంజికన్థుల ముందాకినీనదీతీరములో శ్రీహరిహర మంత్రోపాసన మొనరింపసాగెను. ఆమె యొనరించిన తపము నకు శ్రీ ఆదిపరాశక్తి, శ్రీమన్నారాయణుడు, శ్రీసదా శివుడు ప్రసన్నులై సాక్షాత్కరించిరి. పుంజికన్థుల పరమానంద భరితురై జననమరణజరావ్యాధిరహితము, పరమానంద నిలయుము నైన పరమపదము నర్థించెను. అపుడు శ్రీహరిహరు

లిట్లు పల్కిరి. “దేవాంగనా! నీకు పుణ్యశేషము కలదు నీ వా పుణ్యము ననుభవించుటకు మరల వానరాంగనగా జన్మింప వలెను, తదనంతరము నీకు జన్మరాహిత్యము సిద్ధింపగలదు. కాన వేరొకవరము నర్థింపుము”. పుంజికష్ఠల సంతానాభిలాష కలదియై ఇట్లు పలికెను “భక్తజనమందాగులారా! నాకు మీవంటిపుత్రుని ప్రసాదింపు” డని కోరెను. అందులకు వారు “అప్పరసా! మావంటివారు మరియొకరులేరు. కావున మేమే ఏకయాపులమై నీకు కుమారునిగా అవతరించెదము. వానరా ధీశ్వరు డగు కుంజరుడు పరమభక్తాగ్రేసరుడు. నీవు వానికి పుత్రికగా జన్మింపు”మని ఆదేశించి అంతర్హితులైరి.

బుద్ధిమంతుడు, పరమభాగవతోత్తముడు వానరరాజు నగు కుంజరునకు పుత్రికగా పుంజికష్ఠల జన్మించెను. ఆమె నాటిలేని సౌందర్యము కలది. ఆమె యందముతో సాటివచ్చు స్త్రీయెవ్వరును లేరు. మూడులోకములలో సౌందర్యగుణ ములలో ప్రసిద్ధిచెందిన ఆకుంజరునిపుత్రికపేరు అంజన. అంజన గురించి మరియొకచరిత్ర కలదు. కల్పభేదముననుసరించి ఈప్రసంగము లన్నియు సత్యములే యని గ్రహింపవలెను.

అంజనాదేవి

స్వర్గాధిపతియు శచీపతియు నగు నింద్రునికడ నున్న రూపగుణ సంపన్నులగు అచ్చరలలో పుంజికష్ఠల యనునామె

మిక్కిలిప్రసిద్ధిచెందిన అప్పరస. ఆమె మిగుల సౌందర్యవతి, చంచలస్వభావము గలది. ఒకమా తామె తపస్సంపన్ను డగు నొక ఋషిని జూచి పరిహసించినది.

ఋషి యోర్వజాలకపోయెను. కృద్ధుడై ఆయన 'వానర స్త్రీవలె చిలిపిచేష్టలుచేయు నీవు వానరస్త్రీవి అగుదువుగాక' యనిశపించెను.

ఋషి శాపమును వినినంతనె పుంజికస్థల కంపింపసాగినది. వెంటనే యామె ఋషిచరణములపై బడి, చేతులజోడించి దయ జూపవలసినదిగా ప్రార్థింపసాగినది.

సహజముగనే దయాస్వభావు డగు నాఋషి దయార్ద్ర) చిత్తుడై యిట్లుపలికెను- 'నావాక్కు అసత్యము కాజాలదు. నీవు వానరస్త్రీవి కాకతప్పదు, కాని నీవు ఇష్టానుసారముగ రూపమును ధరింపగలవు. ఇష్టము వచ్చినపుడు వానరస్త్రీవి, మానవస్త్రీవి కాగలవు

పరమరూపవతి యగు నాపుంజికస్థల ఋషి శాపముచే వానరరాజు, బుద్ధిమంతుడు నగు కుంజరునకు పుత్రికగా జన్మించినది. ఆమె సాటిలేని సౌందర్యము గలది. ఆమె యందముతో సాటివచ్చు స్త్రీ యీభూమిలో నెవ్వరును లేరు. మూడులోకములలో ప్రసిద్ధిచెందిన ఆకుంజగునిపుత్రికపేరు 'అంజన'.

లావణ్యవతి యగు అంజనకు వీరవరుడు, వానరరాజు నగు 'కేశరి'యను వానితో వివాహము జరిగినది. కేశరినివాసము

కాంచనగిరి(సుమేరుపర్వతము). సర్వసౌకర్యములకు నిలయ మగు
 సీపర్వతముపై అంజన తనభర్తతో సర్వసౌఖ్యముల ననుభవిం
 చుచుండెను. వీరు డగు కేశరి రూపవతి యగు తనభార్య అంజ
 నను మిక్కుటముగా ప్రేమించుచుండెను. అంజన కూడ
 ఎల్లప్పుడు ప్రాణారాధ్యు డగు తనభర్తయం దమిత మగు
 ననురాగమును జూపుచుండెడిది. ఇట్లు సుఖముగ నెన్నియో
 దినములు గడచినవి; కాని వారి కెట్టి సంతతియు కలుగలేదు.

హనుమంతుని పుట్టుకకు సంబంధించిన విభిన్నములగు గారణములు

హనుమానునిపుట్టుకకు సంబంధించిన గాథలు శాస్త్రము
 లలో ననేకవిధములుగ నున్నవి. అవి సంక్షేపముగ క్రింద
 వివరింపబడుచున్నవి.

కరుణామయమూర్తియు, ప్రేమమూర్తియు నగు భగవా
 నునిలీల మధురము, మనోహరము, అద్భుతము. దానిని వినుట
 చేత స్మరించుటచేత మునులు ముగ్ధులగుచుందురు. భక్తుల కది
 పరమనిధి, కాని యాలీల రహస్యమయముగ నుండును. పరమ
 క్షేమంకర మగు నాభగవల్లీలారహస్యమును దేవతలుగాని,
 యోగీంద్రు లగు మునులుగాని యెఱుంగజాలరు. అట్టివారే
 ఆశ్చర్యచకితులై మౌనముగ నున్న కామాదిదోషగ్రస్తుల
 మగు మనవంటి సాంసారికమనుష్యుల కేమి తెలియును? కరుణా

మయు డగు నా పరమాత్మునిలీలలను గానముచేసిన మనకు సర్వశుభములు గలుగుననుటలో నెట్టిసందేహములేదు.

దేవదానవుల కమృతమును బంచుటకు విష్ణుభగవానుడు మోహినీరూపమును ధరించెను. ఇది విని కర్పూరగారు డగు నీలకంఠుడు ఆశ్చర్యచకితుడయ్యెను. భగవానుని స్త్రీవేష మెట్లుండెననగా, ఆప్తకాముడగు శంకరభగవానునకు తనప్రాణారాధ్యు డగు విష్ణుదేవునివిశిష్టరూపమును, విశిష్టలీలను దర్శింప వలయు ననెడికోరిక జనించెను.

గంగాధరుడు పార్వతీదేవితోపాటు క్షీరాబ్ధితటమునకు జేరి స్తుతింపగా లక్ష్మీపతి ప్రత్యక్షమయ్యెను. దేవాధిదేవు డగు మహాదేవు డిట్లు విన్నవించుకొనెను. 'ప్రభూ! నేను నీమత్స్యాద్యవతారస్వరూపముల నన్నింటిని దర్శించితిని, కాని అమృతమును బంచునపుడు నీవు పరమలావణ్యమయ మగు స్త్రీవేషమును ధరించితివి. ఆయవతారస్వరూపమును నేను దర్శింపలేకపోయితిని. దేవదానవులమోహమునకు గారణమైన అనీరూపమును దయయుంచి నాకొక్కమాటు జూపింపుము.'

'దేవాధిదేవుడ వగు మహాదేవా! నీవు యోగుల కుపాసింపదగినవాడవు, మన్మథుని దగ్ధముచేసినవాడవు. అట్టి నీవు స్త్రీయవతారమును జూడనేల? నీ దృష్టిలో నది విశిష్టమైనది కాదనిలక్ష్మీపతి నవ్వుచు బదులుచెప్పెను.

'దేవా! ఆయవతారస్వరూపమును దర్శింపకుండగ నుండజాలను. దయయుంచి నా కా మోహినీరూపమును జూపింపు'మని పార్వతీపతి పలికెను.

‘అట్లే యగుగాక!’ యని మహావిష్ణువు క్లుప్తముగ సమాదానమిచ్చి అంతర్ధానమయ్యెను. ఆసమయమున నచట క్షీరోదధి లేను, నీలమేఘశరీరియు, శంఖచక్రగదాపద్మధారియు నగు లక్ష్మీపతిగూడ లేకుండెను. ఆప్రదేశమున మనోహర మగు పర్వతములు, సుందర మగు ననము నుండెను. పార్వతీ సహితుడై శంకరు డావనమధ్యమున నుండెను.

అడవియంతట వసంతశోభ వ్యాపించియుండెను. వృక్షములు కొత్తచిగుళ్ళతో జూడ ముచ్చటగొలుపుచుండెను. అంతట పుష్పములు విరబూసియుండెను. సువాసనలను వెదజల్లు నాపూవులపై తుమ్మెదలు మూగుచుండెను. కోకిలలు ‘కుహూ, కుహూ’ యని ధ్వనించుచుండెను. చల్లనిపిల్లగాలికి కోమలము లగు లతలు, పుష్పములు మెల్లమెల్లగ నటునిటు ఊగుచుండెను. అంతటను ఋతురాజయొక్క సామ్రాజ్యము వ్యాప్తమైనట్లుండెను, ఒకవిధ మగు మాదకత్వము సర్వ ప్రాణులలోను కనబడసాగినది.

యోగుల కుపాస్యుడగు త్రినేత్రుడు కొలదిదూరములో లతలమాటున నుండి బంతియాడుచున్న ఒకరూపవతి యగు స్త్రీని చూచెను.

కామారి ధైర్యవిహీనుడు కాజొచ్చెను, తన్నుతాను మఱచెను. నిర్నిమేషదృష్టితో బంతియాడుచున్న ఆమోహినిని వీక్షించుచుండెను.

వెంటనే ఒకవాయుతరంగము వచ్చినది, అగాలికి అసామాన్యసౌందర్యశాలిని యగు మోహినివస్త్రము జారినది, ఆమె వివస్త్రయయ్యెను. సిగ్గుచే కుంచిండుకొని మోహిని లతలమాటున దాగుకొనుటకు ప్రయత్నింపసాగినది. చితాభస్మము నలదుకొను కామారియొక్క మిగిలిన ధైర్యముగూడ తొలగినది. ఆయన మహామహిమామయి యగు పార్వతీదేవి యెదుటనే లజ్జను విడచి యున్నట్లునివలె మోహినివెంట పరుగిడెను.

యోగీశ్వరు డగు శంకరుడు తనవెంట వచ్చుట చూచి మోహిని చిఱునవ్వునవ్వి తీగలమాటున తనశరీరమును దాచుకొనుటకు పరుగిడెను. భూతభావనుడు మోహినివెంట పరుగెత్తుచుండెను. ఆమె ముందు పరుగెత్తుచుండెను. నీలకంఠుడు తనస్థితినే మఱచెను. ఆయన పరుగిడి మోహినిహస్తమును స్పృశించెను.

ప్రజ్వలిత మగు అగ్నియందు అజ్యాహుతి పడెను, కాని మోహిని తనచేతిని విడిపించుకొని పారిపోయెను. ఆమె స్పర్శచే నుత్తేజితు డగు కామారి యైన ఈశ్వరుడు పూర్తిగ స్పృహలేనివాడయ్యెను. వనములు, పర్వతములు, ఋష్యాశ్రమములు, దేవలోకములు మున్నగు ప్రదేశములగుండా శంకరుడు మోహినివెంట పరుగిడుచుండెను. పార్వతీదేవి, శివగణములు, సురగణములు, ఋషులు మున్నగువారందఱు ఆశ్చర్య

చకితులై ఈ దృశ్యమును జూచుచుండిరి, కాని మానముగ నుండిరి. అసఫల మగు కామము క్రోధరూపమున బరిణీతి చెందును. మఱల ప్రళయంకరు డగు శంకరునిరోషానలమున కాహుతి యెవరు కానున్నారోకదా! అందఱు స్తబ్ధులై యుండిరి.

చివరకు యోగిరా జగు శివుని రేతస్సు స్థలితమయ్యెను. పిమ్మట తనస్థితి యెట్టిదో గ్రహించెను. విశ్వనాథుడు వెంటనే రెండుచేతులను జోడించి, తలవంచి 'ప్రభూ! నీలీల అగమ్యము. నీమాయ సధిగమించుట యసంభవ'మనిపలికెను

తనపరమప్రభువుయొక్కలీల అగమ్యము అనిర్వచనీయము నని తెలిసికొని శంకరభగవానుడు ఆయనను స్తుతించుచుండెను. ఇంతలో వనమాలాధారియు చతుర్భుజుడు నగు విష్ణువు ప్రత్యక్షమయ్యెను. ఉమావల్లభు డగు శివునినిష్ఠను విశ్వాస మును ప్రశంసించి యంతర్ధానమయ్యెను. పరమపితయు, కర్పూరగౌరుడు నగు శంకరుడు గూడ పార్వతీదేవితో భగవా నునిగుణములను గానముచేయుచు కైలాసమునకు వెడలెను.

శంకరుని యమోఘవీర్యము వ్యర్థ మెట్లగును? ఆవీర్య మును రామకార్యసిద్ధికై ప్రయోగింపవలయు ననెడి దృష్టితో శంకరుడు సప్తర్షులను ప్రేరేపించెను. వా రా వీర్యమును ఆకు దొప్పలో నుంచిరి. సమయముననుసరించి దానిని కేసరిభార్య

యగు అంజనయొక్క చెవిగుండా ఆమె గర్భములోనికి ప్రవేశపెట్టిరి. తత్ఫలముగ హనుమానుడు ప్రకటుడయ్యెను.*

* * * *

బహుకాలము భర్తతో సుఖముగ జీవితమును గడుపుచున్న అంజన కెట్టి సంతానము గలుగలేదు. ఆకారణమున నామె మిగుల కఠోరముగ తపస్సుచేయ నారంభించెను. అట్లు తపమాచరించుచున్న అంజనను జూచి మతంగమహాముని సమీపించి 'అంజనా దేవీ! నీ వింత కఠోరతపము నేలచేయుచున్నా' వనియడిగెను.

అంజన మహామానిచరణములకు నమస్కరించి వినయముతో నిట్లు ప్రత్యుత్తరమిచ్చినది - 'మునీశ్వరా! కేశరి యను వానర శ్రేష్ఠుడు నాతండ్రినుండి నన్ను కోరెను. ఆయన నన్ను కేశరికి సమర్పించెను. నేను నా భర్తతో గూడి పెక్కుదినములనుండి సుఖముగ జీవితమును గడుపుచున్నాను. కాని నేటివరకు నా కెట్టి సంతానము కలుగలేదు. అందువలన నేను కిష్కింధలో ననేక వ్రతములను, ఉపవాసములను, తపస్సును చేసితిని. కాని నాకు పుత్రసంతానము కలుగలేదు. అందుచే దుఃఖితురాలనై మఱల తపస్సుచేయ నారంభించితిని. విప్రవరా! దయయుంచి మీరు నాకు యశస్వియగు పుత్రుడు లభించు సుపాయము చెప్పుడు'.

తపోధను డగు మతంగమహాముని అంజనతో నిట్లు పలికెను - 'నీవు వృషభాచలము (వేంకటాచలము) నకు పెడలి

* శివపరాణము, ద్విద్రవంహతి 2|| అధ్యాయము.

భగవాను డగు వేంకటేశ్వరుని చరణములకు నమస్కరింపుము. ఆయన భుక్తిముక్తిదాయకుడు. పిమ్మట అచటినుండి కొలది దూరమున నున్న ఆకాశగంగ యను తీర్థమునకు వెడలి స్నానముచేయుము, దానిలోని నీటిని త్రాగి వాయుదేవుని ప్రసన్నునిగ జేసికొనుము. దానివలన దేవతలకు, రాక్షసులకు, మనుష్యులకు నజేయుడు, అస్త్రశస్త్రముల కవధ్యుడు నగు పుత్రుడు నీకు జన్మింపగలడు’.

అంజనాదేవి మహాముని చరణములకు నమస్కరించి వృషభాచలమునకు జేరినది. వేంకటేశ్వరుని పాదపద్మములకు భక్తితో నమస్కరించినది. పిమ్మట ఆమె ‘అకాశగంగ’ యను తీర్థమున స్నానమాచరించి, పరమపావన మగు దానిజలమును త్రాగినది. దానితటముపై గూర్చుండి తీర్థమువైపు దిరిగి వాయుదేవునిప్రసన్నతకై మిగుల సంయమముతో తపస్సుచేయ నారంభించెను. శారీరకకష్టములనుగూడ లెక్కచేయక శ్రద్ధా విశ్వాసములతోను, ధైర్యముతోను అఖండ మగు తపస్సు చేయసాగినది.

సూర్యభగవానుడు మేషరాశిలో నుండెను. ఆనాడు చిత్రానక్షత్రయుక్త మగు పూర్ణిమాతిథి. అంజనాదేవి చేయు కఠోరతపస్సునకు సంతసించి వాయుదేవుడు ప్రత్యక్షమై ‘అంజనాదేవీ! నీతపస్సునకు నేను మిక్కిలి ప్రసన్నుడనైతిని. అభీష్టమగు వర మడుగుము, తప్పక నెరవేర్తు’ ననిపలికెను.

ప్రత్యక్షుడైన వాయుదేవుని దర్శించి, ప్రసన్నుడైన అంజన ఆయనచరణములకు నమస్కరించి 'మహాత్మా! నాకు ఉత్తమపుత్రుడు జన్మించు వరము నిమ్మని తన మనోరథమును వెల్లడిచేసినది.

సంతుష్టుడగు వాయుదేవుడు 'సుముఖ! నేనే నీకు పుత్రుడనై నీనామమును విశ్వవిఖ్యాతముచేయుదు' నని పలికెను.

వరమాను బొందిన అంజనయొక్క సంతోషమునకు మేరలేకపోయెను. తనప్రియురాలునకు వరము లభించిన దను వార్తను విని కపిరాజగు కేశరిగూడ మిగుల ప్రసన్నుడయ్యెను. *

* * * *

ఒకనాటి విషయము. పరమలూపణ్యవతియు, విశాలలోచనయు నగు అంజన చక్కగ నలంకరించుకొనియుండెను. ఆమె యొక్క సుందరశరీరముపై పచ్చనివస్త్రము శోభిల్లుచుండెను. చీరయంచు ఎఱుపురంగు. ఆమె వివిధము లగు సుగంధపుష్పాభరణలతో దివ్యసౌందర్యము మూర్తీభవించినట్లుగ గన్పట్టుచుండెను.

అంజన పర్వతశిఖరముపై నిలుచుండి ప్రకృతిసౌందర్యమును వీక్షించుచు ముగ్ధురాలగుచుండెను. 'నా కొకయోగ్యుడగు పుత్రుడు కలిగిన నెంత బాగుండు' ననుకోరికయ్యామె మనస్సున యాసమయమున నుద్భవించెను.

* సక్రందపురాణము వైష్ణవఖండము.

వెంటనే వాయుతరంగ మొకటి వేగముగ వచ్చినది. అంజనాదేవిచీరకొంగు కొలదిగ జారెను. ఆమె యవయవము కనబడసాగినది. అపుడు తన నెవరో స్పృశించుచున్నట్లు ఆమెకు తోచెను.

భయపడి అంజన తనచీరను సరిజేసికొని తన్ను స్పృశించినవానిని గద్దించుచు 'మర్యాద లేకుండగ నాపాతివ్రత్యమును నాశనముచేయదలంచుచున్నవా రెవరు?' అని పలికి శాపమీయ నుద్యుక్తురాలయ్యెను.

పతివ్రత యగు అంజన క్రుద్ధురాలైన దనిభావించి వాయుదేవుడు ప్రత్యక్షమై యిట్లుపలికెను.

యశస్వినీ! నేను నీపాతివ్రత్యమును భంగముచేయుట లేదు. నే నవ్యక్తరూపముతో నిన్నాలింగనముచేసికొని మానసికసంకల్పముద్వారా నీకు బలపరాక్రమసంపన్నుడు, బుద్ధిమంతుడు నగు పుత్రునిచ్చుచున్నాను. నీపుత్రుడు మహాధైర్యవంతుడు. మహాతేజస్వి, మహాబలుడు, మహాపరాక్రమవంతుడు, దుముకుటలోను ఎగురుటలోను నాతోసమానుడు కాగలడు'.

అంజన ప్రసన్నురాలయ్యెను, వాయుదేవుని క్షమించెను. ఆమె గర్భవతియయ్యెను. కేసరియొక్క సంతోషమునకు హద్దులేకపోయెను.*

*వాల్మీకిరామాయణము, కిష్కింధాకాండము 66 అధ్యాయము.

యశావన మంతయు గడచిపోయి వార్ధక్యము వచ్చినను
 తన కెట్టిసంతానము కలుగకుండులచే రఘుకులశిరోమణి యగు
 విశ్వమహారాజు చింతామగ్నుడయ్యెను. ఆయన వశిష్ఠుని
 దూతత్వముననుసరించి ఋష్యశృంగమహర్షి చే 'పుత్రకామేష్టి'
 యగు యజ్ఞమును జేయించెను. ఋషి భక్తితో హోమము
 చేసెను. ప్రసన్నుడై అగ్నిదేవుడు చరువు (హవిష్యాన్నము,
 వాయువు) ని దీసికొని ప్రత్యక్షమై 'రాజా! నీకార్యము
 క్లిష్టమిది. నీ నీ పాయసమును రాణులకు పంచు'మనిపలికి
 అంగీకరించుచున్నాడు.

విశ్వభుడు పాయసములోని సగభాగమును జ్యేష్ఠపత్ని
 యొక కౌసల్యాదేవి కిచ్చెను, మిగిలిన సగమును రెండుభాగము
 లుగ చేసెను. వానిలో నొకభాగమును కైకేయి కిచ్చెను. మిగి
 లిన భాగవి రెండుభాగములుగ చేసి కౌసల్యాకైకేయిలహస్త
 ములకు పంచి వారిని సంతృప్తిపఱచెను. అనగా వారియనుమతి
 ననుసరించి సుమిత్ర కిచ్చెను.

కైకేయి పాయసమును చేతియందుంచుకొని ఆలోచించు
 చుండును. ఇంతలో నొకగ్రద్ద ఆకాశమునుండి వేగముగ వచ్చి
 ఆకెండ్రిలోని పాయసభాగమును ముక్కునబట్టుకొని ఎగిరి
 పోయెను.

కైకేయి కలతచెందెను. అపుడు దశరథునిప్రేరణ నను
 సరించి కౌసల్యాసుమిత్రలు తమకడ నున్న పాయసములోని

కొలదిభాగమును కై కేయి కిచ్చిరి. మువ్వును రాణులు గర్భములు దాల్చిరి. కౌసల్యకు శ్రీరామచంద్రుడు, కై కేయికి భరతుడు, సుమిత్రకు లక్ష్మణశత్రుఘ్నులు జన్మించిరి.

వానరరా జగు కేసరి తనసహధర్మచారిణి యగు అంజనాదేవితో గలసి సుమేరుపర్వతముపై నివసించుచుండెను. అంజన పుత్రప్రాప్తికై ఏడువేలసంవత్సరములు ఉమానాథుని ఉపాసించెను. శివుడు ప్రసన్నుడై 'వర మడుగు' మని అంజనతో పలికెను.

అంజన సర్వలోకమహేశ్వరుని చరణములకు నమస్కరించి వినయపూర్వకముగ 'కరుణామయుడ వగు సదాశివా! సర్వసద్గుణసంపన్నుడు, యోగ్యుడు నగు నొకపుత్రిని యిమ్మోనియడిగెను.

ఈశ్వరుడు ప్రసన్నుడై 'ఏకాదశరుద్రులలో పదునొకం డవయంశ మగు రుద్రరూపమే నీకు పుత్రరూపమున జన్మింప గలదు, మంత్రమును స్వీకరింపుము. వాయుదేవుడు నిన్ననుగ్రహించును. దానివలన నీకు సర్వసద్గుణసంపన్ను డగు పుత్రిుడు జన్మించు' నని పలికెను.

పార్వతీశ్వరు డంతర్ధానమయ్యెను. అంజనాదేవి అంజలి చాచి శివప్రదత్త మగు మంత్రమును జపింపసాగెను. ఆసమయములోనే వెనుకచెప్పబడిన ఆడగ్రద్ద కై కేయిపాయసభాగమును తీసికొని ఆకాశమున పరుగిడుచుండెను. వెంటనే యొకపెనుగాలి

వీచెను. గ్రద్దశరీరము ముడుచుకొనిపోజొచ్చెను. పాయసము దానిముక్కునుండి జారెను. వాయుదేవుడు మొదటినుండియు సిద్ధముగ నేయుండెను. ఆయన అపాయసమును అంజనదోసిలిలో పడవేసెను. శంకరుడు మొదట చెప్పినదాని ననుసరించి ఆమె వాయుదేవు డిచ్చిన పాయసమును (చరువును) ఆదరముతో స్వీకరించి గర్భముదాల్చెను.*

* * *

పూర్వము గార్ధభనిస్వను డను అసురచక్రవర్తి కలడు, వాడు పరమశివభక్తుడు, కానిశ్రీహరి ద్వేషము కలవాడు. అమృతత్వమును గోరి పరమశివు నారాధించెను. ఘోరతపమాచరిం

* బ్రహ్మలోకమునందలి అప్పరసలలో సువర్ణల యను నొక యప్పరస యుండెను. ఆమెప్రవర్తనకు క్రుద్ధుడై పితామహుడు మర్త్యలోకమున ఆడగ్రద్దగ జన్మింపవలసినదిగా ఆమెను శపించెను. తన్ను కరుణింప మని యామె ప్రార్థించెను. అప్పుడు బ్రహ్మ యిట్లు పలికెను. దశరథ మహారాజు చేయు పుత్రకామేష్టియజ్ఞమున అగ్నిదేవుడు చరువును దీసికొని ప్రత్యక్షమగును. అప్పు డాచరువు ముగ్గురురాణులకు పంచబడును. నీవు కైకేయీభాగమైన చరువును దీసికొని పారిపోవుదువు. ఆచరువును నీవు తినజాలవు, కాని దాని స్పర్శచేతనే నీ వా గ్రద్దరూపమును వదలి మఱల అప్పరసరూపమును దరించి బ్రహ్మలోకమునకు రాగలవు.

బ్రహ్మదేవుని వాక్కు ననుసరించియే జరిగినది. గ్రద్దముక్కునుండి చరువు జారినంతనే దానిశరీరము గూడ విడివడినది. అది వెనుకటివలె దివ్యమగు అప్పరసయై బ్రహ్మలోకమునకు వెడలెను.

(ఆనందరామాయణము)

చెను. శివానుగ్రహమునకు పాత్రుడై జాగ్రన్నిదావస్థల
యందు ఎవరిచేతను మరణములేకుండ వరమును బొందెను.
వరగర్వముతో ఆ అసురేశ్వరుడు శ్రీమన్నారాయణుని సాధించు
టకు ప్రయత్నింపసాగెను. శ్రీహరి ధర్మస్వరూపుడు, సత్య
స్వరూపుడు, యజ్ఞమూర్తి గావున ఈమూడింటిని భగ్నమొన
రించినచో ఆతడు శక్తిరహితుడు కాగలడని, సునాయాస
ముగ ఓడింపబడగలడని అధర్మపరులు అసురేశ్వరునకు దుర్బోధ
చేసిరి.

అపు డా అసురచక్రవర్తి సత్యవంతులను ధర్మపరాయణు
లను బాధింపనారంభించెను. యజ్ఞయాగాదులను భగ్న
మొనరింపసాగెను. శ్రీహరిభక్తులను హింసింపసాగెను.
దేవలోకముపై దండెత్తి దేవతలను నిర్జించి వారిని హింసింప
సాగెను. అసురుని యాగడములను భరింపలేక దేవతలు బ్రహ్మ
దేవుని శరణువేడిరి. బ్రహ్మ దేవతలను దోడ్కొని శ్రీమన్నా
రాయణుని శరణువేడెను. అపుడు శ్రీహరి అసురుని సంహరించి
ధర్మసంస్థాపన మొనరించెదనని దేవతల కభయమొసంగెను.
ఆవిషయము నెఱింగి శంకరుడు వైకుంఠమున కరుదెంచెను.
శ్రీహరిచే సత్కారములంది సుఖాసీనుడై ఇట్లు పలికెను :-
'అచ్యుతా! గార్దభనిస్వనుడు నాభక్తుడు, వానికి నెవ్వరును
కీడొనరింప జాలరు. నాచే అమోఘములైన వరములను బొంది
ఆతడు మృత్యువు లేని వాడైనాడు' శ్రీహరి ఇట్లుపలికెను :-

‘సదాశివా! ‘జాతస్య మరణం ధృవమ్’. ఆ అసురుడు మరణింపక తప్పను వాని అధర్మమే వాని మృత్యువునకు కారణము కాగలదు. అనతికాలములోనే వానిని సంహరించి దుష్టశిక్షణము శిష్టరక్షణ మొనరించెదను’. శంకరు డిట్లుపలికెను. ‘మాధవా! గార్దభనిస్వనుని సంహరించుట అసంభవము నీ వట్లొనరించినచో నేను నీకు దాస్య మొనరించెదను. ఇదియే నాశపథము’.

శ్రీహరి శంకరుని ప్రతిజ్ఞ నాలకించి మందహాసముచేసి మానమువహించెను.

శ్రీమన్నారాయణుడు విశ్వమోహినీరూపమును ధరించి గార్దభనిస్వనుని యంతఃపురముచేత నున్న ఒక పర్వతముపై అవతరించెను. ఆ ఆందాలరాసి సుమధుర స్వరముతో సామవేదగాన మొనరింపసాగెను. ఆ గానము నాలకించి పరవశుడై అసురేశ్వరుడు పర్వతాగ్రమున కరుదెంచి కోటికందర్పసౌందర్యరాసి యగు మోహినిని గాంచి పరమాశ్చర్య చక్రితుడై ఇట్లుపలికెను. సౌందర్యరాసీ! నేను త్రైలోక్య నాథుడను. నీ నెవ్వరిదానవు? ఏలోకమునుండి అరుదెంచితివి? నీమధురగానము నాలకింపగనే నామేను పులకించి నది. నీ సౌందర్యమును గాంచగనే నామనస్సు నీ కంకితమైనది. సుందరాంగీ! నన్ననుగ్రహింపుము. నాకు పట్టపురాణివై సుర లోక భోగముల ననుభవింపుము’. అపు డా మోహిని ‘నాతో అడిపాడి నన్ను గెలిచినచో అట్లేయొనరింతు’ననెను. అసుర

సార్వభౌముడు మోహితుడై మోహినితో అటపాటలయందు మైమరిచిపోయెను. మోహిని ఆ అసురునకు అమృత మని సురా పాత్ర నందించెను. ఆతడు పరశ్రీ వ్యామోహముచే సురను సేవించి జాగ్రన్నిద్రావస్థలకు నడుమనుండు స్థితిని పొందెను.

శ్రీమన్నారాయణుడు సమయ మాసన్నమయిన దని గ్రహించి మోహినీరూపమును విసర్జించి వృకనారాయణునిగా అవతరించెను. బ్రహ్మాదిదేవతలందఱు ఆ వృకనారాయణ మూర్తిని అనేకవిధముల స్తుతింపసాగిరి.

‘మహావాలో మహాపాదః వృకః పర్వతసన్నిభః’ ।

శ్రీవృకనారాయణుడు సుదీర్ఘమైన వాలమును కలిగి యుండెను (అదియే కాలము). పెద్దపాదములను కలిగి యుండెను (అవియే సకలవిశ్వసముదాయములు), పర్వతా కారుడై యుండెను. శ్రీవృకావతారుడు తనమహావాలముతో గార్దభనిస్వనుని బంధించి కాలసర్పములవంటి తనవాడినఖిము లతో చీల్చిచెండాడెను. గార్దభనిస్వనుని దేహమునుండి ఒక వెలుగు బయలుదేరి శ్రీవృకనారాయణుని పాదములందు విలీనమయ్యెను. దేవతలు పుష్పవర్షమును గురిపించిరి. బ్రహ్మాదులు అనేకవిధముల శ్రీహరిగుణములను గానము చేసిరి.

శివు డాప్రదేశమున కరుదెంచి శ్రీహరితో నిట్లు

పలికెను “జగన్నాథా! జయము నీదే! నేటినుండి నేను నీసేవకుడనైతిని”

అప్పుడు శ్రీమన్నారాయణు డిట్లుపలికెను. “సదాశివా! నీవు నాకు పూజ్యుడవు, సేవలొనరింపబనిలేదు.”

‘శ్రీహరీ! నేను నిన్నెల్లప్పు డారాధించుచునే యుందును. మనము శపథముల నొనరించితిమిగదా! కావున నీవు నాసేవల నొందవనసినదే’ యని శంకరుడనెను.

అందులకు శ్రీమన్నారాయణుడు “భక్తవశంకరా! నీవు లింగస్వరూపుడవు, నీ వీరూపమున నుండ నేను నీచేత సేవలనొందజాలను. రాబోవుకల్పములలో నేను దుష్టశిక్షణార్థమై అవనిపై శ్రీరామచంద్రునిగా అవతరింపగలను. ఆ యా అవతారములలో నాశక్తి యగు నీత నానుండి దూరమగును. ఆమె లేని నేను అవతారకార్య మొనరింపలేను. ఆ అవతారములో నీవు ఆదిపరాశక్తిసహితముగ నా యంశము బొంది శ్రీఆంజనేయుడవై అవతరించి నీప్రతిజ్ఞాపాలనమొనరింపుము. శక్తిదూరమైన నాకు నీనవ్యశక్తిని ప్రసాదించి నన్ను పరిపూర్ణునిగా నొనరింపుము. దుష్టశిక్షణలో శిష్టరక్షణములో నాతోకలసి పాల్గొనుము. భగవంతుడవైననీవే భక్తునిగా అవతరించి పరమభక్తులయూచరణ మిట్లుండవలెనని ఆచరించి సకలవిశ్వములకు చూపింపుము. సకలవిశ్వములందు గల భక్తులకు రక్షకుడవై, పతితపావనుడవై, సకలదుష్టసంహారకుడవై,

మోక్షప్రదాతవై, ఐశ్వర్యదాయకుడవై, సచ్చిదానంద
స్వరూపుడవై, శ్రీహరిహరులయేకరూపుడవై ప్రకాశింపుము,
మమ్ముల నందరిని రక్షింపు' మనిప్రార్థించెను.

శ్రీహరి పలికిన వచనముల నాలకించి ఆశుతోషుడైన
శివుడు తథాస్తనిపలికెను. సకలదేవతలు మహర్షులు పరమా
నందభరితులై జయజయధ్వానముల నొనరించిరి.

కాలాన్ని రుద్రావతారుడు శ్రీతంజనేయుడు

శివలోకములో సతీశివులు రామనామ మాధుర్యము
నాస్వాదించుచుండిరి. ప్రసంగవశమున పరమేశ్వరుడు సతీదేవితో
నిట్లు పలికెను. 'మహమాయా! ఎవని నామస్మరణముచే నామేను
పులకించునో ఆ నాస్వామి భూమిపై దుష్టశిక్షణార్థము
అవతరించ నున్నాడు. దేవతలందరు భగవంతుని సేవించుటకు
అవనిపై అవతరించెదరు. నేనుకూడ శ్రీరామ సేవకుడనై
నామనోరథమును సఫలము చేసికొందును'.

శంకరుని వచనముల నాలకించి జగజ్జనని కొంచమాలో
చించి ఇట్లుపలికెను- 'నాథా! రావణుని సంహరించుటకు
భగవంతుడు అవతరింపనున్నాడు. రావణుడు మీకు అనన్య
భక్తుడు, ధన్యజీవి, అట్టి పరమభక్తుని సంహార కార్యములో
మీరెట్లు పాల్గొనగలరు'?

అప్పుడు శంకరుడు మందహాసముచేసి ఇట్లు పలికెను. 'దేవీ రావణాసురుడు నాభక్తుడైనను నాయొక్క కాలాగ్ని రుద్రదాంశను మఱచెను. దేవీ! నేను పదునొకండు రూపములలో నుందును. రావణుడు తనదశశిరముల నర్పించి నాపదిరూపములను మాత్రమే ఆరాధించెను. కాని కాలాంతకమైన నాకాలాగ్ని రుద్రదాంశను మఱచెను. రావణుడు పూజింపక వదలిన కాలాగ్ని రుద్రదాంశతో నేను అవతరించి శ్రీరామచంద్ర ప్రభువును సేవించెదను. రావణునితో యుద్ధ మొనరించెదను'.

పరమేశ్వరుడే ఆదిపరాశక్తితో గూడి, శ్రీమన్నారాయణాంశను బొంది అవనిపై అంజనేయుడై అవతరించెను. అనేక కల్పములలో ఆ సదాశివుడు అనేకావతారములను ధరించెను. ఆయనంతావతారములలో తొమ్మిది అవతారములు సుప్రసిద్ధములు.

శ్రీ అంజనేయుని నవావతారములు

పరాశరసంహిత ననుసరించి శ్రీఅంజనేయుని తొమ్మిది యవతారములు అత్యంత ప్రసిద్ధములు.

శ్లో॥ ఆద్యః ప్రసన్నహనుమాన్ ద్వితీయో వీరమారుతిః ।

తృతీయో వింశతిభుజః చతుర్థః పంచవక్త్రకః ॥

పంచమోఽష్టాదశభుజః శరణ్యస్సర్వదేహినామ్ ।

సువర్చలాపతిష్ఠష్ఠకః సప్తమస్త్రు చతుర్భుజః ॥

అష్టమః కథితశ్రీమాన్ ద్వాత్రింశద్భుజమండలః ।

నవమో వానరాకార ఇత్యేవం నవరూపధృక్ ॥

(శ్రీ పరాశరసంహిత 60వ పటలము)

1. ప్రసన్న హనుమదవతారము, 2. వీరాంజనేయావతారము, 3. వింశతి (ఇరువది) భుజాంజనేయావతారము, 4. పంచముఖాంజనేయావతారము, 5. అష్టాదశ (పదునెనిమిది) భుజాంజనేయావతారము, 6. సువర్చలా హనుమదవతారము, 7. చతుర్భుజ (నాలుగు) ఆంజనేయావతారము, 8. ద్వాత్రింశత్ (ముప్పది రెండు) భుజాంజనేయావతారము, 9. వానరాంజనేయావతారము.

విజయు డను క్షత్రియుడు ప్రసన్నాంజనేయుని ఆరాధించి భవబంధవిముక్తుడై పరమపదమును బొందెను. మైందు డను భక్తుడు వీరాంజనేయు నుపాసించి లోకములను సాగరమున తేల్చుగల్గెను. బ్రహ్మదేవుడు వింశతిభుజాంజనేయోపాసన మొనరించి సృష్టికర్త కాగలిగెను. విభీషణకుమారు డగు నీలుడు పంచముఖాంజనేయుని పూజించి చరితార్థుడయ్యెను. దుర్వాసమహర్షి అష్టాదశభుజాంజనేయు నుపాసించి యోగులలో అగ్రగణ్యుడయ్యెను. శ్రీహీను డగు ధ్వజదత్తు డను బ్రాహ్మణుడు సువర్చలాహనుమదీశ్వరు నుపాసించి శ్రీమంతుడయ్యెను. కపిలు డను బ్రాహ్మణుడు చతుర్భుజు డగు హనుమంతు నారాధించి జననమరణచక్రమును ఛేదించి పరమపదమును బొందెను. సోమదత్తు డను రాజు రాజ్యభ్రష్టుడయ్యెను. ఆ నరపతి ద్వాత్రింశద్భుజాంజనేయు నుపాసించి సకలరాజ్యమును మరల పొంది చక్రవర్తి కాగలిగెను. గాలు

డను కిరాతుడు వానరాంజనేయుని పూజించి కుష్ఠవ్యాధినుండి విముక్తుడయ్యెను.

అసంఖ్యాకు లగు దేహధారులు శ్రీ ఆంజనేయు నుపాసించి ఇష్టసిద్ధులను, శాంతిని, పరమపదమును బొంది చరితార్థులైరి. ఎవరైతే శ్రీహరిహరులను హనుమత్స్వరూపముగా భావనచేయుదురోవారు ధన్యులు.

శ్లో॥ ఏకో దేవ స్సర్వద శ్రీహనుమాన్
ఏకోమంత్ర శ్రీహనుమత్ప్రికాశః
ఏకోమూర్తిః శ్రీహనుమత్స్వరూపా
చైకం కర్మ శ్రీహనుమత్సపర్యా॥ (ప. స)

అన్నింటిని ప్రసాదింపగల శ్రీహనుమంతుడే ఏకైక దైవము. శ్రీ ఆంజనేయుని దివ్యమహిమలను ప్రకాశింపజేయు మంత్రమే ఏకైకమంత్రము. శ్రీ హనుమంతునిరూపము గల విగ్రహమే ఏకైక అర్చావిగ్రహము. శ్రీ హనుమదారాధనా సేవాదులే జీవుని నిజమైన కర్మములు.

శ్లో॥ అంజనా సుప్రజావీర-పార్వతీశ్వరసంభవః
సమర్థోఽసి మహావీర-మహాబల పరాక్రమః
నరాణాం చ సురాణాం చ ఋషీణాం చ హితాయ వై॥

శ్రీ అంజనాకుమారా! నీవు పార్వతీపర మేశ్వరులనుండి అవతరించినవాడవు. మహావీరుడవు, మహాబలపరాక్రమవంతుడవు. నీవు దేవతలకు, మానవులకు, ఋషులకు హితమొనరించువాడవు.

శ్రీ హనుమదవతరణము

చైత్రశుక్ల పూర్ణిమా మంగళవారము శుభసమయమున
భగవాను డగు శివుడు తనకు పరమారాధ్యు డగు
శ్రీరామునిమునిమనోమోహక మగు అవతారలీలను దర్శించు
టకు, ఆయనకు సహాయముచేయుటకు తన పదునొకండవ
రుద్రాంశతో* అంజనాదేవికి పవనపుత్రుడు మహావీరుడు
నగు హనుమానునిరూపమున ఈ భూమిపై నవతరించెను.
కల్పభేదముచేత కొందఱు ఈయన చైత్రశుక్ల ఏకాదశీదినమున
మఘానక్షత్రమున జన్మించినాడనియు, కొందఱు కార్తికకృష్ణ
చతుర్దశీతిథియందును, కొందఱు కార్తికపూర్ణిమాతిథి
యందును జన్మించెనని చెప్పుచున్నారు. ఈయన జన్మదినము
మంగళవార మని కొందఱు శనివార మని కొందఱు

*యో వై చైకాదశో రుద్రో హనుమాన్ సమహాకపిః ।

అవతీర్ణ సహాయార్థం విష్ణోరమితతేజసః ॥

(స్కం. మాహే. కే. 8-99, 100)

పదునొకండవరుద్రుడే అమితతేజస్వి యగు విష్ణువునకు సహాయము
చేయుటకు మహాకపి యగు హనుమానుని రూపమున నవతరించెను.

తలంచు చున్నారు * భావుకు లగు భక్తులను సర్వ
తిథులు శ్రేష్ఠములే.

- * (క) చైత్రే మాసి సితే పక్షే హరిదిన్యాం మఘాభిధే ।
నక్షత్రే స సముత్పన్నో హనుమాన్ రిపుసూదనః ॥
మహాచైత్రీ పూర్ణిమాయాం సముత్పన్నోఽజ్ఞానీనుతః ।
వదంతి కల్పభేదేన బుధా ఇత్యాదికేచన ॥

(ఆనందరామాయణము, సారకాండ 18.162-68)

చైత్రశుక్ల ఏకాదశీదినమున మఘానక్షత్రమునందు శత్రునాశకు
డగు హనుమానుడు జన్మించెను. కొందఱు విద్వాంసులు కల్పభేదము
ననుసరించి చైత్రపూర్ణిమనాడు హనుమంతుడు జన్మించినా డని చెప్పు
చున్నారు.

- (ఖ) ప్రాదురాసీత్తదా తాం వై భిషమాణో మహామతిః ।
మేషసంక్రమణం భానౌ సంప్రాప్తే మునిసత్తమాః ।
పూర్ణిమాభ్యే తితే పుణ్యే చిత్రానక్షత్రసంయుతే ॥

(స్కంద పు. వైష్ణవఖం 40.42-43)

- (గ) ఆశ్వినస్యాసితే పక్షే స్వాత్మాం భామే చతుర్దశ ।
మేషలగ్నోఽజ్ఞానీగర్భాత్ స్వయం జాతో హరః శివః ॥

(నాయపురాణము)

- (ఘ) కుక్లాదిమాసగణనయా ఆశ్వినకృష్ణః కార్తిక
కృష్ణః తులార్కే మేషలగ్నౌ సాయంకారే
అతశ్చతుర్దశ్యాం సాయంకారే జన్మోత్పవః ।

(హృషీకేశపంచాంగము, వారణాసి)

శివునియొక్క ఏకాదశ రుద్రావతారుడు, మారుతాత్మజుడు, కేసరీనందనుడు, అంజనాదేవి పుత్రుడు నగు హనుమాను డీ భూమిపై నవతరించిన సమయమున ప్రకృతియంతయు మనోహరముగ నుండెను. దిక్కులు ప్రసన్నము లయ్యెను. సూర్యదేవుని కిరణములు సుఖకరముగను, శీతలముగను నుండెను. సెలయేళ్ళలో స్వచ్ఛమైన నీరు ప్రవహించుచుండెను. పర్వతములు కుతూహలముతో అంజనేయునుని రాకకై యెదురు చూచుచుండెను. జలపాతములు ప్రసన్నముగ నెగురుచు గతి శీలములై యుండెను. వనములలోను ఉపవనములలోను, ఉద్యాన వనములలోను వివిధము లగు రంగులు గలిగిన మనోహరము లగు పుష్పములు వికసించియుండెను. వానిపై భ్రమరములు ధ్వనిచేయుచు తిరుగుచుండెను. మలయానిలము మెల్లగ వీచుచుండెను.

శంరుడు అంజనాదేవికి పుత్రరూపమున నవతరించెను. జననకాలమందె హనుమానునిసౌందర్యము సాటిలేనిదిగను, వర్ణింప నలవిగానిదిగను నుండెను. ఆయనశరీరకాంతి పింగళ వర్ణము; రోమములు, నేత్రములుగూడ పింగళవర్ణముగనే యుండెను. ఆయన విద్యుత్కాంతితో సమానమైన, సువర్ణ నిర్మితమైన, మనోహరమైన కుండలములను ధరించెయే అంజనా దేవిహృదయమునుండి అవతరించెను. ఆతనిశిరస్సుపై మణిజటిత మగు కిరీటము శోభిల్లుచుండెను. కౌపీనమును, అంగవస్త్రమును ధరించియుండెను. విశాల మగు ఆతనివక్షఃస్థలమున యజ్ఞో

పవిత్రము, హస్తమున వజ్రము, కటిప్రదేశమున మాంజగడ్డితో
 పేనిన మొలత్రాడు శోభిల్లుచుండెను. తనపుత్రునియతొకిక
 మగు చూపసౌందర్యమును జూచినంతనే అంజనా దేవి
 యానందమానకు నవధులు లేకపోయెను.

పవిత్ర మగు నీభూమిపై హనుమంతుడు అడుగిడినంతనే
 వశదిశలయందు హర్షోల్లాసములు వ్యాపించెను. కపిరా జగు
 కేశరియొక్క ఆనందమున కవధులు లేకపోయెను. దేవతలు,
 యుషులు, కపులు, పర్వతములు, సరస్సులు, నదులు, సముద్ర
 మాలు, పశుపక్షులు, భూమి, సర్వము పులకించినది. అంతటను
 ఆనందనామ్రాజ్యము వ్యాప్త మైనట్లుండెను.

పరాశరసంహితలో శ్రీహనువదవతారప్రసంగము

ఒకప్పుడు మైత్రేయమహర్షి శ్రీపరాశరమహర్షిని
 దర్శించి “మహాభాగా! శ్రీ ఆంజనేయు డను నామముతో
 ప్రసిద్ధమైన భగవదవతారమును ప్రవచింపుము. ఆత డెవ్వడు?
 ఎవరికుమారునిగా అవతరించెను? ఏ యే దివ్యలీలల నొనరిం
 చెను? ఆతని అవతార మెట్టిది? వర్ణింపుము” అనియడుగగా
 శ్రీపరాశరుడు ఇట్లు పలికెను.

అసురుల యశృత్యములతో ఆవని ఆకాంతమయ్యెను.
 భూదేవిహృద్ధచలను మన్నించి బ్రహ్మశివాదులు శ్రీమన్నారా

యఁబని అవనిభారమును హరింపుమనియు అసురసంహారకుని ప్రసాదింపుమనియు ప్రార్థించిరి.

అప్పుడు శ్రీహరి ఒక్కక్షణ మాలోచించి రాక్షసులనాశము తప్పక జరుగునని పలికెను. తదనంతర మాయన శ్రీహరిహరమహాతేజములను సంగ్రహించి సదాశివునందు ప్రవేశపెట్టెను. ఈ తేజము మహావానరునిగా ఆవిర్భవించి అసురనాశనమొనరింపగలదని పలికెను. తానుకూడ అవతరించి దుష్టశిక్షణము శిష్టరక్షణము చేయగల నని అభయమొసంగెను.

పరమేశ్వరుడు పార్వతితో కలిసి భూమండలముపై విహరించుచు వేంకటాచలము చేరెను. ఆపర్వతముపై సజ్జనులకు శరణ్యుడైన శ్రీనివాసుడు విరాజిల్లి యున్నాడు. ఆదిదంపతులిద్దరు శేషాచలముపై పుష్పద్వానములచెంత, సరస్సులచెంత విహరింపసాగిరి. అదేసమయమున కింపురుషలోక వాసులైన వానరదంపతులు క్రీడించుటను పార్వతిగాంచెను. ఆమెసం తానేచ్ఛచే ఆదిదేవుని సమీపించెను. పరమేశ్వరుడు వానరరూపమును ధరించి వేయిసంవత్సరములు పార్వతీదేవిపై తన మనస్సును లగ్నమొనరించి క్రీడింపసాగెను. తుదకు శ్రీమహాదేవునినుండి శ్రీహరిహరతేజము బయల్పెడలి పార్వతిని సమీపించెను. ఆమె ఆమహాతేజమును భరింపలేక దానిని అగ్నిదేవున కొసంగెను. ఆయన కూడ దానిని భరింపలేక సూక్ష్మరూపుడైన వాయువున కొసంగెను.

ఆసమయమందే వేంకటాచలముపై సత్పుత్రపా
 లంజన ఘోరతపమాచరించుచుండెను. శంకరుని యా-
 సారము ఆ శ్రీహరిహరతేజమును వాయుదేవుడు
 దేవి కొసంగెను. ఆ మహాతేజమునుండి శ్రీహరిహరస్వ-
 డైన శ్రీ ఆంజనేయు డవతరించెను.

శ్లో॥ వైశాఖే మాసి కృష్ణాయాం దశమీమందసంయ
 పూర్వప్రోక్షపదాయుక్తా తథా వైధృతిసంయుత
 తస్యాం మధ్యాహ్నవేళాయాం జనయామాస వై స
 మహాబలం మహాసత్త్వం విష్ణుభక్తిపరాయణమ్ ॥
 (పరాశరసంహిత రివ పట

వైశాఖమాసమున కృష్ణపక్షమందు దశమీతిథి శనివ
 కాగా పూర్వభాద్రాపక్షత్రయ వైధృతీయోగము గల
 మధ్యాహ్నసమయమున అంజన పుత్రుని కనినది. అతడు
 బలసంపన్నుడు, మహాసత్త్వసంపన్నుడు, విష్ణుభక్తితత్ప

శ్లో॥ సర్వదేవమయం వీరం బ్రహ్మవిష్ణుశివాత్మకమ్
 వేదవేదాంగతత్త్వజ్ఞం సర్వవిద్యావిశారదమ్
 సర్వబ్రహ్మవిదాం శ్రేష్ఠం సర్వదర్శన సమ్మతమ్
 మాణిక్యకుండలధరం దివ్యపట్టాంబరాన్వితమ్
 కనకాచలసంకాశం పింగాక్షం హేమమాలినం
 స్వర్ణయజ్ఞోపవీతం చ మణినూపురశోభితమ్

ధ్వజవజ్రాంకుశచ్ఛత్ర-పద్మరేఖాంఘ్రిసంయుతం ।
 ధీర్ఘలాంగూలసహితం-దీర్ఘకాయం మహాహనుమ్ ॥
 కౌపీనకటిసూత్రాభ్యాం విరాజంతం మహాభుజం ।
 ఆశ్చర్యభూతం లోకానాం-వజ్రసంహననం కపిమ్ ॥
 సర్వలక్షణసంపన్నం కీరీటకనకాంగదం ।
 ప్రభయామితయా విష్ణోరవతారమివావరమ్ ॥
 (పరాశరసంహిత 6వ పటలము)

సకలదేవతలు తానే యైనవాడు, బ్రహ్మవిష్ణుశివ
 స్వరూపుడైన సృష్టిస్థితిలయాత్మకుడు, వేదవేదాంగములతత్త్వ
 మెరింగినవాడు, సకలవిద్యలందు పరిపూర్ణుడు, బ్రహ్మజ్ఞాను
 లందరిలో శ్రేష్ఠుడు, సర్వదర్శనములకు సమృతమైనవాడు,
 మాణిక్యములు పొదిగిన కుండలములనుధరించినవాడు, దివ్యము
 లగు పీతాంబరములను ధరించినవాడు. మేరుపర్వతసమానుడు,
 పింగాక్షుడు, స్వర్ణమాలికలను సువర్ణయజ్ఞోపవీతమును ధరించిన
 వాడు, మణిసమన్వితములైన నూపురములను ధరించి శోభిల్లు
 వాడు, ధ్వజము వజ్రము అంకుశము ఛత్రము పద్మము అను
 రేఖలతో కూడిన పాదపద్మములు కలవాడు, పెద్దహనువు
 (దవడ) కలవాడు, పొడవైన వాలముగలవాడు, దీర్ఘమైన
 కాయము (శరీరము) కలవాడు కౌపీనమును మొలత్రాడును
 ధరించినవాడు, మహాబాహువులుకలవాడు, లోకములకు ఆశ్చ
 ర్యమును గలిగించువాడు, వజ్రదేహముకలవాడు, వానర

హాపుడు, సమస్తశుభలక్షణములు కలవాడు, కిరీటమును
బంగారుభుజకీర్తులను ధరించినవాడు, నగు శ్రీ అంజనేయుడు
అమితమగు కాంతిచే వేరొక శ్రీమన్నారాయణావతారమా
యనునట్లుండెను.

శ్లో॥ పపాత పుష్పవృష్టిశ్చ-నేదుద్దుందుభయో దివి ।

ననృతుర్దేవగంధర్వా-స్తప్తుపుస్సిద్ధచారణాః

వనౌ వాయుసుఖిస్పర్శం సరితో నిర్మలోదకాః ॥

—పరా. సం. 6వ పటలము.

ఆయుహూర్తములో పుష్పవర్షముగురిసెను, దివియందు
దుందుభులు మోగెను. దేవతలు గంధర్వులు నృత్యము
లొనరించిరి, సిద్ధులు చారణులు స్తోత్రములొనరించిరి. వాయువు
వనమున సుఖిస్పర్శకలిగించుచువీచినది. నదులు స్వచ్ఛనిర్మల
జలములతో పరిపూర్ణములైయుండెను.

బా ల్య కౌ ల ము

అంజనాదేవి తన ప్రియపుత్రు డగు హనుమంతుని
మిగుల క్రేధతోను, ప్రేమతోను బెంచుచుండెను. కేసరిగూడ
కుమారునిపై నెంతగనో ప్రేమచూపుచుండెను. హనుమానుడు
సంతోషముతో కిలకిలయనిధ్వని చేయుచుండగా అంజనాకేస
రులు ఆనందమగ్నులగుచుండిరి. వానిబాల్యక్రేడలు మిగుల ఆకర్ష
కములుగను, సుఖకరములుగను, అద్భుతములుగను నుండెను.

ఒకనాటిమాట. కేసరి యెచటికో వెడలెను. అంజన
గూడ బాలుని ఉయ్యాలలో పరుండబెట్టి ఫలపుష్పముల

దెచ్చుటకై వనమునకు వెడలెను. బాలు డాకలిగొనెను. తల్లి సమీపమున లేదు. అతడు కాలుసేతుల నాడించుచు ఏడ్వసాగెను. వెంటనే వానిదృష్టి తూర్పుదిక్కుపై బడెను. అప్పుడరుణోదయమగుచుండెను. ఆతడు సూర్యుని యగుణబింబమును ఎఱ్ఱనిపండని తలంచెను.*

తేజస్సునకు పరాక్రమమునకు వయస్సుతో నిమిత్తము లేదు. ఇచట హనుమంతునిరూపమున ఆంజనాదేవియొడిలో ప్రళయంకరు డగు శంకరుడు ఏకాదశరుద్రాంశతో క్రిడించుచుండెను. వాయుదేవుడు మొదటనే బాలునకు నెగురు శక్తిని ప్రదత్తముచేసెను. దానివలన హనుమంతుడు వెంటనే యెగిరి వాయువేగముతో ఆకాశమునకు పోవుచుండెను. వానియావేగమును జూచి దేవదానవయక్షాదులు విస్మితులై యిట్లుపలుకసాగిరి- 'ఈ వాయుపుత్రుని వేగముతో సమానమగు వేగము స్వయముగ వాయువునకు గాని గరుడునకుగాని మనస్సునకుగాని లేదు. ఇంతయల్పవయస్సులోనే వీని కింతటి వేగము, పరాక్రమము నున్న యశావనకాలమున నింకయెంత శక్తి యుండునోగదా!'

(క) ఖ అధ్యాత్మరామాయణము 4-9-18, 19,

(*) అసౌ హి జాతమాతోఽపి బాలార్కభవ మూర్తిమాన్,
గ్రహీతుకామో బాలార్కపుష్టావాంబరమధ్యతః ॥

(స్కంద పు. అవంతీఖండము, చతురశీతిలింగ

మాహాత్యము 79-21)

తనపుత్రుడు సూర్యునివైపు వెడలుచుండుట చూచి వాయుదేవుడు “సూర్యుని తీక్షణకిరణములు నా యీ బాలుని కెట్టి బాధను కలుగజేయు కుండుగాక” యని భావించి మంచు వలె శీతలుడై వానివెంటపోసాగెను.

సూర్యుడేవుడు గూడ తనవైపు వచ్చు నీయలౌకిక బాలుని జూచెను. పవనకుమారుడు తండ్రి వేగముతో తనవైపే వచ్చుచున్నాడనియు, వానిరక్షణకై వాయుదేవుడుగూడ వెంట వచ్చుచున్నాడనియు వెంటనే తెలిసికొనెను. “ఆహా! స్వయముగ చంద్రమాళి యగు నీశ్వరుడే హనుమానుని రూపమున నన్ను ధన్యునిగా జేయుటకు నిటువైపు వచ్చుచున్నాడు. ఇది నాయదృష్ట” మని సూర్యుడు భావించెను. వెంటనే అగ్ని మయుము లగు ఆతని కిరణములు చల్లబడెను. హనుమంతుడు సూర్యునిరథముపై గూర్చుండి ఆయనతో నాడుకొనసాగెను.

దైవికముగ నాదినము అమావాస్యతిథియైనది. సింహికా పుత్రు డగు రాహువు సూర్యుని బట్టుకొనుటకు వచ్చెను సూర్యునిరథముపై గూర్చుండియున్న ఆ బాలుడు వానికంట బడెను. రాహువు బాలుని విషయమై ఆలోచింపక సూర్యుని పట్టుకొనుటకు ముందుకు బోయెను. వెంటనే హనుమంతుడు వానిని పట్టుకొనెను. వానివ్రజపు పిడికిలిలో బంధితుడై రాహువు గిలగిలతన్నుకొనసాగెను. చివర కెట్లో యతడు బ్రతికి బయటపడి పరుగిడెను. అతడు సరాసరి దేవేంద్రునికడకు జేరి

కనుబామలను ముడివేసి క్రోధితుడై యిట్లు పలికెను. 'సురేశ్వరా! నాయాకలి తీగుటకై నాకు నీవు సూర్యచంద్రులను సమర్పించి తివి, కాని యిప్పుడు నీ వీ యధికారమును మఱియొకని కేల యిచ్చితివి?"

ఆశ్చర్యమును గలుగజేయు రాహువుమాట విని యింద్రుడు వాని ముఖమును జూడసాగెను. అంతట రాహు విట్లు పలికెను. 'నేడు పర్వ సమయమగుటచే నేను సూర్యుని గ్రసించుటకు వానికడకు వెడలితిని. ఇంతకుమునుపే అచట నున్న మఱియొక రాహువు నన్ను పట్టుకొనెను. నె నెట్లో ప్రాణములను కాపాడుకొని యిచటకు వచ్చితిని".

కనులవెంట బొప్పములను రాల్చు రాహువుమాట విని యింద్రుడు మిగుల చింతితుడయ్యెను. అతడు తన సింహాసనమునుండి లేచి, ఐరావతము నధిరోహించి పైసంఘటన జరిగిన ప్రదేశమునకు వెడలెను. రాహువుగూడ వానివెంట వెడలెను. శచీపతి ఆశ్చర్యచకితుడై రాహువునకు గూడ భయమును గలిగించినవాడు సూర్యునికడ నున్న ఆపరాక్రమ వంతు డెవడై యుండునోపు అని తలంచుచుండెను.

రాహువు మిగులవేగముతో సూర్యునివైపు పరుగిడెను. వానిని జూచినంతనె హనుమానునకు ఆకలి గుర్తుకువచ్చెను. అతడు రాహువును సుందరమైన భక్ష్యముగా భావించి వానిపై బడెను.

‘సురేశ్వరా! రక్షింపుము రక్షింపుము’ అని యరచుచు రాహువు ఇంద్రునికడకు పరుగెత్తెను.

సురాధిపతి రాహువును రక్షించుటకు పరుగిడెను. రాహువు తప్పించుకొనిపోయిన పిమ్మట హనుమంతుడు ఐరావతమును జూచెను. మధురఫలముగా భావించి దానిపైకి దుమికెను. అపుడు హనుమానుని స్వరూపము ప్రజ్వలించు అగ్నివలె ప్రకాశించుచు భయంకరముగ నుండెను. ఇంద్రుడు భయపడెను, తన్ను కాపాడుకొనుటకై అతడు బాలునిపై వజ్రాయుధమును ప్రయోగించెను. అది హనుమానుని యెడమ దవడకు దగిలెను, దవడ విరిగెను. వెంటనే యతడు గిలగిల తన్నుకొనుచు పర్వతశిఖరముపైబడి మూర్ఛితుడయ్యెను.

అట్లు తనప్రియపుత్రుడు వజ్రాఘాతముచే గిలగిల తన్నుకొనుచు క్రిందపడుట చూచి వాయుదేవుడు ఇంద్రునిపై క్రుద్ధుడయ్యెను. శక్తిశాలి యగు వాయుదేవుడు తనగతిని నిరోధించి, పుత్రుని దీసికొని పర్వతగుహలోనికి ప్రవేశించెను.

త్రిలోకములయందలి సర్వప్రాణులశ్వాసలు నిలచిపోయెను. వారియవయవములసంధులు విడివడనారంభించెను. అందఱు ఎండినకట్టెలవలె అవసన్నులైరి. వారిసర్వధార్మిక కృత్యములు నిలచిపోయెను.

ప్రాణసంకటముచే భయబడిన ఇంద్రుడు, దేవతలు, గంధర్వులు, అసురులు, నాగులు, గుహ్యకులు మున్నగు

వారు ప్రాణరక్షణకై బ్రహ్మాక్షణకు పరుగిడిరి. బ్రహ్మ అందఱిని వెంటనిడుకొని పర్వతగుహలోనికి వెడలెను. అచట వాయు దేవుడు తన పుత్రుని యొడిలో నుంచుకొని, హృదయమునకు హత్తుకొని దుఃఖాతిరేకముచే కన్నీటిని విడుచుచుండెను. మూర్ఛితు డగు హనుమానునిశరీరకాంతి సూర్యాగ్నుల వలెను, సువర్ణమువలెను నుండుటచూచి చతుర్ముఖుడు అచ్చెరువందెను.

ఎట్టయెదుట నిలచియున్న బ్రహ్మదేవుని జూచినంతనె వాయుదేవుడు పుత్రుని యొడిలోనికి దీసికొని నిలువబడెను. అపుడు హనుమానుని కర్ణములయందు అతాకికము లగు కుండలములు వ్రేలాడుచుండెను, శిరస్సున కిరీటము, కంఠమున హారములు, దివ్యము లగు నవయములపై స్వర్ణాభరణములు శోభిల్లుచుండెను. వాయుదేవుడు బ్రహ్మదేవునిచరణములపై బడెను.

చతురాననుడు వాయుదేవుని లేవనెత్తి మిగుల ప్రేమతో అతడు కుమారునియవయవములను తనకరికమలము లతో నిమిరెను. బ్రహ్మకరస్పర్శచే పవనపుత్రుడు మూర్ఛ నుండి తేరుకొని, లేచి కూర్చుండెను. తన పుత్రు డట్లు జీవిత డగుటచూచి జగత్తునకు ప్రాణస్వరూపు డగు వాయు దేవుడు వెనుకటివలె వీచసాగెను. దానివలన మూడులోకము లకు మరల ప్రాణములు వచ్చినట్లుండెను.

బ్రహ్మ సంతృప్తుడై హనుమంతునకు పరముల నిచ్చుచు
 “ఈబాలునకు బ్రహ్మశాపము తగులదు, వీనియవయవములను
 ఎశస్త్రాస్త్రములుగూడ ఎప్పుడును ఛేదింపజాల” వనిపలికెను.

మరల ఆయన దేవతల నుద్దేశించి ‘దేవతలారా! అసా
 ధారణు డగు నీబాలుడు భవిష్యత్తులో మీయందఱకు పరమ
 హితమును జేకూర్చువాడగును, అందువల్ల మీరు వీనికి పర
 ముల నీయు’ డని పలికెను.

దేవేంద్రుడు వెంటనే ప్రసన్నుడై హనుమానుని కంఠమును
 వాడని కమలమాలతో నలంకరించి యిట్లుపలికెను - ‘నేను
 ప్రయోగించిన వజ్రాయుధముచే నీబాలునిదవడ విరిగిపోయినది,
 అందువలన ఈకపిశ్రేష్ఠుడు నేటినుండి హనుమంతు డనుపేరుతో
 పిలువబడును*. ఇంతేకాక యీబాలునిపై నావజ్ర మెట్టి
 ప్రభావమును జూపజాలదు, వీని శరీరము నావజ్రముకంటెను
 మిగుల కఠినముగ నుండగలదు.”

అచటనే యున్న సూర్యదేవుడు ‘నేను వీనికి నాతేజస్సు
 లోనిశతాంశము నిత్తును, దానితో పాటు తగినసమయమున
 విద్యను బోధించి వీనిని శాస్త్రమర్మజ్ఞునిగా జేయుదును, ఇతడు
 సాటిలేనివిద్వాంసుడు, వక్తయు నగు’నని పలికెను.

* మత్కరోత్పృష్టవజ్రేణ హనురస్యయథా హతః ।

నామ్నా వై కపిశార్దూలో భవితా హనుమానితి ॥

(వా. రా. 7-36-11).

“నాపాశముచేత జలముచేత నిత డెప్పుడును సురక్షితము గనే యుండు’నని వరుణుడు పలికెను.

“ఇతడు రోగరహితుడుగ నుండును, నాదండమువలన వీని కెప్పుడును మరణము సంభవింప”దని యముడు పలికెను.

పింగళవర్ణుడు, యక్షులకు రాజు నగు కుబేరు డిట్లు పలికెను-“యుద్ధమున వీని కెప్పుడును విహదముకలుగదు, నాగదనుండి వీనికి రక్షణకలుగును. నాపరివారమైన యక్ష రాక్షసులచే నిత డెప్పుడును పరాజితుడుకాడు.”

“ఇతడు నాచేతగాని, నా ఆయుధములచేతగాని ఎప్పుడును వధ్యుడుగా”డని శంకరుడు వరమిచ్చెను.

విశ్వకర్మ యిట్లుపలికెను-‘ఈబాలుడు నాచే నిర్మితములైన శస్త్రాస్త్రములచే నెల్లప్పుడును సురక్షితుడై యుండగలడు’.

ఇట్లు దేవతలందఱు అమోఘము లగు వరముల నిచ్చిన పిమ్మట బ్రహ్మదేవుడు మిగుల ప్రసన్నుడై ఇతడు దీర్ఘాయుష్మంతుడు, మహాత్ముడు, సర్వవిధము లగు బ్రహ్మాదండములచే నవధ్యుడు నై యుండగల’ డనిపలికెను.

ప్రసన్నుడగు చతురాననుడు వాయుదేవునితో మఱల యిట్లుపలికెను-‘వాయుదేవా! నీ యీ పుత్రుడు శత్రువులకు భయంకరుడు, మిత్రుల కభయప్రదాతయు నగును. వీని నెవ్వ

ఋను యుద్ధమున జయింపలేరు. ఇత డిచ్చానుసారముగ రూపమును ధరించి తలంచినచోటికి వెడలగలడు. వీనిగమనము అవ్యాహతము. ఇతడు మహాయశస్వియగును. అద్భుతములు, రోమాంచకారకములు నగు కార్యముల జేయును.'

ఇట్లు వరముల నిచ్చి బ్రహ్మాదిదేవతలు, మహర్షులు తమ తమ నెలవులకు వెడలిరి.

బుష్పము శాపము

బాలు డగు హనుమంతుడు మిక్కిలి చంచలుడు, అల్లరివాడు, పైగా ప్రళయంకరు డగు శంకరునియవతారము, కపిశాబకము, మీదు మిక్కిలి దేవతలచే నమోఘము లగు వరములను బొందినవాడు. వీనియల్లరికి తల్లిదండ్రులు మిక్కిలి ప్రసన్ను లగు చుండిరి. సింహముతోకను బట్టుకొని దానిని నలునైపుల త్రిప్పట, వీనుగును బట్టుకొని దానిబలమును పరీక్షించుట అనుపనులు తఱచుగ వానికి నిత్యక్రీడలై యున్నవి. ఒక్కొక్కప్పు డతడు పెద్దపెద్దచెట్లను సమూలముగ పెఱికివేయును. ఈత డెగిరి యొక్కని పర్వతశిఖర మేదియులేదు. దుర్గమము లగు వనములను, పర్వతములను సంపూర్ణముగ నితడు చూచియే యున్నాడు.

వన్యప్రాణుల కితడన్న భయము, కాని యవి మనస్సులో వానిని ప్రేమించుచుండును. ఇతడు సర్వప్రాణులకు మిత్రుడు, రక్షకుడు నై యున్నాడు. సబలు డెవ్వ డైన దుర్బలుని

బాధించిన బాలు డగు హనుమంతుడు ఊరకుండువాడుగాడు. ఇత డొకచెట్టుచుండి మఱియొక చెట్టుపైకి దుముకుచు కొన్ని యామడలదూరము వెడలును. తనబరువుచే నేచెట్టుకొమ్మయైన విరుగునని సందేహము గలిగినచో వెంటనే యతడు తేలిక యగును.

వరములవలన గలిగిన శక్తితో హనుమానుడు ఋషుల యాశ్రమములలోనికి వెడలును. అచట వారికి కష్టమును గలిగించు పనులజేయుచుండును. ఒకఋషి యాసనమును మఱి యొకఋషి సమీపమున నుంచును. ఒకనిమ్మగచర్మమును శప్పకొని చెట్టుపైకి ఎగురును, లేదా దాని నచ్చటే వ్రేలాడ వేయును. ఒకనికమండలములోని నీరును పారబోయును, మఱి యొకనికమండలమును పగులగొట్టును లేదా నీటిలో పార వేయును.

హనుమంతుడు జపముచేసికొను మునులయొడులలో గూర్చుండును. అహింసాపరాయణు డగు ముని ధ్యానస్థుడై జపముచేసికొనుచుండగా నితడు ఆయనగడ్డమును లాగిపారి పోవును. ఒకనికొవీనమును, మఱియొకనిపారాయణ గ్రంథ మును పండ్లతోను చేతులతోను బట్టుకొని అటునిటు విసరి వేయుచుండును. స్త్రీకుప్పాదులను విఱుగగొట్టును, మహా త్కులయజ్ఞపాత్రలను పగులగొట్టును. కష్టముతో సంపాదించు కొనిన నారచీరలను చింపిపారవేయును. బ్రహ్మాది దేవతలు

వరము లిచ్చియుండుటచే ఋషులు బాలహనుమాను నేమియు ననలేక మిన్నకుండిరి, కాని వానిబాధలకు మాత్రము తట్టుకొన జాలకుండిరి. తమమూఢాచారములను ఖండించుటకే అంజనేయు డట్లానటించినాడని ఋషులు తెలుసుకొన లేకపోయిరి.

మెల్ల మెల్లగ హనుమంతుడు విద్యాధ్యయనమునకు దగిన వయస్సు గలవాడయ్యెను, కాని వీనియల్ల రిమాత్ర మట్లే యుండెను. తల్లిదండ్రులుగూడ చాల చింతితులైరి. వారు తమ ప్రయత్నమున కెన్నియో విధముల బోధించిరి, ఎన్నియో విధ ముల యత్నించిరి. కాని యతడు తనయల్ల రిని మానలేడు. చివరకు అంజనాదేవి, కేసరి ఋషులకడకు వెడలిరి. ఋషులు గూడ తమకష్టగాధలను వారికి తెలియజేసిరి. ఆదంపతులు వినయపూర్వకముగ ఋషుల కిట్లు విన్నవించుకొనిరి. “తపో ధనులారా! మా కీ బాలు డెన్నియోదినముల పిమ్మట కఠోర తపఃప్రభావముచే లభించినాడు. మీరు వీని ననుగ్రహింపుడు. విద్యాసంపన్ను డగునట్లుగ వీని నాశీర్వదింపుడు. మీదయ వలన వీనిస్వభావము మారవచ్చును. దీనుల మగు మమ్ము కరుణింపుడు.”

‘వీనికి అమిత మగు తన బలపరాక్రమములన్న గర్వము మొడుగానన్నది. తన బలమును మరచినచో వీనికి యథార్థ మగు మేలుగలుగు’నని ఋషులు తలంచిరి.

‘ఈ బాలుడు దేవతలకు హితమును జేకూర్చగలడు, భగవాను డగు శ్రీరామచంద్రునకు అనన్యభక్తుడగును.

అనుగతు డగు భక్తునకు బలాహంకార ముండుట ఉచితము గాదు. దీనభావముతోడనే ప్రభువునకు సేవచేయుగలుగు'నని కొందఱు వయోవృద్ధు లగు ఋషులు భావించిరి.

ఈ కారణముచే భృగువుయొక్క, అంగిరసునియొక్క వంశములలో జన్మించిన ఋషులు హనుమంతు నిట్లు శపించిరి- 'వానరవీరా! నీ వేబలము నాశ్రయించి మమ్ము బాధించు చున్నావో దానిని మాశాపముచే మోహితుడవై బహు కాలము మఱచియుందువు. నీబలమునుగూర్చి నీ వేమియు నెఱుంగజాలవు. ఎవరైన నీ కీర్తిని గుర్తుకుదెచ్చినపుడు నీబలము పెరుగును.'*

తాపసు లిట్లు శపించుటచే పవనకుమారుని తేజస్సు ఓజస్సు తఱిగిపోయెను. అతడు మిక్కిలి సౌమ్యస్వభావము గలవాడయ్యెను. అప్పటినుండి యతడు తక్కినవానర బాలుర వలె ఆశ్రమములలో శాంతస్వభావముతో విహరింపసాగెను. మృదు వగు వీనినడవడిచే ఋషులందఱు చాలప్రసన్నముగ నుండసాగిరి.

* బాధసే యత్ సమాశ్రిత్య బలమస్మాన్ ప్లవంగమ ॥

తద్ దీర్ఘకాలం వేత్తాసి నాస్మాకం శాపమోహితః ।

యదా తే స్మార్యతే కీర్తిస్తదా తే వర్ధతే బలమ్ ॥

మా తృ బో ధ

బాలునిపై తల్లి జీవితప్రభావము, ఆమెయపదేశప్రభావము మిక్కుటముగ ప్రసరించును. ఆదర్శమాతలు తమపుత్రులను శ్రేష్ఠులుగను, ఆదర్శవంతులుగను తీర్చిదిద్దుదురు, ఇట్టి యుదాహరణము లెన్నియో పురాణములలోను, ఇతిహాసములలోను లభించును.

హనుమానునితల్లి యగు అంజనాదేవి పరమసదాచారిణి, తాపసి, సద్గుణసంపన్నురా లగు ఆదర్శమాత. ఆమె కుమారునికై ఎంతతత్పరతతో కఠోర మగు తపము నొనరించినదో అంతటి తత్పరతతో ప్రాణప్రియు డగు తన బాలునిజీవితమును చక్కదిద్దుటకు శ్రద్ధవహించినది. ఆమె హనుమానునివీరకృత్యముల జూచి మనస్సులో ముగ్ధురాలగుచు, వానికి ప్రోత్సాహమును కలుగజేయుచుండెడిది.

పూజాసంతరము రాత్రులయందు పరుండుటకుపూర్వము ఆమె తనప్రియపుత్రునకు పురాణకథలను, ఆదర్శపురుషుల కథలను వినిపించుచు పుత్రునిమనస్సును వానివైపున కాకర్షించుటకు ప్రయత్నించుచుండెడిది. తాను బోధించిన మహాపురుషుల జీవితచరిత్రలనుగూర్చి మాటిమాటికి కుమారుని యడుగుచుండెడిది. బాలునకు నేర్వదగిన విషయ మేమున్నది? సర్వజ్ఞుడు, సర్వాంతర్యామియు నగు నీశ్వరునకు దెలియని రహస్య మేమియుండును? కాని లీలలో నప్పడప్పుడు హనుమంతుడు

అజ్ఞునివలె సరిగ సమాధానముల నిచ్చెడివాడు కాదు. తల్లి మరల కథలను వినిపించి వానిని బాలునిచే కంఠస్థముచేయించుచుండెడిది. కరుణాసముద్రు డగు భగవానుని యవతారములకు సంబంధించిన కథలన్నియు హనుమంతుని జిహ్వగ్రముపైననే యుండును. ఆయన ఆకథల నన్నింటిని తనతోడివానర బాలురకు మిక్కిలిప్రేమతోను, ఉత్సాహముతోను వినిపించెడివాడు.

అంజనాదేవి శ్రీరామావతారకథను జెప్ప నారంభించినపుడు బాలు డగు హనుమానునిమనస్సు అంతయు పైకథయందే లగ్నమైయుండును. ఆసమయమున నిద్రాదేవి వాని నావహించెడిదికాదు. తల్లికి కునుకు వచ్చినచో అతడామెను పట్టుకొని యూపుచు 'అమ్మా! ఇంకను చెప్పుము చెప్పుము. తరువాత ఏమిజరిగిన'దని యడుగుచుండును.

తరువాత మరల తల్లిచెప్పనాగెడిది. శ్రీరామకథా శ్రవణమువలన హనుమానునకు తృప్తికలుగకపోవుచుండెడిది. మాటిమాటికి శ్రీరామునికథను వినిపించమని అతడామెను నిర్బంధించుచుండెడివాడు. అంజన మహోల్లాసపూర్వకముగ కథను వినిపించును, హనుమంతుడు దానిని తన్మయత్వముతో వినుచుండును. ఆసమయమున వానినేత్రములు అశ్రుపూర్ణములగుచుండెడివి, శరీరమంతయు కపించిపోవుచుండెడిది. నేనుగూడ ఆహనుమానుడనె యైనచో నెంతబాగుండెడిది యనియత డనుకొనుచుండును.

కథను వినిపించుచు అంజనా దేవి కుమారుని 'నాయనా! నీవు గూడ నట్టిహనుమంతు డవగుదువా' యనియడగును.

'తప్పకుండగ నాహనుమంతుడనె యగుదు నమ్మా' యని హనుమానుడు సమధానమిచ్చెడివాడు. 'కాని ఆశ్రీరాముడు రావణుడు ఎచటనున్నారు! రావణుడు జనని యగు సీతా దేవి పై దృష్టివేసినచో నేను వానిని నలిపివేయుదు'నని చెప్పెడివాడు.

అంజనా దేవి యిట్లుపలుకుచుండును - "కుమారా! నీవు గూడ ఆహనుమానుడవె కమ్ము. ఇప్పటికిని లంకలో నొక రావణుడు రాజ్యముచేయుచున్నాడు. అయోధ్యాధిపతి యగు దశరథునకు పుత్రునిగ శ్రీరాము డవతరించినాడు. నీవు త్వరగ పెద్దవాడివికమ్ము. శ్రీరామునకు సాహాయ్యపడుటకు బలపౌరుషము లవసరములు. నీవు త్వరగ బలపరాక్రమసంపన్నుడవు కమ్ము."

'అమ్మా! నాలో శక్తికి లోతేమియున్నది' యనిపలికి హనుమంతుడు రాత్రియందు ప్రక్కనుండి క్రిందకు దుమికి, తనభుజముల జూపి తల్లియెదుట తాను అమితశక్తిశాలి నని నిరూపించుకొనును. అంజన నవ్వుచు తనప్రియపుత్రుని యొడిలోనికి దీసికొని వీపు నిమురుచు మధురస్వరముతో ప్రభువు గుణములను గానముచేయుచు నిద్రబుచ్చుచుండును. హనుమంతుడు అంజనా దేవియొడిలో సుఖముగ నిద్రించుచుండును.

సహజ మగు ననురాగముతో హనుమానుడు మాటి మాటికి శ్రీరామునికథను వినుచుండును. అట్లు వినుచు నతడు

మాటిమాటికి శ్రీరాముని స్మరించుకొనుచుండును. తత్ఫలితముగ వానికి శ్రీరామస్మరణ ముత్తరేరత్తము గాఢముగాజొచ్చెను. మెల్లమెల్లగ వానిసమయములో నెక్కువభాగము శ్రీరాముని ధ్యానమునందును స్మరణమునందును గడచిపోజొచ్చినది. అత డొకప్పుడు అరణ్యమునందును, మఱి యొకప్పుడు పర్వతగుహలోను, ఒకప్పుడు నదీతటమునందును, ఇంకొకప్పుడు దట్టమగు పొదరింటిలోను ధ్యానస్థుడగును. వాని నేత్రములనుండి ప్రేమాశ్రువులు ప్రవహించుచుండెడివి.

ఇట్లు ధ్యానమునందలి తన్మయత్వముచే వానికి ఆకలి దప్పలుగూడ కలుగుట లేదు. అంజనాదేవి మధ్యాహ్నమునందును, నాయంకాలమందును తనప్రియపుత్రుని వెదకుటకు పోయెడిది. తనపుత్రుడు ఉండు ప్రదేశము ఆమెకు దెలియును. అందువలన ఆమె వనములు, పర్వతములు, సరోవరములు, సెలయేళ్ళు అన్నింటియందు తిరిగితిరిగి హనుమానుని వెదకితెచ్చెడిది. అప్పుడు తెల్లియొక్కపట్టుదలతో ఆహారమును దీసికొనును. ఇట్లు ప్రతిదినము జరుగుచుండును. ఒడలు తెలియనంతగ హనుమంతుడు తన కారాధ్యుడగు శ్రీరాముని ప్రేమలో తల్లీనుడగుచుండును, వానిముఖమునుండి కేవలము 'రామరామ' యను రెండక్షరములు నిరంతరము బయల్పెడలుచుండును.

సూర్యనికడ విద్యనభ్యసించుట

అంజనాదేవి తన పుత్రునిమానసికస్థితిని జూచి అప్పుడప్పుడు విచారించుచుండెడిది తండ్రి యగు కేశరిగూడ అలోచనామగ్నుడగుచుండెను. హనుమంతుడు విద్య నభ్యసించుటకు దగినవయస్సు గలవాడయ్యెను. 'ఇపుడు వీనిని గురువుకడకు విద్యాభ్యాసమునకై పంపవలెను. దీనివలన నొకవేళ వీనియీదశ మారవచ్చు'నని తల్లిదండ్రు లాలోచించిరి. వారికి జ్ఞానమూర్తి యగు తమ పుత్రుని విద్యాబుద్ధులు, బలపౌరుషములు తెలియును. అంతేకాక బహుదిదేవతలు కుమారున కిచ్చిన వరములవిషయముగూడ వాకిదెలియును. సామాన్యజనులు మహాపురుషుల ననుకరింతురు. సమాజమున అవ్యవస్థ యేర్పడు ననుభావముతో మహాపురుషులు స్వేచ్ఛగ ప్రవర్తింపరు. వా రెల్ల పుడు శాస్త్రమర్యాదను మనస్సున నుంచుకొని నియమానుకూలమున వ్యవహరింతురు. అందువలన అప్పుడప్పుడు కరుణాసముద్రు డగు భగవానుడు భూతలముపై నవతరించుచుండును. ఆయన సర్వజ్ఞాన సంన్నుడైనను విద్యాప్రాప్తికై గురుగృహమునకు వెడలును. అచట గురువుననేకవిధముల సేవించి బహుశ్రద్ధతో ఆయన నుండి విద్య నార్జించును. గురువును సేవచే సంతుష్టిపడచి శ్రద్ధతోను భక్తితోను జూందిన విద్యయే ఫలవంతమగును. అందువలన అంజనాదేవి కేశరి విద్యాభ్యాసమునకై హనుమంతుని గురుగృహమునకు పంప నిశ్చయించుకొనిరి.

తల్లి దండ్రులు మహోల్లాసముతో హనుమంతున కుప
నయనసంస్కారము చేసిరి. విద్యాప్రాప్తికై గురుచరణముల
కడకు వెడలుట కనుజ్ఞ లభించినది; కాని యతడు సర్వగుణ
సంపన్ను డగు నేయాదర్శగురువుకడకు వెడలవలెను! అంజనా
దేవి ప్రేమాధిక్యముతో నిట్లుపలికెను. 'కుమారా! సర్వశాస్త్ర
మర్ణజ్ఞుడు, సర్వలోకములకు సాక్షిగ నున్నవాడు సూర్య
దేవుడు. సమయము వచ్చినపుడు నీకు విద్య చెప్పెదనని ఆయన
మాటయిచ్చియున్నాడు. అందువలన నీ వాయనకడకు వెడలి
శ్రద్ధాభక్తులతో విద్య నార్జింపుము'.

కౌపీనమును, యజ్ఞోపవీతమును ధరించి పలాశదండ
మును, మృగచర్మమును దీసికొని బ్రహ్మచారి యగు హను
మానుడు సూర్యభగవానునివైపు జూచి ఆలోచింపసాగెను.
ఋషులశాపము నెఱింగిన అంజనాదేవి వెంటనే పుత్రునితో
నిట్లుపలికినది. 'కుమారా! సూర్యునిదూరము నీ కొక లెక్క
లోనిది కాదు. నీ శక్తి హద్దు లేనిది. అరుణఫల మనితలంచి
నీవు బాల్యమున నెవనిని పట్టుకొనదలచి ఎగిరితివో, అతడు
ఈసూర్యుడే. ఆయనతో నీ వాటలాడుకొంటివి. నీవలన
రాహువు భయపడి ఇంద్రునికడకు పారిపోయినాడు. నిన్ను
జూచి యింద్రుడుగూడ భయపడిపోయినాడు. కుమారా! నీవు
చేయలేని కార్య మేదియు లేదు. నీకు సంభవముకాని
దేదియు లేదు. వెడలుము, సూర్యునినుండి చక్కగ జ్ఞానమును
బొందుము. నీకు శుభమగును'.

ఇక చెప్పనదేమి? అంజనేయుడు తల్లిదండ్రుల చరణములకు మ్రొక్కి వారి యాశీస్సుల బొందెను. మృత్యుణమే యతడు ఆకాశమున కెగురగా నెదుట సూర్యునిసారథి యగు అరుణుడు కనపడెను. హనుమంతుడు తండ్రిపేరు చెప్పి తన్ను పరిచయముచేసికొనెను. అరుణుడు వానికి సూర్యుని జూపెను.

అంజనానందనుడు మిక్కిలి శ్రద్ధతో భువనభాస్కరుని చరణములకు ప్రణమిల్లెను. సరళత్వము మూర్తీభవించినవాడు, నిశ్చలహృదయుడు. వినముడు బద్ధాంజలియై యెదుట నిలువ బడియున్నవాడు నగు పవనకుమారుని జూచి సూర్యదేవుడు 'కుమారా! ఏల ఇచటనున్నా'వని యడిగెను.

హనుమాను డత్యంతము వినయముతో నిల్లు ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను. 'దేవా! ఉపనయనము గావించి నాతల్లి నన్ను విద్యాధ్యయనమునకై నీకడకు పంపినది. దయయుంచి నాకు జ్ఞానము నుపదేశింపుము'.

ఆదిత్యు డిట్లు పలికెను. "కుమారా! చూడుము నాస్థితి చాలావిచిత్రమైనది. నేను అహర్నిశములు రథముపై పరుగిడుచుందును, ఈయరుణుడు రథవేగమును తగ్గించుట ఎరుగడు, ఊల్పిచాసలను, నిద్రను త్యజించి యనవరతము రథమును నడుపుచుందును, ఈ విషయమున పితామహునితో చెప్పకొను అధికారముగూడ నాకు లేదు. రథమునుండి దిగుటకుగూడ నాకు ఏలులేదు. ఇట్టిపరిస్థితిలో నేను నీకు శాస్త్రముల నెల్లు

బోధింతును? ఏమిచేయవలెనో నీవే ఆలోచించి చెప్పుము. నీవంటి ఆదర్శబాలుని శిష్యునిగా స్వీకరించుట నాకిష్టమే”.

దివాకరుడు తప్పించుకొనుటకు ప్రయత్నించెను, కాని సమీరకుమారున కీవిషయమున నెట్టి కష్ట మున్నట్లు కనబడ లేదు. అతడు చాలవిషయముతో ‘దేవా! రథము వేగముగా పయనించినచో నాయధ్యయనమున కేమియాటంకము కలుగును? మీ కెట్టి యసౌకర్యముకలుగరాదు. నేను మీయెదుట కూర్చుందును. రథవేగముతోపాటు నేను ముందుకు పయనించుచుందు’నని పలికెను.

మారుతాత్మజుడు సూర్యదేవునివైపు ముఖముపెట్టి ఆయనకు ముందుగ సహజరూపమున పయనించుచుండెను.

సూర్యనారాయణున కీవిషయమున ఏమాత్ర మాశ్చర్యము కలుగలేదు. సమీరకుమారునిశక్తి యెట్టిదో ఆయనకు దెలియును. అంతేకాక అతడు స్వయముగ జ్ఞానులలో శ్రేష్ఠుడనియు, శాస్త్రమర్యాదను కాపాడుటకు, తనకు కీర్తిని గలిగించుటకు నిత డిట్లు తనకడ విద్యాభ్యాసము చేయకొరుచున్నాడనియు సూర్యదేవునకు దెలియును:

సూర్యభగవానుడు వేదాదిశాస్త్రములను, సమస్తవిద్యల అంగోపాంగములను, వానిరహస్యములను ఎంత శీఘ్రముగ బోధింపదగునో అంతత్వరగ బోధించుచుండెను. హనుమానుడు శాంతభావముతో దానిని వినుచుండెను. ప్రశ్నోత్తరములకు

గాని, శంకాసమాధానములకుగాని అచట అవసరము లేకుం
డెను, ఆదిత్యుడు హనుమంతునకు సంవత్సరములుగాని నెలలు
గాని కాక కొలదిదినములలోనే వేదాదిశాస్త్రములను, ఉప
శాస్త్రములను, మిగిలినవిద్యలను బోధించెను. హనుమంతునిగో
సహజముగనే సర్వవిద్యలు నివసించియున్నవి. యథావిధిగ
విద్యాభ్యాసము పూర్తియైనవి. ఆయనఅన్నిటిలోను పారంగతు
డయ్యెను.

అమితభక్తితో గురుచరణములకు సాష్టాంగదండప్రణా
మ మాచరించి చేతులజోడించి ఆంజనేయుడు 'ప్రభూ! గురు
దక్షిణరూపమున మీరు మీయభీష్టమును వ్యక్తముచేయ
వలసినది' యని సూర్యుని ప్రార్థించెను.

'నాకేమియు అవసరములేదు. కాని నీవు నాయంశతో
పుట్టినవాడు వారికి నోదరుడు నగు సుగ్రీవునకు రక్షకునిగా
నుండునట్లు మాటనిమ్ము, అట్లు చేసిన నాకు మిక్కిలి సంతో
షము కలుగు' నని నిష్కాముడగు సూర్యుడు ప్రత్యుత్తర
మిచ్చెను.

'మీయాజ్ఞ నాకు శిరోధార్యము. నే నుండగా సుగ్రీ
వున కెట్టి ఆపదయు సంభవింపదు. ఇది నాప్రతిజ్ఞ' యని అని
అనిలాత్మజుడు గురువునెదుట ప్రతిజ్ఞచేసెను.

'నీకు సర్వవిధముల శుభము కలుగుగాక, యని సూర్య

భగవానుడు ఆశీర్వాదింపగా కేసరీనందనుడు గురుదేవునకు సాష్టాంగనమస్కారముచేసెను.

విద్వాంసుడైన పవనకుమారుడు గంధమాధనపర్వతము నకు దిరిగివచ్చి తనతల్లిదండ్రులచరణములకు నమస్కరించెను. తల్లిదండ్రులసంతోషములకు మేరలేకపోయెను. ఆసమయమున వారియింటిలో నొకగొప్పయుత్సవము జరుపబడినది. గంధమాధనపర్వతముపై హర్షోల్లాసములతో గూడిన యుత్సవము ఇంత సుందరముగ నింతవెద్దయెత్తున ఇంతకు పూర్వమెప్పుడును జరిగియుండలేదు. ఇట్టిదాని నెవ్వరు చూచియు నుండలేదు. వానరసముదాయమంతయు మహదానందమున మగ్నమైయుండెను. అందఱు తమప్రాణములకంటెను ప్రియుడగు అంజనానందనుని మనసారా ఆశీర్వాదించిరి.

శ్రీ సువర్చలా కల్యాణ రహస్యము

విశ్వకర్మకు ఛాయ యను సర్వగుణ సంపన్నురాలగు పుత్రిక కలదు. ఆమె సూర్యదేవుని ఉపాసించెను. విశ్వకర్మ తన పుత్రికమనస్సును దెలిసికొనినవాడై ఆమెను సూర్యభగవానున కర్పించెను. శ్రీ సూర్యభగవానుడు ప్రచండ మగు అగ్ని తేజముతో విరాజిల్లియుండెను. ఛాయాదేవి ఆమహాతేజమును భరింపలేక తల్లికి తెలిపెను. తన భార్యవలన విషయమును దెలిసికొనినవాడై విశ్వకర్మ తన తపశ్శక్తితో

సూర్యునినుండి ప్రచండ తేజమును వేరుచేసెను. దానినేసూర్య
గోళమనిరి. తననుండి వేరైన తేజఃపుంజముపై శ్రీసూర్యభగ
వానుడు తనదృష్టిని సారించెను. ఆమహాతేజమునుండిసూర్యుని
మానసపుత్రిక, అయోనిజ, అతిలోకసౌందర్యవతి, సకలసద్గుణ
సంపన్నురాలు, శ్రీచార్యతీదేవియొక్కపూర్ణాంశయు నగు సువ
ర్చల ఆవిర్భవించెను. బ్రహ్మచర్యదేవతలందఱు ఆమహాతేజమును
గాంచి పరమాశ్చర్యచకితులైరి ఇంద్రాదిదేవతలు బ్రహ్మదేవు
నితో సువర్చలాదేవికి భర్త యెవ్వరుకాగల రని ప్రశ్నించిరి.
అందులకు బ్రహ్మ ఇట్లుపలికెను,

శ్లో॥ ఈశ్వరస్య మహాతేజోహనునూమాద్దివి భాస్కరమ్
ఫలబుద్ధ్యాశు గృహ్నియాత్-కస్య భార్యా భవిష్యతి॥

సదాశివుని తేజోరూపుడగు శ్రీఅంజనేయుడు ఆకాశ
ముననున్న సూర్యుని ఫల ముచుకొని పట్టుకొనుటకు ప్రయత్నిం
పగలడు. ఆహనుమంతునకు సువర్చల భార్య కాగలదు.
కాలానుసారముగ శ్రీహరిహర తేజము శ్రీఅంజనేయునిగా
అవతరించెను.

శ్లో॥ అంజనేయ స్తతః కాలే-బ్రహ్మచర్యపరాయణః
సమర్థోఽపి మహాతేజః-సంపత్త్యన్లోకసంగ్రహమ్ ।
సూర్యమండల ముత్పత్య-వేదాధ్యయనకారణాత్
స ప్రశయ మువాచేదం-నమస్కృత్య దివాకరమ్॥
శ్రీఅంజనేయుడు బ్రహ్మచర్యనిష్ఠాగరిష్ఠుడు, సర్వజ్ఞాన

సంపన్నుడు, సర్వసమర్థుడు నైనను లోకమునకు ఆదర్శము
జూపుటకై వేదాద్యయనమును కారణముగా జేసికొని సూర్య
భగవానునకు నమస్కరించెను. విద్యార్థియై పరావిద్య నర్థిం
చెను. అందులకు శ్రీసూర్యభగవానుడు సానందముగ సమ్మతించెను.

శ్లో॥ తతో హనుమానేకం స్వం-పాదం కృత్వాద్వయాచలే
అస్తాద్రావేకపాదం చ-త్విష్ణన్నభిముఖో రవేః।
సాంగోపనిషదో వేదాన్-అవాప్య కపి పుంగవః
భాస్కరం తోషయామాస-సర్వవిద్య విశారదః॥

శ్రీఆంజనేయుడు ఒకపాదమును ఉదయాద్రిపై, మరి
యొకపాదమును అస్తాద్రిపై నుంచి శ్రీసూర్యభగవానున కభి
ముఖముగ నిలబడి సాంగోపాంగముగ సకలవేదముల నభ్య
సించి సకలవిద్యాకోవిదుడై తనగురుదేవుడైన సూర్యుని సంతో
షపటచెను.

శ్లో॥ తస్య బుద్ధిం చ విద్యాం చ బలశౌర్యపరాక్రమమ్
విచార్య తస్మై ప్రదదౌ స్వస్య కన్యాం సువర్చలామ్॥
(6వపటలం)

శ్రీఆంజనేయునిసద్బుద్ధిని, విద్యను, బలపరాక్రమాదులను
జూచి శ్రీసూర్యభగవానుడు కనకుమార్తె యగు సువర్చలను
అతనికి సమర్పించుటకు సంకల్పించెను.

బ్రహ్మాది దేవతలు జగత్కల్యాణార్థమై సువర్చలను వివాహమాడవలసినదిగా శ్రీ ఆంజనేయుని అనేక విధముల ప్రార్థించిరి. సుమేరుపర్వతముపై శ్రీ సువర్చలాంజనేయుల కళ్యాణమహోత్సవము జరిగెను. సకల దేవతలు, మహర్షులు, ఆ మహోత్సవములో పాల్గొని చరితార్థులైరి. శ్రీ ఆంజనేయుని స్నాతకోత్సవములో ఒక విచిత్రసంఘటన సంభవించెను.

సంప్రదాయానుసారముగ శ్రీ ఆంజనేయుడు తప మొనరించుటకు బయలుదేరెను. ఆ సమయములో తపమునకు పోవలదనియు, తమ సహోదరిని కళ్యాణమాడి గృహస్థాశ్రమమును స్వీకరించవలసినదనియు బావమరుదులు బావగారిని ప్రార్థించు సమయమాసన్నమాయెను. పురోహితులు శ్రీ ఆంజనేయుని బావమరుదులను పిలువనంపిరి. వారు సంయమిని పురాధీశ్వరుడు దండధరుడు నగు యమధర్మరాజు, గ్రహేశ్వరు డైన శనైశ్చరుడు. వారు శ్రీ ఆంజనేయుని పరిపూర్ణ తత్త్వము గ్రహింపజాలక గర్వితులై స్నాతకోత్సవమునకు రాకుండగ విలంబన మొనరింపసాగిరి. వారి మనోగత భావములను సర్వశాక్షి యగు శ్రీ ఆంజనేయుడు గ్రహించెడు.

తుదకు బ్రహ్మ దేవుని యాజ్ఞానుసారముగ వారు స్నాతక మహోత్సవమున కరుదెంచిరి. కాని వారు అరిభయంకరరూపములను ప్రదర్శింపసాగిరి. వారి భీకరాకారములను గాంచి దేవాంగనలు భయమంది హాహాకారముల నొనరించిరి. అప్పుడు

లీలావతారు డగు శ్రీ ఆంజనేయుడు మహాకాలసన్నిభ మగు తన వాలముతో యమధర్మరాజును బంధించి గగనమున కెత్తినవాడై లోకాలోకములందు ద్రిప్పుచు పరమపదమును చూపెను.

పరంధామమును గాంచి యమధర్మరాజు పరమానందభరితుడై గర్వమును వీడి శ్రీహరిహరస్వరూపుడైన శ్రీ ఆంజనేయుని అనేకవిధముల స్తుతించెను. శ్రీ ఆంజనేయస్వామి తన వాలముతో శనైశ్చరుని తలపై మోదగా ఆయన అధోముఖుడయ్యెను. శ్రీ ఆంజనేయుడు సాక్షాత్తుగా భగవంతుడని గ్రహించి గర్వమును వీడి శనైశ్చరుడు అనేకవిధముల స్తుతించెను. శ్రీ యమధర్మరాజు, శ్రీ శనైశ్చరుడు ఆంజనేయునితో 'జగద్రక్షకా! నీ నిజస్వరూపమును తెలిసికొనలేక అజ్ఞానులమై గర్వించితిమి, అహంకరించితిమి. మమ్ములను తుమింపుము. సర్వగుణసంపన్నురాలు, మహాశక్తిస్వరూపిణీయునగు మా సహోదరిని పరిణయమాడి, మమ్ముల ననుగ్రహింపుము. భక్తజనమందారా! నీ నామస్మరణముచేయు నీభక్తులను మేము నీమాత్రమును పీడింపము మేము వారికి ఆయురారోగైశ్వర్యములను ప్రసాదించెదము. ఇది సత్యము' అని పలికిరి. ఆ ప్రదేశమునగల వారందరు యమధర్మరాజులైన శ్చరగర్వభంగమునుగాంచి, పరమా శ్చర్యచకితులై శ్రీ ఆంజనేయుని అనేకవిధముల స్తుతించిరి.

శ్లో॥ జ్యేష్ఠశుద్ధ దశమ్యాం చ భగవాన్సాస్కరో నిజాం :

సుతాం సువర్చలాం నామ ప్రాదాత్ప్రీత్యా హనూమతే ॥

జ్యేష్ఠశుద్ధదమియందు

శుభముహూర్తమున

శ్రీ సూర్యభగవానుడు తనకుమార్తె యగు సువర్చలాదేవిని

శ్రీ అంజనేయునకు కన్యాదానమొనరించెను. ఆ సమయములో సప్తఋషులు వధూవరుల ప్రవరల నిట్లుపలికిరి.

శ్రీ అంజనేయప్రవర

ముత్తత అంగిరసుడు

తాత మరీచుడు

తండ్రి వాయుదేవుడు

కొండిన్యగోత్రము

శ్రీ సువర్చలాదేవి ప్రవర

ముత్తత బ్రహ్మదేవుడు

తాత కశ్యపప్రజాపతి

తండ్రి శ్రీ సూర్య భగవానుడు

కాశ్యప గోత్రము

ఆ సమయమందు దేవతలు పుష్పవృష్టికావించిరి. ఆనకదుందుభులను మోగించిరి. బ్రహ్మాదులు అనేక విధముల స్తుతించిరి. గంధర్వులు గానమొనరించిరి. అప్సరసలు నృత్యముల నొనరించిరి. కిన్నెర కింపురుషాదిగాగల వారందరు జయజయ ధ్వానముల నొనరించిరి.

అతస్తస్యాం తిథౌ భక్తో వివాహోత్సవ మాచరేత్ ।

మూర్తిం సువర్చలాయాశ్చ తథైవ చ హనూమతః ॥

కారయిత్వా సువర్ణాద్యైః స్వగృహ్యోక్త విధానతః ।

నృత్యగీతైశ్చ వాద్యైశ్చ కారయేచ్ఛ యథావిధి ।

నృత్యం తు ద్వివిధం ప్రోక్త మేకం ద్రష్టుం మనోహరమ్ ॥

అంగభంగాత్మకం చాన్య తస్త్వపాప ప్రణాశనమ్ ।
 వివాహే వాయుపుత్రస్య బ్రాహ్మణానపి భోజయేత్ ॥
 పూర్ణిమాయాం నాకబలిం వివాహోవబృథం చరేత్ ।
 ఏవం యః కురుతే తస్య గేహే లక్ష్మీః స్వయం వసేత్ ॥
 భుక్త్యాభోగాన్యథాకామం హనుమల్లోకమాప్నూయాత్ ॥

శ్రీసువర్చలాంజనేయ వివాహతిథియందు సువర్ణము
 మొదలగు శ్రేష్ఠలోహములతో మూర్తులను నిర్మించుకొని,
 స్వగృహములో విధానానుసారముగ నృత్యగీతాదులతో
 వాద్యములతో మనోహరముగా వాయుపుత్రుని కల్యాణ
 మహాత్సవ మొనరించి, బ్రహ్మజ్ఞానులకు సంతర్పణగా వింప
 వలెను. పిమ్మట అవబృథమును గావింపవలెను. అట్టిభక్తుల
 యింటియందు శ్రీలక్ష్మీదేవి స్థిరవాసముండును. ఇహలోక
 మందు ఇష్టసిద్ధులను పొంది వారు అంత్యకాలమందు
 శ్రీహనుమత్సాయుజ్యమును పొందుదురు.

శ్రీఆంజనేయుడు సత్యవ్రతుడు బ్రహ్మచారులందు
 శ్రేష్ఠుడు. కావున ఈకల్పాంతమువర కాయన గంధమాధన
 పర్వతాగ్రముపై శ్రీరామనామ సంకీర్తనమునందు సంలగ్నుడై
 యుండును. శ్రీ సువర్చలాదేవి ఈ కల్పాంతమువరకు పంపా
 తీరమున శ్రీ ఆంజనేయుని దివ్యనామజపమం దుండును. భావి
 కల్పమున శ్రీ ఆంజనేయుడు విధాత కాగలడు. సువర్చలా
 దేవి సరస్వతీదేవి కాగలదు. అందువలన శ్రీ ఆంజనేయుని
 యోగిజనులు అస్థలితబ్రహ్మచారి యని కీర్తించిరి.

శ్లో॥ జలాధీనా కృషిస్సర్వా-భక్త్యాధీనం తు దైవతం
సర్వం హనుమతోఽధీనం ఇతి మే నిశ్చితా మతిః ।

వ్యవసాయము వర్షముపై ఆధారపడియున్నది, భగవంతుడు భక్త్యాధీనుడైయుండును, కాని సకలము శ్రీ ఆంజనేయున కధీనమై యుండును. ఇది నా విశ్వాస మని శ్రీ పరాశరమహర్షి పలికెను.

శ్లో॥ హనుమాన్కల్పవృక్షో మే-హనుమాన్మమ కామధుక్ ।
చింతామణిస్తు హనుమాన్-గో విచారః కుతో భయమ్॥

శ్రీ ఆంజనేయస్వామియే నాపాలిట కల్పవృక్షము, హనుమంతుడే నాకు కామధేనువు, హనుమంతుడే సమస్తము నొసంగు చింతామణి. ఇందు ఎట్టిసంశయము లేదు. ఆయనను నమ్మినవారి కిక భయ మెందుకు? అనగా భయము లేదని భావము. (శ్రీ పరాశరసంహిత- 6వ పటలము.)

శిశువురూపముతో నున్న శ్రీరాముని కలియుట

కర్పూరగారు డగు శివునిలోను, నీల కళేబరు డగు శ్రీరామునిలోను అనన్య మగు ప్రేమగలదు. భగవాను డగు శ్రీరాముడు మహేశ్వరుడు వాస్తవముగ నొకేతత్త్వ మైయున్నారు. వారిలో నెట్టిభేదము లేదనువిషయము సత్యమైనది. కనుకనే గోవిందునకు నమస్కరించువాడు శంకరునకుగూడ నమస్కరించును. అట్లే భక్తిపూర్వకముగ శ్రీహరి నర్పించు

వాడు వృషభధ్వజు డగు శివునిగూడ నర్పించును. విరూపాక్షుని ద్వేషించువాడు జనార్దనునిగూడ ద్వేషించును. అట్లే రుద్రుని నెఱుంగనివాడు అనగా రుద్రరూపము నెఱుంగనివాడు కేశవుని గూడ నెఱుంగజాలడు.* 1

‘అవ్యక్తు డగు నీవిష్ణువును, మహేశ్వరుడ నగు నన్ను నొకేవిధముగ జూచువానికి పునర్జన్మయుండ’దని భగవాను డగు శంకరుడు స్వయముగ జెప్పినాడు.* 2 కాని రసమయము మధురము నగు తమలీలలను ప్రదర్శించుటకే శీఘ్రసంతుష్టు డగు శివుడు మునిమనోరంజను డగు కేశవుడు వివిధరూపముల ధరించుచుందురు.

పాపతాపముల నివారించుటకు, ధర్మమును స్థాపించుటకు, ప్రాణులహితముకొఱకు శ్రీరాము డీ భూమిపై అవతరించుచుండును. అట్లే సర్వలోకమహేశ్వరు డగు శివుడుగూడ

* 1 మే నమస్యంతి గోవిందం తే నమస్యంతి శంకరమ్ ।

యేఽర్చయంతి హరిం భక్త్యా తేఽర్చయంతి వృషధ్వజమ్ ॥

యే ద్విషంతి నిరూపాక్షం తే ద్విషంతి జనార్దనమ్ ।

యే రుద్రం నాభిజానంతి తేన జానంతి కేశవమ్ ॥

(రుద్రహృదయోపనిషత్ 6-7)

* 2 యే త్వేనం విష్ణుమవ్యక్తం మాం చ దేవం మహేశ్వరమ్ ।

ఏకీభావేన పశ్యంతి న తేషాం పునరుద్భవః ॥

(కూర్మపురాణము - ఈశ్వరగీత)

తనకు ప్రియతము డగు శ్రీరామునిమునిమనోమోహకముః
మధురము, మంగళమయము నగు లీలలను దర్శించుటకు
భూమిపై నవతరించుచుండును. ఆయన తనయొకయంశతో
శ్రీరామునిలీలను సహాయముచేయును, మఱియొకరూపముతో
లోకపావన మగు ఆయనలీలను దర్శించి సంతృప్తు డగు
చుండును. ఆసమయమున ఆతని యానందమున కవధులుండవు.

సర్వలోకపావను డగు శ్రీరాముడు మహాభాగ యగు
కౌసల్యాదేవికి ప్రత్యక్షమయ్యెను. ఉమానాథు డగు శివుడు
అయోధ్యానగరవీధులలో సంచరింపసాగెను. ఒకప్పు డాయన
అయోధ్యాధిపతి యగు దశరథుని రాజద్వారమున ప్రభువు
గుణములను గానముచేయు సాధువురూపమున, మఱియొక
ప్పుడు భిక్షార్థమై విరక్తు డగు మహాత్మునివేషమున దర్శన
మిచ్చును. ఒకప్పుడు భగవానుని మంగళమయములగు నవ
తారకథలను వినిపించు ప్రసిద్ధవిద్వాంసునిరూపమున రాజ
ప్రసాదమునకు విచ్చేయును, మఱియొకప్పుడు త్రికాలదర్శి
యగు దైవజ్ఞునిరూపమున దశరథునికుమారు డగు బాల
రాముని జాతకథలమును జెప్పటకు వచ్చును. ఇట్లాయన
ఏదియోనొకనెపముతో శ్రీరాముని సమీపమునకు వచ్చుచుం
డును. శంకరు డొకప్పుడు బాలుని ఎత్తుకొనును. ఒకప్పుడు
హస్తములోని రేఖలను జూచు మిషతో కోమలతమము
దివ్యము నగు శిశువుహస్తపద్మమును నిమిరును. మఱియొక

ప్పుడు తనజడలతో కమలములవలె ఎఱ్ఱనైన చిన్నచిన్న అరి
కాళ్ళను తుడుచును. ఇంకొకప్పుడు దేవదుర్లభములు,
సుకోమలములు, అరుణోత్పలసదృశములు నగు చరణములను
తన విశాలనేత్రములతో స్పృశించి పరమానందమున ముగ్గు
డగును. మెల్ల మెల్లగ కౌసల్యానందనుడు రాజద్వారమువలకు
రాసాగెను.

ఒకనాటిమాట. పార్వతీవల్ల భుడు 'భిక్షకుని' వేషమును
ధరించి డమరుకమును మ్రోగించుచు రాజద్వారమును సమీ
పించెను. వానివెంట నృత్యముచేయు సుందర మగు నొకకోతి
గూడ నుండెను. ఆ భిక్షకునివెంట అయోధ్యలోని
బాలురసమూహము డిండెను.

డమరుకము మ్రోగసాగెను, కొలదిసేపటిలోనే
శ్రీరామునితోగూడ నలుగురుసోదరులు రాజద్వారముకడకు
వచ్చిరి. భిక్షకుడు డమరుకమును మ్రోగించెను. కోతి రెండు
చేతులను జోడించినది. సోదరులతోగూడ శ్రీరాముడు నవ్వెను

వృషభధ్వజు డగు నీశ్వరుడు తనయొకయంశతో
శ్రీరామునియెదుట నృత్యముచేయుచుండెను. తనరెండవయం
శతో స్వయముగ దాని నాడించుచుండెను. నాట్యముచేయు
వాడు, చేయించువాడు ఆయనయే. శ్రీరామచరణానురాగి
యైనవాడు పార్వతీవల్ల భుడు; వానరనాట్యముచే ముగ్ధుడై
మాటిమాటికి చప్పట్లుకొట్టువాడు సమస్తసృష్టిని నటమర్కట

మువలె ఆడించు సర్వలోకాధిపతియు కాసల్యానందవర్ధనుడు
వగు శ్రీరాముడు.

చివరకు భగవాను డగు శ్రీరాముడు ప్రసన్నుడై నా
కీ వానరము కావలయునని మారాముచేసెను

చక్రవర్తి యగు దశరథమహారాజునకు జ్యేష్ఠపుత్రుడైన
శ్రీరామునికోరిక యేల నెఱవేరకుండును. భిక్షుకును ఎంతటి
మూల్యమును దీసికొనినను వానరముమాత్రము శ్రీరామునికిడ
నుండవలసినదే. భిక్షుకునకుగూడ నిదియే యిష్టము. తన
ప్రభువుచరణములకు సమర్పితముకావలయు నను ఉద్దేశ్యము
తోడనే అతడు రాజద్వారముకడకు వచ్చెను. నూతనజలధర
చ్చాయవంటి తనువుగల శ్రీరాముడు తన కరకమలములతో
వానరమును దీసికొనెను. యుగయుగములనుండి యున్న ఆ
వానరముయొక్క కోరిక నేటికి నెఱవేరినది. అది వివిధరీతుల
నాట్యముచేసినది, ఇంతవఱకును పరమశివుడు వానరరూపమున
నన్నుతాను నాట్యము చేయుంచుకొనుచుండెను. ప్రస్తుత మా
యనయే నాట్యముచేయుచుండెను. ఆయనను నాట్యము
చేయుచుండువాడు మునిమనోమానసమరాళమగు దశరథ
కుమారుడే. ఆవానరముయొక్క సుఖమునకు, సౌభాగ్యమునకు
ఆనందమునకు హద్దు యే లేకుండెను. అది వివిధరీతుల మనో
మోహకము లగు శోవభావములను ప్రదర్శించుచు తనప్రభువు
నేదుట నృత్యము చేయుటలో తన్మయత్వము చెందియుండెను.
భిక్షుకుడు అదృశ్యమయ్యెను. ఆయన కైలాసశిఖరమునకు

వెడలినాడా లేక తన ప్రభువులీలను దర్శించుటకు మఱియొక
రూపమును ధరించినాడా యను విషయము తెలియలేదు.

ఇట్లు హనుమంతునకు తనస్వామి యగు శ్రీరామునికడ
నుండు అవసరము కలిగినది. శ్రీరాముడు హనుమంతుని
మిక్కిలముగా ప్రేమించుచుండెను. ఆయన హనుమంతుని
సమీపమున గూర్చుండును, వానితో ఆడును, బంగారుచాయ
వంటి వానిమేనిని తనకరములతో నిమిరును. ఒకప్పుడు
నృత్యముచేయుటకు వానికి అనుమతించుచును, మఱియొక
ప్పుడు పరుగెత్తించి వస్తువు నొకదానిని వానిచే తెప్పించును.
హనుమంతుడు తనప్రభువిచ్చు నేయాజ్ఞనై నను మిగుల ఆదరము
తోడును, ఉత్సాహముతోడను, సంతోషముతోడను నెఱవే
ర్చును. అత డనేకవిధముల శ్రీరాముని సంతోషపెట్టును.

ఇట్లెన్నియో సంవత్సరములు అర్ధక్షణమువలె గడచి
పోయెను. విశ్వామిత్రమహర్షి అయోధ్యకు విచ్చేసెను. ఆయన
తో వెడలవలసిన అవసరము గలిగినపుడు శ్రీరాముడు హను
మంతుని యొంటరిగ బిలచి యిట్లుపలికెను - 'ఆంతరంగిక
మిత్రుడ వగు హనుమా! నే నీ భూమిపై నవతరించుటకు గల
ప్రధానకార్య మిపు డారంభము కాబోవనున్నది. లంకాధిపతి
యగు రావణుని దుశ్చేష్టలచే పృథివి వికలమైనది. ఇపుడు నేను
వానిని వధించి పుడమిపై ధర్మమును నిలబెట్టెదను. ఈకార్య
మును నీవు నాకు సహాయపడవలెను. దిశాననుడు మహాబలి

యగు వాలితో స్నేహము చేసికొనినాడు. వాలి తన సోదరుడగు సుగ్రీవునిపై కత్తిగట్టియున్నాడు. భయాక్రాంతుడగు సుగ్రీవుడు ఋష్యమూక పర్వతముపై నివసించుచున్నాడు. అందువలన నీవు ఋష్యమూకపర్వతముమీదకు వెడలి సుగ్రీవునితో సఖ్యము చేసికొనుము. నేను నా ప్రక్కన నివసించు మారీచుని, సుబాహుని, తాటకిని ఉద్ధరించి కొలది దినములలోనే దండకారణ్యమున ఖరదూషణులు, త్రిశిరుడు, శూర్పణఖవంటి కంటకపాయులను దొలగించుచు ఋష్యమూకము వైపునకు వత్తును. అచట నీవు నాతో సుగ్రీవుని గలుపుము, వానర సైన్యములద్వారా నాయవతారకార్యమున సహాయపడుము.'

హనుమంతుడు తన ప్రభువు నెడ బాయుట కిష్టపడుట లేదు, అయినను ప్రభువాజ్ఞను పాలించుటయేముఖ్యకర్తవ్యము. ఆయన శ్రీరామునిచరణములకు ప్రణమిల్లి, కళ్యాణమయములగు ఆయనమధురనామములను జపించుచు ఋష్యమూకపర్వతమునకు బయలుదేరెను.

సుగ్రీవ పచివు

ఋక్షరాజగు వానరునకు వాలి సుగ్రీవులను నిరువురు పుత్రులుండిరి.* తండ్రి తన కుమారులిరువురిని ఒకేవిధముగ

* వానరేంద్రం మహేంద్రాభిమింద్రో వాలినమాతృజమ్!

సుగ్రీవం జనయామాన తపనస్తపతాం వరః ॥

దేవతలకు రాజగు నింద్రుడు వానరరాజగు వాలిని పుత్రరూపమున కనెను, అతడు మహేంద్రపర్వతమువలె విశాలకాయుడు, బలిష్ఠుడు, తపించు వారితో శ్రేష్ఠుడగు సూర్యుడు సుగ్రీవుని కనెను, (వా.రా 1-17-10)

ప్రేమించుచుండెను. బాలు రిరువురు గొప్పవీరులు, ధీరులు, బలవంతులు, బుద్ధిమంతులు, సుందరులు. వా రన్యోన్యము ప్రేమకలిగియుండిరి. వారి సుగ్రీవుని ప్రాణములతో సమానముగ ప్రేమించును. సుగ్రీవుడు వాలిపై తండ్రివలె శ్రద్ధాభక్తులను జూపుచుండును. సోదరులిరువురు భోజనశయన క్రీడాదుల నొకేవిధముగ నిర్వహించుచుండిరి. తఱచుగ వా రెల్లప్పుడు కలిసియే యుందురు.

మంత్రులు తండ్రిమరణానంతరము జ్యేష్ఠుడగుటవలన వాలిని వానరరాజ్యమునకు రాజుగా జేసిరి. అతడు సర్వవానర జాతికి మిక్కిలి ప్రీతిపాత్రుడయ్యెను. అంతేకాక తనప్రజ నతడు పుత్రరూపముగ ప్రేమించుచుండెను. ఇట్లు వాలి విశాలమగు కిష్కంధారాజ్యమును బాలించుచుండగా సుగ్రీవుడు శ్రద్ధాసక్తులతోను వినయవిధేయతలతోను దాసునివలె తన యన్నను సేవించుచుండెను.

వానరరాజగు కేసరి అంజనాదేవి యిరువురు తమపుత్రుడగు హనుమానుని వైరాగ్యమును, ఏకాంత ప్రయత్నమును జూచి మిక్కిలిగ చింతింపసాగిరి. కేసరి వానరయూధుని, ఋక్షరాజునకు పరమమిత్రుడై యున్నవాడు. అందువలన అతడు హనుమంతుని రాజనీతికోవిదునిగా జేయదలని పంపాపురమునకు పంప నిశ్చయించుకొనెను. మాతాపితృభక్తుడగు హనుమంతుడు తల్లిదండ్రుల యాదేశముననుసరించి వాసిచరణములకు

నమస్కరించి ఆశీస్సుల బొంది పంపాపురమునకు ప్రయాణ మయ్యెను.

పసనకుమారుడు పంపానగరమునకు వచ్చుచున్నాడను వార్త వినినంతనె సుగ్రీవుడు ఎదురేగి వానికి స్వాగతమిచ్చెను. దేవదుర్లభములగు వానిగుణముల నెఱింగియుండుటచే వాలి గూడ వాని నెక్కువగా గౌరవించి ఆదరముతో దనకడ నుంచు కొనెను. హనుమంతుడు విద్వాంసుడు, బుద్ధిమంతుడు, ధైర్యవంతుడు, సదాచారిపరాయణుడు, సరళత్వము మూర్తి భవించినవాడు, అందువలన వాలి వానిని తన కాంతరంగికునిగా జేసి కొనెను కాని విద్యావారధి యగు కేసరీనందనుడు తనగురు దక్షిణవిషయము నెప్పుడును మరువలేదు. అందువలన ఆయన సుగ్రీవునకు కిభిన్నమిత్రు డయ్యెను. సుగ్రీవునకుగూడ వీనిపై నతిశయమగు ప్రేమయుండెను.

వజ్రకాయుడగు హనుమంతుడు పంపాపురమునకు వెడలినపుడు ఆపురమునకు నలువైపున రాక్షసరాజ్యములుండెను. ఒకనైపున శక్తిశాలురగు ఖరదూషణాదుల రాజ్యము రెండవనైపు దేవద్విజద్రోహి యగు రావణుని నిష్కంటక రాజ్యము నుండెను. వానరరాజగు వాలి నాటిలేని వీరుడు, యోధుడు. అందువలన అసురులందఱు వానినిజూచి భయపడుచుండిరి. వా రాతనిరాజ్యమున అల్లకల్లోలము సృష్టించుటకు నాహసింపలేకపోవుచుండిరి. కాని రాక్షసుల దౌష్ట్యమును ఎఱిగి

యున్నవాడగుటచే వాలి నిశ్చింతగ దుష్టశిక్షణకై యెక్కడికిని దూరము వెడలెడివాడుకాదు, హనుమంతుడు పంపాపురమునకు వచ్చినపిమ్మట వానిచింత దాదాపుగ దూరమయ్యెను. అంజనా దేవి అతాకికు డగు తనపుత్రునకు రాక్షసులనుగూర్చిన కథల నెన్నింటినో చెప్పినది. అందువలన బాల్యమునుండియే హనుమంతునకు రాక్షసులన్న కోపము మిక్కుటముగ నుండెను. వానిదృష్టిలో బడిన ఏ రాక్షసుడుగూడ తేమముగ బ్రతికి బయటబడుట యసంభవమే. ఆయన వెదకివెదకి రాక్షసుల ప్రాణములను దీయుచుండును. వానిపేరు చెప్పినంతనే రాక్షసులు వణకిపోవుచుండిరి. హనుమంతుని సరళత్వమును, సాధుత్వమును, సాటిలేనివాని వీరత్వమును, ధైర్యమును, పరాక్రమమును జూచి వాలి చకితుడగుచుండెను.

వీరవరులగు వాలి సుగ్రీవుల పరస్పరప్రేమనృతాంతము అంతట ప్రసిద్ధిచెందియుండెను. వారిరువురు మిక్కిలి సుఖముగ జీవితమును గడుపుచుండిరి. దైవనిర్ణయము అనుల్లఘనముగదా! వారిరువురు తమసహజప్రేమను మరచి ఒకరినొకరు చంపుకొనుస్థితికి దైవము వారిని దీసికొనివెడలినది. దానివలన వారు పరస్పరము రక్తపిపాసులైరి.

అపుడు మయునిపుత్రుడగు 'మాయావి' యనుదానవుడు తనపరాక్రమగర్వముచే నున్నట్లుడై తనతో సాటివచ్చు వీరుని (ప్రతిభలుని) వెదకుచు తిరుగుచుండెను. ఒకనాటి విషయము

అర్ధరాత్రిసమయమున బలవంతు డగు ఆయసురుడు కిష్కింధా పుకపు పొలి మేరలోనికి వచ్చి వానిని సవాలుచేయుచు భయంకరముగ గర్జించుచుండెను.

పరాక్రమశాలి యగు వాలి శత్రువుపిలుపును వినినంత నె వానిని చంపుట కెల్లప్పుడును సిద్ధముగనే యుండును. ఆయన గాఢనిద్రలో నుండెను. అయినను అసురుని సవాలు వినబడి నంతనే ప్రక్కనుండి లేచి వెంటనే పరుగిడెను. శత్రువు నెదుటకు వెడలు అన్నను జూచి సుగ్రీవుడుగూడ ఆయనవెంట వెడలెను. అట్లు వాలిసుగ్రీవు లీర వురు వచ్చుటచూచి మాయావిభీతి చెంది వేగముగ పరుగిడెను. సోదరులిరువురు వానిని వెంబడించిరి.

చాలమారము వెడతినపిమ్మట గడ్డిగాదముతో గప్పబడి యున్న నొకవిశాలబిలము నతడు చూచి, వెంటనే దానిలో బ్రవేశించెను. క్రోధోన్మత్తుడగు వాలి సుగ్రీవుని ఆ బిలద్వారముకడ నావధానముగ నుండమనిచెప్పి తాను లోనికి ప్రవేశించెను.

వాలి సోదరుడగు సుగ్రీవుని పదునై దుదినములవఱకుబిల ద్వారముకడ జాగ్రత్తగ నుండమనిచెప్పెను. కాని సుగ్రీవుడు దుఃమాసమువఱకు అచట చాలజాగ్రత్తగ నుండెను. బిల ద్వారమునుండి వానికి రాక్షసులకోలాహలము వినబడసాగినది కాని వాలిశబ్ద మేదియు వినబడకపోయెను. అతడు తనయన్నను గూర్చి యాలోచింపసాగెను. ఇంతలో వానియెదుట గుహ

నుండి నుదుగుతో గూడ రక్తము ప్రవహింపజొచ్చినది. భ్రాతృస్నేహమువలన సుగ్రీవుడు వ్యాకులుడయ్యెను. అన్న విషయమై వానికి సందేహ ముత్పన్నమయ్యెను.

ఎంతప్రయత్నించినను వానికి వాలిజాడ తెలియ దయ్యెను. 'ఈ విశాలబిలమున అసురులందఱు గలసి నాసోదరుని జంపియుండవచ్చును, వారు బయటకువచ్చి నన్నుగూడ జంపవచ్చు' ననిసుగ్రీవుడు తలంచెను.

మిక్కిలి దుఃఖితుడై యతడు తనరక్షణకై ఒకపెద్ద బండరాతిని బిలద్వారమున కడ్డముగ నుంచి, విచారవదనుడై వానికి జలాంజలి వదలి కిష్కింధకు వెడలెను.

సుగ్రీవుడు తనయన్న మరణమును గుప్తముగ నుంచదలంచెను, కాని చతురులగు మంత్రులు యువరాజగు అంగదుడు చిన్నవాడుగా నుండుటవలన సుగ్రీవునే రాజుగా నొనర్చిరి. అప్పటినుండి యతడు నీతిపూర్వకముగ రాజ్యాధికారమును నిర్వహింపసాగెను.

అచటవీరవరు డగు వాలి రాక్షసుల నందఱను సంహరించి రాజధానికి మరలెను. సుగ్రీవుడు తనకు బదులుగా రాజసింహాసనము నధిష్ఠించియుండుటచూచి వాలి మిక్కిలి క్రుద్ధుడయ్యెను.

'స్వార్థపరు డగు నాయీసోదరుడు నాభార్యను, రాజ్యమును పొందదలచి బిలద్వారమును బండరాతితో కప్పివేసినాడు,

దానివలన నేను బయటకు రాజాలక లోపలే మరణింతుననియు
వానియూహయై యుండనోపు' అను ఆలోచన మనస్సు
లోనికి వచ్చినంతనే నేయివోయ భగ్గని దరికొన్న అగ్నివలె
వారి క్రోధోన్మత్తుడయ్యెను.

క్రోధారుణలోచను డగు తనయన్నను జూచినంతనే
సుగ్రీవుడు వానిరాజ్యమును వాని కిచ్చివేసి, కలరూపెఱింగింప
ప్రయత్నించెను, కాని మహాక్రుద్ధుడగు వారి సుగ్రీవునకు
బద్ధశత్రువయ్యెను. అతడు రాజ్యముతోపాటు సుగ్రీవునిభార్య
యగు రుమనుగూడ లాగికొని, సుగ్రీవుని వధింపదలంచెను.
సుగ్రీవుడు ప్రాణరక్షణార్థమై మంతులతో గలసి పాతి
పోయెను.

భయకంపితు డగు సుగ్రీవుడు పరుగిడుచుండెను. వారి
వానిని చంపదలచి వెంటబడెను. నదులను, నదములను, వన
ములను, పర్వతములను, సముద్రములను, నగరములను
దాటుచు సుగ్రీవుడు పరుగిడుచుండెను. ఎక్కడగూడ నొక్క
దినమైనను నిలబడుటకు వానికి ధైర్యము లేకపోయెను. వారి
ప్రాణఘాతకు డగు శత్రువువలె వెంబడించుచుండెను.

అట్లు పరుగిడుచు సుగ్రీవుడు హిమాలయమును, మేరు
వును, ఉత్తరసముద్రమును సమీపించెను. అయినను వారి
వానిని విడువలేదు. సుగ్రీవున కెవ్వరును అభయమిచ్చువారు
కనబడకపోయిరి. అప్పుడు వానివెంట నిరంతరము నీడవలె

నున్నవాడు జ్ఞానులలో శ్రేష్ఠుడు నగు హనుమంతునకు దుందుభివధనుగూర్చిన ఘటన జ్ఞాపకమునకు వచ్చెను.

మహిషవేషములో నుండు దుందుభి యను దైత్యుడు వేయియేనుగులబలముగలవాడు. తాను గొప్పశక్తివంతుడనను గర్వము వానికి మిక్కుటముగా నుండెను. ఒకనాటివిషయము, దుందుభి సముద్రుని, హిమవంతుని తిరస్కరించి గర్జించుచు పీఠశిరోమణియగు వాలితో యుద్ధముచేయుటకు కిష్కింధా పురపుపాలిమేరలలోనికి వచ్చి బిగ్గరగ దుందుభిధ్వనివలె గర్జింపసాగెను. దుందుభి తనగిట్టలతో భూమిని త్రవ్వచు, వృక్షములను నాశముచేయుచు, పురద్వారమును కొమ్ములతో విరుగగొట్టయత్నించుచు యుద్ధమున కాహ్వానించుచుండెను.

వానిగర్జనమును విని పరాక్రమశ్రేష్ఠుడగు వాలి కోపముతో బయటకు వచ్చెను. అప్పుడు వానికంఠము ఇంద్రప్రదత్తిము, విజయప్రదాయిని యగు సువర్ణమాలతో శోభిల్లుచుండెను. దుందుభిని జూచినంతనే వానితో యుద్ధముచేయుటకు వాలి సంసిద్ధుడయ్యెను. దుందుభి తనకొమ్ములతో పొడుచుటకై మిక్కిలివేగముగ వాలిపైకి దుమికెను. వెంటనే వాలి వానిరెండుకొమ్ములను గట్టిగ పట్టుకొని నలువైపుల వానిని త్రిప్పసాగెను.

అప్పుడు వాలిరూపము కోధముచే భయంకరముగ నుండెను. అతడు మాటిమాటికి బిగ్గరగ గర్జించుచుండెను. ఇట్లతడు మొదట పర్వతాకారు డగు రాక్షసుని నలువైపుల త్రీప్పి బలముగ నేలపైగొట్టెను. దుందుభిరెండుచెవులనుండి రక్తధారలు ప్రవహింపసాగెను.

అమితశక్తిశాలి యగు దుందుభి లేచి వెంటనే మరల వాలిని ఎదుర్కొనెను. వారిరువురు ఘోరముగ పోరాడసాగిరి. వారికరినొకరు చంపుకొనజూచుచుండిరి. దుందుభి తనగిట్టల తోను, కొమ్ములతోను వాలి నెదుర్కొనుచుండెను. వాలి పిడికిలిపోటులతోను, కాలితన్నులతోను, రాళ్ళతోను, వృక్షములతోను దుందుభిని గొట్టుచుండెను.

వీరవరు డగు వాలిద్వేబలచే దుందుభిబలము క్షీణింప సాగెను. చివర కతడు దుర్దమనీయు డగు నాదానవుని పైకెత్తి తన సంపూర్ణశక్తితో నేలపై గొట్టెను, దుమికి వానిపైన గూర్చుండెను. సాటిలేని వాలిబరువును వాడు మోయలేక పోయెను. వానియవయవములనుండి రక్తము ప్రవహింప సాగెను. వెంటనే వాడు నేలపై గూలి ప్రాణములను విడచెను.

దుందుభిమరణానంతరము వాలి మిక్కిలి కోపముతో వానిశవము నొకయోజనముదూరము విసరెను. అది మతంగముని యశ్రమమున బడెను. వేగముగ విసరుటచే చనిపోయిన

ఆయసురుని శరీరమునుండి ప్రవహించిన రక్తబిందువులు కొన్ని మహామునిశరీరముపై బడెను.

తనశరీరముపై బడిన రక్తబిందువులను జూచి మహాముని ఆలోచనామగ్నుడయ్యెను. కారణము నన్వేషింపగా ఆయనకు పర్వతాకారమున నున్న మహిషకశేబరము కనబడెను. తన తపోబలముచే మహర్షి యీదుష్టకార్యము నెవరు చేసిరో తెలిసికొనెను. వెంటనే ఆయన వాలిని 'అత డీయాశ్రమము లోనికి ప్రవేశించినచో వానితల ముక్కలు ముక్కలు కాగల' దని శపించెను.

హనుమంతుడు భయపడు సుగ్రీవునితో నిట్లు పలికెను-
రాజా! మతింగమహామునిచే వాలి కీయబడిన శాపము నా కిప్పుడు జ్ఞప్తికివచ్చినది. కుపితుడై మహాముని వాలిని ఇట్లు శపించెను.

.... హ్యస్మిన్నాశ్రమమండలే ।
ప్రవిశేద్యది వై వాలీ మూర్ధాస్య శతథా భవేత్ ।
తత్ర వాసః సుఖోఽస్మాకం నిరుద్విగ్నోభవిష్యతి ॥
(వా. రా. 4-46-22,23)

“వాలి యీ యాశ్రమములోనికి ప్రవేశించినచో వాని శిరస్సు నూలువక్కలు కాగలదు. అందువలన అచటకు వెడలి నివసించుట మనకు మిగుల శ్రేయస్కరము, ఎట్టి భయము నుండదు”

వెంటనే సుగ్రీవుడు తనముఖ్యసచివు డగు హనుమంతుడు చెప్పిన దానిననుసరించి ఋష్యమూకపర్వతముపై గల మతంగమహాముని యాశ్రమమునకు వెడలెను. మహర్షి శాపభయముచే వారి యచటికి పోజాలకపోయెను. చేయునదిలేక తిరిగివెడలెను.

రాజనీతివిశారదు డగు వారి పవనకుమారుని మిగుల గౌరవముతో దనకడ నుంచుకొనదలచుచుండెను, కాని ఆంజనేయుడు సుగ్రీవునిక్షేమమును గోరుచుండెను. సుఖముగ నున్నపు డందఱు చుట్టిముట్టియుందురు. కాని ఆపదవచ్చినపుడు వారు విడచిపోవుదురు, నిజమగు మిత్రులు సేవకులె ఆపదసమయమున ప్రేమతోను భక్తితోను సహాయపడుదురు.

అంజనానందనుడు సుఖసమయమున సుగ్రీవునితో గూడియుండెను. ఆపత్కాలమున అతడు వాని నెట్లు విడచి పుచ్చును? అత డెల్లపుడు సుగ్రీవునితో నుండి వానిబాగోగులను పరిశీలించుచుండును. చక్కగ పరామర్శించి, వానికి ధైర్యముచెప్పుచుండును. హనుమంతుని యోదార్పుతో సుగ్రీవుడు కష్టకాలమునందుగూడ సుఖమునే అనుభవించుచుండెను. పవనకుమారుడు తనకు మంత్రియేకాదు, సాటిలేని మిత్రుడు, సోదరతుల్యుడు నైయున్నాడు.

సర్వస్వము లాగికొని వాలిచే బహిష్కృతుడైనను సుగ్రీవుడు తన ప్రിയసచివు డగు హనుమంతునివలన ఋష్య

మూకపర్వతముపై రాజువలె సుఖముగ కాలముగడుపుచుండెను.

ఋష్యమూకపర్వతముమీదకు శాపమువలన వాలి స్వయముగ రాజులకుండెను. అందువలన నతడు తనవారిని పంపి సుగ్రీవుని జంప ప్రయత్నించుచుండెను. ఈవిషయము సుగ్రీవునకు జక్కగా దెలియును కాని యతడు హనుమంతుని శక్తిని పరాక్రమమును, విలక్షణబుద్ధిని గట్టిగ నమ్మియుండుటచే నిశ్చింతగ నుండెను. మహావీరుడగు హనుమానుడు సుగ్రీవుని యాజ్ఞాపాలనమున ఎప్పుడును తత్పరుడై యుండును. సర్వగుణసంపన్నుడగు పవనకుమారుడు తనకు పుత్రునిగను, సచివునిగను లభించినందులకు సుగ్రీవుడు తనయదృష్టము నెల్ల పుడు పొగడుకొనుచుండును.

ఆరాధ్యుడగు శ్రీరామునిపాదపద్మములయందు

తండ్రియాజ్ఞను పాలించుటకై శ్రీరాముడు తన సహధర్మచారిణి యగు జనకనందినిని, అనుజుడగు లక్ష్మణుని వెంటనిడుకొని వనమునకు వెడలెను. ఆయన చిత్రకూటములోను, దండకారణ్యములోను పదుమూడుసంవత్సరములవఱకు ఋషులను సర్వప్రాణులను ధన్యులుగాజేయుచు సంచరించుచుండెను. అసురు లెచ్చటనైన తాపసులకు బాధను గలుగజేయుచున్నారనువార్తను విన్నంతనె శ్రీరాముడు వారినచట సంహరించి మునులప్రాణములను గాపాడుచుండెను.

పదునాల్గవసంవత్సరమున సీతారామలక్ష్మణులు పంచ వటిలో సుందరమగు నొకపర్ణ కుటీరమును నిర్మించుకొని దానిలో నివసింపసాగిరి. ఒకదినమున లంకాధిపతి యగు రావణుని ప్రేరణననుసరించి మారీచుడు బంగారు లేడియై వారికుటీరముకడ తిరగజొచ్చెను. సీతాదేవి ఆయద్భుతమృయుగను జూచి ముగ్ధురాలై దానిని దెచ్చి యాయమని శ్రీరాముని ప్రార్థించినది. శ్రీరాముడు బంగారు లేడివెంట పరుగెత్తెను. ఆసమయమున రావణుడు సీతాదేవిని మోసముతో హరించి లంకలో అశోకవనమున నుంచెను.

శ్రీరాముడు లక్ష్మణునితో గలసి జానకిని వెదకుచు, ఆయాప్రాంతములలో గల విరాధకబంధాదిరాక్షసులను వధించుచు ఋష్యమూకపర్వతమువైపునకు వెడలెను.

సుగ్రీవుడు వాలిభయమువలన నెల్లపుడు శంకాకులిత స్వాంతుడై యుండెను. అతడు మంత్రిలతో గూడి పర్వత శిఖరముపై నుండి ఆజానుబాహులు, ధనుర్ధారులు, విశాల నేత్రులు, దేవకుమారులవలె తేజస్సుగలవారు నగు ఆయిరువురు సోదరులను జూచినంత నె భయముచే వణకసాగెను.

వ్యాకులుడై సుగ్రీవుడు హనుమంతునితో నిట్లుపలికెను. 'ఈవీరుల నిరువురిని జూచినంతనె నామనస్సు భీతిజెందుచున్నది. ప్రాణశత్రువగు వాలి నన్ను జంపుటకు వీరిని పంపి యుండవచ్చును, రాజులకు ఋతు లెందతో యుందురు.

అందువలన వీరిని నమ్మరాదు. గూఢవేషమున సంచరించు శత్రువులను జాగ్రత్తగ గమనింపవలెను. ఏలయన, వారు ఇతరులకు తమపై విశ్వాసమును గలిగింతురు. కాని వా రెవరిని విశ్వసింపరు. సమయము వచ్చినపు డానమ్మినవారిపై దెబ్బదీయుదురు.* వారి దీనిలో చాల సమర్థుడు. అందువలన కపిశ్రేష్ఠా ! నీవు సామాన్య వ్యక్తివలె వారికడకు వెడలి వారినిగుఱించి, వారి మనోభావములను గుఱించి తెలిసికొనుము. వీరు వాలిచే పంపబడినవారైనచో నీ వచ్చటనుండియే సూచన చేయుము. నేను మంత్రులతోగూడి యా పర్వతమును విడచి మఱియెచ్చటి కైనను శీఘ్రముగ వెడలి తలదాచుకొందును.

తనకు ప్రాణపియులు, మహాధనుర్ధారులు, శ్యామగౌరవర్ణులు నగు శ్రీరామలక్ష్మణులను పవనకుమారుడు గుర్తింపక పోవుచుండెను. కాని ఆయన దక్షిణపార్శ్వము అదరుచుండెను, నేత్రములనుండి ప్రేమాశ్రువులు ప్రవహించుచుండెను. హృదయము మాటిమాటికి ఆయనవైపున కాకృష్టమగుచుండెను.

వానరశ్రేష్ఠుడగు సుగ్రీవుని యుద్దేశ్యము నెఱింగి పవనకుమారుడు ఋష్యమూకపర్వతమునుండి యెగురుచు వెడలెను. త్రోవలో నతడు బ్రాహ్మణవేషమును ధరించెను. అభూత

* అరయశ్చ మనుష్యేణ విజ్ఞేయాశ్చదృచారిణః ।

విశ్వస్తానామవిశ్వస్తాశ్చిద్రేష ప్రహరన్త్యపి ॥

(వా.రా. 4-2.22)

పూర్వము, అశ్రుతపూర్వము నగు సౌందర్యముతో గూడిన శ్రీరామలక్ష్మణులను దర్శించినంతనే హనుమంతుని కొకవిచిత్ర మగు పరిస్థితి కలిగెను. ఆయన శరము వారిచరణములమీదకు వంగెను. పిమ్మట ఆయన చేతుల జోడించి మనస్సునకు మిగుల సంతోషమును గలుగజేయు వాక్కుల నిట్లుపలికెను— వీరవరులారా ! శ్యామగౌరవర్ణులుగను, మిక్కిలి సుందరముగను నున్న మీ రెవరు ? నిజముగ మీరు వీరపుంగవులగు క్షత్రియ కుమారులేనా ! కాని మీరు మిగుల కోమలముగనున్నారు. ఈ ప్రదేశము పర్వతమయమును, మహారణ్యమును, మహాభయంకరము నై యున్నది. అంతటను వ్యాఘ్రాది కూరమృగములు సంచరించుచున్నవి. త్రోవ రాళ్ళతోను, ముళ్ళతోను నిండి యున్నది. మీకిది సంచరింపదగిన భూమికాదు. అయినను మీరేల యీనిర్జన వనమున సంచరించుచున్నారు !.

‘నేను మీ తేజస్సును స్వరూపమును జూచి చకితుడనగుచున్నాను. సామాన్య రాజకుమారు లింతటి తేజస్సు కలిగి యుండరు. లోకోత్తర తేజోమయ పురుషులగు మీ రెవరు ? మీరు బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరులలో నెవరైన నొకరా ? లేక నరనారాయణులా ? లేక సర్వసృష్టికి ప్రభువగు నా పరబ్రహ్మ పరమాత్మ భూభారహరణార్థమై యుగళరూపమున నవతరించి నన్ను ధన్యునిగ జేయ నిచటికి వచ్చినాడా ?

సంభాషణచతురు డగు హనుమంతు డట్లు పలికి యూర

కున్నమీదట శ్రీరాముడు లక్ష్మణునితో నిట్లు పలికెను-
 లక్ష్మణా ! వీనిపాండిత్యపూర్ణ మగు స్పష్టోచ్ఛారణమువలన
 నితడు వ్యాకరణశాస్త్రపారంగతుడై నట్లును, వేదాధ్యయన
 సంపన్నుడై నట్లును దెలియుచున్నది. నిజముగ నితడు సర్వ
 శాస్త్రజ్ఞానసంపన్నుడై; ఏలయన, ఇతడు సంస్కార ¹ క్రమ ²
 సంపన్నము, అద్భుతము, అవిలంబితము, ³ హృదయానంద
 కరము, కల్యాణమయము నగు వాక్కును బలుకుచున్నాడు.
 హృదయము, కంఠము, మూర్ధము - ఈ మూడుస్థానముల
 ద్వారమున స్పష్టరూపముగ నభివ్యక్తమగు నీతని యీ విచిత్ర
 వాక్కును వినినచో నెవనిచిత్తము ప్రసన్నముగాదు? వధించు
 టకు ఖడ్గము నెత్తిన శత్రువుహృదయముగూడ నీతని యద్భుత
 వాక్కుచే మారిపోగలదు. ⁴ నీవు వీనితో మాటలాడుము.

(1) వ్యాకరణ నియమానుకూలమగు శుద్ధవాణిని 'సంస్కార సంపన్న' మందురు.

(2) శబ్దోచ్ఛారణకు సంబంధించిన శాస్త్రీయపరిపాటిని 'క్రమ' మందురు.

(3) ధరాప్రవాహదూపముతో మాటలాడుట 'అవిలంబిత' మనబడును.

(4) సంస్కారక్రమ సంపన్నమద్భుతమవిలంబితమ్ ।
 ఉచ్ఛారణతి కల్యాణీం వాచం హృదయహర్షిణీమ్ ॥
 అనయా చిత్రయా వాచా త్రిస్థానవ్యంజనస్థయా ।
 కస్య నారాధ్యతే చిత్తముద్యతాసేరరేరపి. ॥

అన్న గారియూ దేశమును బొంది సుమిత్రానందనుడు బ్రాహ్మణవేషధారి యగు పవనకుమారునితో నిట్లుపలికెను -
 “బ్రాహ్మణుడా ! మేమిగువురము ధర్మాత్ముడు, విఖ్యాతుడు, అయోధ్యాధిపతియు నగు దశరథుని కుమారులము. ఈయన నాయన్న, పేరు శ్రీరాముడు, నాడేరు లక్ష్మణుడు. తండ్రిగారి యాజ్ఞ ననుసరించి పదునాలుగు వత్సరములు అరణ్యవాసము చేయ వచ్చితిమి. ఇచట పంచవటిలో ఈయనభార్య యగు సీతాదేవిని రాక్షసు డెవఱో మోసముతో హరించినాడు. మేమీ గృహనారణ్యమున నామెను వెదకుచు దిరుగుచున్నాము. మీ రెవఱో దయయుంచి చెప్పుడు”

పవనకుమారుడు సుమిత్రానందనుడు చెప్పు యుగళ రూపములను గూర్చి తెలిసికొనుచుండెను. కాని వానిమనస్సు జటాజాలతోభితిము, నవసీరదశరీరముగల శ్రీరాముని ముఖర విందముపై లగ్నమైయుండెను. భువనమోహనరూపము వాని రోమరోమమున ప్రవేశించుచున్నట్లుండెను. వాని నేత్రముల నుండి బాష్పములు ప్రవహించుచుండెను, శరీరము పులకరించుచుండెను. ప్రభువునుగూర్చి విన్నపిమ్మట వానికి తనస్మృతిగూడ లేకపోయెను. అతడు త్రైలోక్యదుర్లభములు, పవిత్రములు నగు శ్రీరాముని పాదపద్మములకు నాష్టాంగ నమస్కారము చేసెను. వ్యాకులుడై ప్రేమాశ్రువులతో భవాద్ధిపోతములు, పద్మానుజములు నగు చరణములను ప్రత్యక్షనము చేయనాగెను.

అంజనేయుని యశ్రుప్రవాహమునకు విరామము లేక పోయెను, కంఠము గద్గదమయ్యెను. ఎట్లో ధైర్యము వహించి, చేతుల జోడించి యిట్లు ప్రార్థించెను. 'దయానిధి వగు ప్రభూ! వామరుడ నగు నేను నిన్ను గుర్తింపలేకపోయితిని; ఇది స్వాభావికమైన విషయము, కాని నీవు అజ్ఞునివలె ఇట్లు ప్రశ్నించితివేమి? నీవు నన్ను మరచితివా? మూలలోకములకు రక్షకములగు నీచరణకమలములుతప్ప నాకింకొక ఆధారమేమియున్నది. దయానిధీ! నాపై దయజూపుము, నన్ను నీవానినిగా జేసికొనుము'.

నిజముగ లోకత్రయ పవిత్రుడగు శ్రీరాముడు దయానిధియే మిక్కిలి పవిత్రములగు ఆయన పాదపద్మముల పరాగముచే కరుణావారిధి ప్రతిక్షణము ఉప్పొంగుచునే యుండును. కాని వానికి మోసమన్న గిట్టదు. ఆనరణముచే వాని దర్శనము సంభవముకాదు. పరమోదారుడగు సీతావల్లభుడు ఎల్లపుడు నిష్కపటునిగను, సరళహృదయునిగను నగపడును పవనకుమారుడు బ్రాహ్మణవేషమున వచ్చినాడు, ఆయన తనవాస్తవిక స్వరూపమును కప్పివేసినాడు. అందువలన కమలనయను డగు శ్రీరాము డాయనవైపు కనులార్పకుండగ జూచుచు పూర్తిగ మౌనముగ నుండెను.

మారుతాత్మజుని యధైర్యము పెరుగుచుండెను. వ్యాకులచిత్తుడై రోదించుచు అత డిట్లు ప్రార్థింపసాగెను. ప్రభూ!

నేను మోహగ్రస్తుడను, అజ్ఞానాంధకారమున పడియున్నవాడను, కుటిలహృదయుడను, పైగా నీవు నన్ను విస్మరించితివి. ఇక నాస్థితి యేమని చెప్పను? దయామయా! నాపై నిక దయజూపుము -

ఏకు మైఁ మంద మోహబస కుటిల హృదయ అగ్యాస ।

పుని ప్రభు మోహి బినారే ఉ దీనబంధు భగవాన ॥

(మానసము 4-2)

ప్రభువునెదుట అశాంతచిత్తముతో ప్రార్థించు హనుమంతుడు తన్నుతాను మఱచిపోయెను. వానికి తాను ధరించిన వేషమునుగూర్చిన జ్ఞానముగూడ లేకపోయెను. వాని బాహ్యుణ వేషము తొలగిపోయెను - అత డపుడు వాస్తవమైన తనవానరరూపముతో ప్రభువుచరణములపై బడి రోదించుచు ప్రార్థించుచుండెను.

కరుణామయు డగు శ్రీరాముడు తన కనన్యభక్తు డగు హనుమంతుని సహజవానరరూపమున జూచెను. పెంటనే ఆయన సమీరకుమారుని లేవనెత్తి తనబాహువులతో గట్టిక హృదయమునకు హత్తుకొనెను. ఆ సమయమున వారిరువురిదశ చాల యద్భుతముగ నుండెను. ప్రేమమూర్తియు, భక్త వత్సలుడునగు శ్రీరాముడు తన యభయహస్తముతో హనుమానుని శిరస్సును నిమురుచుండెను. హనుమంతుడు శిశువువలె మహా

ప్రభువు హృదయమునకు హత్తుకొనియుండి రోదించుచుండెను. వానికంతము రుద్ధమైపోయెను.

తన ప్రభువగు శ్రీరామునకు తనపై ప్రేమ యున్నదను విశ్వాస మేర్పడినతరువాత హనుమంతుడు లక్ష్మణనిచరణము లకు నమస్కరించెను. సుమిత్రానందచుడుగూడ వానిని వెంటనే లేవనెత్తి హృదయమునకు హత్తుకొనెను. అనంతరము హనుమంతుడు శ్రీరామునకు సుగ్రీవుని వృత్తాంతము నంతటిని వివరించెను. నీతినిపుణు డగు పవనకుమారుడు శ్రీరాముని ముఖారవిందమును నిర్నిమేషదృష్టితో జూచుచు వినయయుక్తములగు వాక్కుల నిట్లుపలికెను - 'దేవా ! తన జ్యేష్ఠసోదరుడైన వాలి భయముచే సుగ్రీవుడు ఋష్యమూకపర్వతముపై నివసించుచున్నాడు. ఇతడు రాజ్యబహిష్కృతుడు, భార్యవియోగముచే మిగుల దుఃఖితుడైయున్నాడు. అడవులలోను, కొండలలోను చాలకష్టముతో గాలమును గడపుచున్నాడు. మీరుగూడ నిదియేస్థితిలో నున్నారు. ఇపుడు సుగ్రీవునకు సమర్థుడగు స్నేహితుడు అవసరమైయున్నాడు. నీ వీయనతో స్నేహము చేసికొనినచో ఈ సుగ్రీవునకు మిక్కిలి సంతోషము కలుగును. ఆయనకు తనరాజ్యము భార్య మఱల లభించినచో నతడు సీతాన్వేషణమునందు విశేషముగ సహాయపడగలడు. అందువలన నీవు సుగ్రీవుని ఆత్మీయునిగా జేసికొనవలసినదిగా నేను ప్రార్థించుచున్నాను.

శ్రీరాముని యంగీకారము లభించినంతనే పవనకుమారుడు రామలక్ష్మణుల నిరువురిని తనమజములపై గూర్చుండ బెట్టుకొని ఋష్యమూకపర్వతముపైకి వెడలెను. శ్రీరామ లక్ష్మణసహితుడై తనవైపు వచ్చు హనుమంతుని జూడగా సుగ్రీవున కధిక సంతోషము కలిగెను.

అంజనేయుడు రామలక్ష్మణసహితుడై సుగ్రీవుని కడకు జేరెను. సుగ్రీవుడు పరమతేజస్వీయగు నాకుమారు లిరువురకు నమస్కరించెను. హనుమానుడు సుగ్రీవుని శ్రీరామునకు పరిచయముచేసెను. అనంతర మతడు ప్రజ్వరిల్లునట్టి అగ్నిని సాక్షిగ నుంచి ధర్మవత్సలుడగు శ్రీరామునకు సుగ్రీవునకు మిత్రత్వమును గూర్చెను. భగవానుడగు శ్రీరాముడు, వానరరాజగు సుగ్రీవుడు ఇరువురు చాలప్రసన్నులైరి. పిమ్మట ఆకులు పూలు మిక్కుటముగా గల కొమ్మ నొకదానిని బఱచి దానిపై మిగుల నాదరముగ శ్రీరాముని గూర్చుండబెట్టి తానుగూడ ఆయనతోపాటు గూర్చుండెను. హనుమంతుడు పుష్పించిన మంచి గంధపుచెట్టు కొమ్మ నొకదానిని విఱచి దానిపై లక్ష్మణుని గూర్చుండబెట్టెను.

అధికసంతోషుడైన సుగ్రీవుడు మృదుమధురము లగు వాక్కులతో తనకథను వినిపించుచు శ్రీరామచంద్రునితో నిట్లుపలికెను - 'రఘునందనా ! ప్రాణపియమైన నా భార్యను హరించి వారి క్రూరముగ నన్ను వెడలగొట్టినాడు నేను వానికి భయపడి యీ పర్వతముపై నివసించుచున్నాను. నాకు

శరణు నిమ్ము, 'నన్ను నిర్భయునిగా జేయుము'

శ్రీరాము డిట్లు పలికెను- 'మిత్రుడా! సుగ్రీవుడా! నేను వాలినొకేయొక బాణముతో సంహరింతును, విశ్వసింపుము. అమోఘమగు నా బాణముచే వాని పాణములు రక్షింప బడుట యసంభవము.

నిఖిలలోకపావనుడగు శ్రీరాముని బాణముచే వాలి హతుడయ్యెను. త్రైలోక్య రక్షకు డగు శ్రీరాముని యెదుట అతడు తన భౌతికశరీరమును విడచెను. భర్త మరణవార్తను విని వాలిభార్య యగు తార యచటికి వచ్చి దీనముగ నేడ్వ నాగినది. అప్పుడు తార నోదార్చుచు పరమవీరరాగు డగు హనుమాను డిట్లుపలికెను.

గుణదోషకృతం జంతుః స్వకర్మఫలహేతుకమ్ ।
అవ్యగ్రస్తదవాప్నోతి సర్వం ప్రేత్య శుభాశుభమ్॥
శోచ్యాశోచసి కం శోచ్యం దీనం దీనానుకంపసే ।
కశ్చ కస్యానుశోచ్యోఽస్తి దేహేఽస్మిన్ బుద్ధుదోషమే॥
జానాస్య నియతామేవం భూతానామాగతిం గతిమ్ ।
తస్మాచ్ఛుభం హి కర్తవ్యం పండితే నేహ తాకికమ్॥

(వా. రా. 4-21-2, 3, 5)

“దేవీ! జీవుని గుణబుద్ధులచేత లేదా దోషబుద్ధిచేత చేయబడిన కర్మలే సుఖదుఃఖ రూపఫలమును బొందించునవి యగును. పరలోకమునకు వెడలి ప్రతిజీవుడు శాంతభావముతో

నుండి తన శుభాశుభ కర్మ ఫలము నంతటిని అనుభవించును. నీవు శోచనీయపు, అట్లుండగా నీవు మఱియొక శోచనీయుని జూచి దుఃఖింపనేల? నీవు స్వయముగ దీనురాలవై యుండి మఱియొక దీనునిపై కరుణ జూపనేల? నీటి బుడగవంటి యీ శరీరముననుండి యే జీవుడు మఱియొక జీవునికొఱకు దుఃఖించును?

దేవీ! నీవు విదుషీమణివి. అందువలన ప్రాణుల జనన మరణముల కొక నిర్ణీతమగు సమయము లేదని నీకు దెలియును. కనుక శుభకర్మము చేయవలెను. దుఃఖించుట మున్నగు తాకిక కర్మలను చేయరాదు”

అంగదస్తు కుమారోఽయం ద్రష్టవ్యో జీవపుత్త్రియా ।

ఆయత్యాం చ విధేయాని సమర్థాన్యస్య చింతయ ॥

(వా. రా. 4-21-4)

“నీవుత్రుడు అంగదుడు జీవించియున్నాడు. ఇప్పుడు నీవు వీనిని జూచుకొను చుండవలయును. భవిష్యత్తులో వీని యున్న తికి సాధకములగు శ్రేష్ఠకర్మలను గూర్చి యాలోచింపవలెను.”

వాలి కంత్యసంస్కారము జూగినది. లక్ష్మణుడు కపి రాజును సుగ్రీవుని కిష్కింధాధిపతిగా నొనర్చినాడు. విధివిధానముగ పట్టాభిషేకము జరిగినది. వాలి పుత్రుడగు అంగదుడు యవరాజయ్యెను. సుగ్రీవునకు సంపద, రాజ్యము, భార్య మున్నగు నభీష్టవస్తువు లన్నియు లభించినవి. సర్వులకు శరణ్య

డగు శ్రీరాముని కృపయున్న మానవునకు లోకమున లభింపని దేమియుండును ?

సుగ్రీవుడు కిష్కింధలో నివసింపసాగెను. కాని పితృజ్ఞపై నాదరము గలవాడుగుటచే శ్రీరాముడు నగరములోనికి ప్రవేశింపలేదు. ఆయన మాసచతుష్టయమును గడుపుటకై ప్రసవణ పర్వతమునకు వెడలెను.

ఆంజనేయుడు ప్రతిక్షణము తన కారాధ్యుడగు శ్రీరాముని చరణములకడ నుండుట కభిలషించుచుండెను. కాని సుగ్రీవు డిప్పుడిప్పుడే రాజపదవి నధిష్ఠించియుడుటచే కార్య నిర్వహణార్థమై నిపుణుడగు నొక మంత్రి వాని కవసరమై యుండెను, ఆకారణముచే లోకోపకారి యగు శ్రీరాముడు సుగ్రీవునకు సహాయపడవలసినదిగా హనుమాను నాజ్ఞాపించెను. ప్రభువునాజ్ఞ హనుమానునకు శిరోధార్యమయ్యెను. అతడు కిష్కింధలో సుగ్రీవునికడ నుండసాగెను.

హనుమంతుడు సుగ్రీవునకు హితము జెప్పుట

శ్రీరాముడు భార్య యగు సీతాదేవిని గూర్చి చింతించుచు పోదరుడగు లక్ష్మణునితో గలసి ప్రసవణగిరిపై వర్షాకాలమును గడుపుచుండెను. కపిరాజగు సుగ్రీవుడు సంపదను, రాజ్యమును తన భార్యయగు రుమను, అనింద్యసుందరి యగు తారను బొంది సుఖముగ నుండెను. అతడు ఏవిధమగు చింతయు లేనివాడై

రాజ్యభోగముల ననుభవించుచుండెను. తనకు పరమహితైషియు సోదరసహితుడు నగు శ్రీరాముని మైత్రిని, ఆయన యుపకారమును, ఆయనకు తాను చేయవలసిన కార్యమును పూర్తిగ మరచి సుగ్రీవుడు రాజ్యసుఖములలో మగ్నుడై పోయెను. కాని పవనపుత్రుడగు హనుమానుడు శాస్త్రసిద్ధాంతములను చక్కగ నెఱిగినవాడు. కర్తవ్యాకర్తవ్యజ్ఞానముగూడ చక్కగ గలవాడు. సంభాషణ కళాచతురుడగు హనుమంతుడు ఎల్లప్పుడు సావధానముగ నుండు మంత్రితయై యుండెను.

ఆయన ఎల్లప్పుడు శ్రీరాముని ధ్యానమున మగ్నుడై యుండెను, జగన్మాత యగు సీతాదేవియొక్క జాడను దెలిసికొనుట కాయన మిగుల వ్యక్తుడైయుండెను.

ఆకాశము స్వచ్ఛముగను, నదులలోని నీరు నిర్మలముగను, మార్గములు యాత్రకు యోగ్యములుగను నున్నట్లు హనుమంతుడు తెలిసికొనెను. కాని వానరరాజగు సుగ్రీవుడు తనప్రయోజనము నెఱవేరిన పిమ్మట ధర్మార్థసంగ్రహమున నుదాసీనుడయ్యెను. అభిలషితములగు మనోరథముల బొంది యతిడు స్వేచ్ఛాచారియయ్యెను. అప్పుడు హనుమంతుడు సుగ్రీవునికడకు వెడలి సత్యము, ప్రియము, హితము నగు వాక్కుల నిట్లుపలికెను.

రాజ్యం ప్రాప్తం యశశ్చైవ కాలీ శ్రీరథవర్ధితా
మిత్రాణాం సంగ్రహః శేషస్తద్భవాన్ కర్తుమర్హతి

తద్భవాన్ వృత్తిసంపన్నః స్థితః పథి నిరత్యయే ।
 మిత్రార్థమఖినీతార్థం యథావత్ కర్తుమర్హతి ॥
 తదిదం మిత్రకార్యం నః కాలాతీతమరిందమ ।
 క్రియతాం రాఘవస్యైతత్ వైదేహ్యః పరిమార్గణమ్ ॥
 న చ కాలమతీతం తే నివేదయతి కాలవితే ।
 త్వరమాణోఽపి స ప్రాజ్ఞస్తవరాజన్ వశానుగః ॥
 న హి తావత్ భవేత్కాలో వ్యతీతశ్చోదనాద్భుతే ।
 చోదితస్య హి కార్యస్య భవేత్కాలవ్యతిక్రమః ॥
 శక్తిమానితి విక్రాంతో వానరర్షి గణేశ్వర ।
 కర్తుం దాశరథేః ప్రీతిమాజ్ఞాయాం కిం ను సజ్జనే ॥
 ప్రాణత్యాగవిశంకేన కృతం తేన మహాత్ప్రియమ్ ।
 తస్య మార్గామ వైదేహీం పృథివ్యామపి చాంబరే ॥
 దేవదానవగంధర్వా అసురాః సమరుద్గణాః ।
 న చ యతౌభయం తస్య కుర్యుః కిమివ రాక్షసాః ॥
 తదేవం శక్తియుక్తస్య పూర్వం ప్రతికృతస్థథా ।
 రామస్యార్హసి పింగేశ కర్తుం సర్వాత్మనాప్రియమ్ ॥

(వా. రా. 4-29-9-9½-12, 15, 16, 19, 21 23-25)

రాజా ! నీవు ! రాజ్యమును, యశస్సును బొందితివి. వంశపారంపర్యముగా వచ్చిన లక్ష్మీని వృద్ధిపఱచితివి. కాని యింకను మిత్రులకు చేయవలసిన కార్యము మిగిలియున్నది, దాని నిపుడు నీవు నెరవేర్చవలెను. నీవు సదాచారసంపన్నము

నిత్యము, సనాతనము నగు ధర్మమార్గమున నిలచియున్నావు. అందువలన మిత్రకార్యమును జక్కచేయుటకు నీ నొనర్చిన ప్రతిజ్ఞను తగినట్లు నెరవేర్చుము. శత్రుదమనుడా! శ్రీ రాముడు మనకు పరమమిత్రుడు, ఆయనకు చేయవలసిన కార్య సమయము గడచిపోవుచున్నది. అందువలన సీతాదేవికై వెదికుట నారంభింపవలెను. రాజా! పరమబుద్ధిమంతుడగు శ్రీరాముడు కాలవేత్త. కార్యసిద్ధికై నీవు త్వరపడిన ఆయన నీకు వశుడైయుండును. కాలము గడచుచున్నదని సంకోచము వలన ఆయన నీతో జెప్పుడు. కనుక శ్రీరాముడు చెప్పక మునుపే మనము పనిని మొదలిడినచో సమయము గడచినట్లు ఆయన భావింపడు. కాని ఆయన దీనికై ప్రేరణకలగించినచో మనము సమయమును గడిపితి మనియు, ఆయన కార్యమున ఆలస్యమొనర్చితి మనియు లోకమున వెల్లడి కాగలదు. వాని భల్లూకములకు ప్రభు వగు సుగ్రీవా! నీవు శక్తిమంతుడవు, పరాక్రమవంతుడవు. అయినను దశరథనందను డగు శ్రీ రాముని కిష్టమైన కార్యము నొనర్చుటకు వానరుల నాజ్ఞాపించుటకు ఏల ఆలస్యముచేయు చున్నావు? నీకై శ్రీరాముడు వాలిప్రాణములను దీయుటకుగూడ సందేహింపలేదు.

ఆయన నీకు మిక్కిలి యిష్టమైన కార్యము నొనర్చినాడు. అందువలన మన మిప్పుడు ఆయన భార్య యగు సీతాదేవికై భూమ్యాకాశముల రెండింటియందును వెదకుదము,

జీవతలు, దానవులు, గంధర్వులు, అసురులు, మరుద్గణములు, యక్షులు మున్నగువా రెవ్వరును శ్రీరామునకు భయమును గలుగజేయజాలరు. ఇక రాక్షసుల విషయమై చెప్పునదేమి ! వానరరాజా ! ఇట్టి శక్తిశాలియు, మొదటనే ఉపకారము చేయువాడు నగు శ్రీరామునకు ఇష్టమైన కార్యమును నీవు నీ శక్తియుక్తులను వినియోగించి చేయుము.

శ్రీరామానికార్యమున ఆలస్యము జరిగినందులకు సత్త్విగుణసంపన్ను డగు సుగ్రీవుడు భయగ్రస్తుడయ్యెను. ఆయన ఎల్లప్పుడు హనుమానుని సలహాలను గౌరవించుచుండెను ప్రేమపూర్వకముగ కర్తవ్యమునుగూర్చి తెలియజేసినందులకు సుగ్రీవుడు చాలసంతోషించి వెంటనే నీలు డను వానర వీరు నిట్లాజ్ఞాపించెను - 'నీవు పదునైదు దినములలోపల నాయుద్యోగులను, శ్రీఘ్రగాము లగు యాధపతులను వీరసైనికులను నా సమీపమునకు బంపుటకు ప్రయత్నింపుము. ఈ గడువులోపల ఇచటికి చేరని వానరవీరులు తమప్రాణములపై నాశవదలుకొన వలసివచ్చును. ఇది నా ధృఢనిశ్చయము'.

ఇక అచట వర్ష ఋతువుపిమ్మట శరదృతువు వచ్చెను. సుగ్రీవుడు నిశ్చింతునిగను, నిష్క్రియునిగను నుండుట జూచి భగవాను డగు శ్రీరాముడు కలతజెంది తన సోదరునితో నిట్లు పలికెను - 'లక్ష్మణా ! వానరరా జగు సుగ్రీవుడు సీతాస్వేషణమునకు గడువును నిర్ణయించినాడు, కాని తనస్వాధ్యము చెరవేరిన పిమ్మట దుష్టబుద్ధి యగు ఆ వానరుడు నన్ను ఉపేక్షించి

నాడు. నన్ను ఆతడు రాజ్యభ్రష్టునిగను, దీనునిగను, అనాథునిగను, శరణాగతునిగను భావించి తిరస్కరించుచున్నాడు. అందువలన నీ వచటికి వెడలి స్పష్టముగ వానితో నిల్లు పలుకుము- 'బలపరాక్రమ సంపన్నులు, ఉపకారముచేయునట్టివారు కార్యార్థులు నగు పురుషులకు ప్రతిజ్ఞాపూర్వకముగ ఆశను గలుగజేసి తరువాత దానిని భగ్నముచేయువాడు ప్రపంచము నందలి పురుషులలో కెల్ల నీచుడైయున్నాడు, తన నోటినుండి ప్రతిజ్ఞారూపమున వెలువడిన మాటలు మంచివి కావచ్చును, చెడ్డవి కావచ్చును, ఎల్లున్నను ఆవాక్కులు తప్పక నెఱవేర్చదగినవేయనిభావించి సత్యమును గాపాడు నుద్దేశ్యముతో వానిని పాలించు వీరుడు పురుషశ్రేష్ఠునిగ జెప్పబడుచున్నాడు. *

లక్ష్మణా ! ఆ దురాత్మునితో ఇంకను నిల్లు పలుకుము- 'నా బాణముచే జంపబడిన వారి యే మార్గమున వెడలినాడో ఆ మార్గ మింకను మూతబడలేదు. అపుడు నేను వారి నొక్కనినే చంపితిని. కాని యిపుడు నీవు నీ ప్రతిజ్ఞను నెఱవెర్చనిచో బంధువులతోగూడ నిన్ను మృత్యువాతబడవేయుదును' అని శ్రీరామాడు మిగుల బాధతో తనసోదరునితో బలికెను.

* అర్థినాముపపన్నానాం పూర్వం చాప్యవకారిణామ్ |

ఆశాం సంశ్రుత్య యో హంతి స లోకే పురుషాధమః ||

శుభం వా యది వా పాపం యో హ వాక్యముదీరితమ్ |

నత్యేన ప్రతిగృహ్లాతి స వీరః పురుషోత్తమః ||

(వా. రా. 4-30-71, 27)

శ్రీరాముని వాక్కులను వినినంతనె సుమిత్రానందనుడు రోషపూర్ణుడయ్యెను. అతడు అన్నపాదములకు నమస్కరించి నిట్లుపలికెను - 'విషయభోగాసక్తుడు, బుద్ధిహీనుడు నగు వానరుడు అగ్నిసాక్షిగ స్నేహముజేసినాడు; కాని తనపని నెఱవేరిన పిమ్మట వానియభిప్రాయము మారినది. అసత్యవాది యగు సుగ్రీవు నిప్పుడే చంపి అంగదునకు రాజ్యపట్టాభిషేకము చేయుదును. అతడే రాజై వానరవీరుల ద్వారా సీతాదేవి జాడను తెలిసికొనగలడు.'

ధనుర్బాణములను దీసికొని సుగ్రీవవధకై బయలుదేరిన లక్ష్మణుని జూచి ధీరుడు, గంభీరుడు, పురుషోత్తముడు నగు శ్రీరాముడు సోదరునకు నచ్చ జెప్పుచు నిట్లుపలికెను - 'లక్ష్మణా ! నీ వంటి యుత్తమవీరుడు మిత్రవధవంటి నిషిద్ధకర్మ జేయుట ఉచితముగాదు. ఉత్తమమగు వివేకముద్వారా తన క్రోధమును జంపుకొనిన వీరుడు సర్వపురుషులలోను శ్రేష్ఠుడని చెప్పబడును (1). నాయనా ! సుగ్రీవుడు నాకు మిత్రుడు. వానిని నీవు చంపకూడదు అచటికి వెడలి 'వాలివలె నీవుగూడ చంపబడుదు'వని మాత్రము పలికి వానిని భయపెట్టవలసినది. శీఘ్రముగ దానికి సమాధానము దీసికొనిరమ్ము (2)

(1) కోపమార్యేణ యో హంతి స వీరః పురుషోత్తమః ॥ (వా.రా.4-31-8)

(2) స హంతవ్య స్వయా వత్స సుగ్రీవో మే ప్రియః సఖా
కింతు భీషయసుగ్రీవం వాలివత్త్వం హనిష్యసే
ఇత్యుక్త్వా శీఘ్రమాదాయ సుగ్రీవం ప్రతిభాషితమ్ ॥

(వా. రా. 4-5-13,14)

అట్లే యని ఇట్వోకు కులసింహుడు వీరవరుడు నగు సుమిత్రానందనుడు శ్రీరాముని చరణములకు నమస్కరించి, భయంకర మగు తన ధనుర్బాణములను దీసికొని కిష్కింధకు వెడలెను. అపుడు క్రోధమువలన వాని యాకారము మిగుల భయావహముగ నుండెను. అతని అధరము వణకుచుండెను. అత్యధిక మగు కోపముచే అతడు మార్గమున గల వృక్షములను పడగొట్టుచు, పర్వతశిఖరములను దూరముగ విసరుచు వెడలుచుండెను. ఆ సమయమున అతడు ప్రలయంకరుని వలె గన్పట్టుచుండెను.

కిష్కింధకడకు వెడలి లక్ష్మణుడు తన వింటినారిని భయముగొల్పునట్లుగ మ్రోగించెను. ఆ సమయమున కొందఱు సామాన్యవానరులు కోటగోడపై నుండు రాళ్ళను చెట్లను దీసికొని హర్ష ధ్వానములచేయసాగిరి. ఇది చూచినంతనే లక్ష్మణుని క్రోధాగ్ని ప్రజ్వరిల్లెను. ప్రళయాగ్నివలె నున్న లక్ష్మణుడు విశాల మగు తన ధనుస్సుపై భయానక మగు బాణము నెక్కుపెట్టెను. వెంటనే కిష్కింధలోని వానరవీరులందఱు వణకిపోయిరి. లక్ష్మణుడు సమూలముగ కిష్కింధను నాశము చేయుటకు సిద్ధపడెను.

నగరవాసులందఱు మిగుల కలతజెందుట జూచి యువరాజగు అంగదుడు లక్ష్మణునికడకు వెడలి ఆదరపూర్వకముగ అతనిచరణములకు నమస్కరించెను. వానిని జూచినంతనే

భ్రాతృభక్తుడగు లక్ష్మణునికోపము శాంతించెను. ఆయన యువరాజును హృదయమునకు హత్తుకొని 'వత్సా! నీవు త్వరగ సుగ్రీవునికడకు వెడలి శ్రీరాముడు నీపై కోపము పూనియున్నాడు, ఆయన పంపగా నే నిచటకువచ్చితిని అని ఆయనతో జెప్పు' మనిపలికెను.

'చాలమంచి' దనిపలికి అంగదుడు వినయపూర్వకముగ జేతుల జోడించి లక్ష్మణునికడ సెలవుదీసికొని సుగ్రీవుని కడకు వెడలెను. అంగదునివలన లక్ష్మణుడు పలికిన క్రోధపూర్ణములగు మాటలను వినినంతనె సుగ్రీవుడు భయాక్రాంతుడయ్యెను. వెంటనే యతడు లక్ష్మణుని అనుకూలునిగా జేసికొనుటకు పవనకుమారుని బంపెను.

హనుమానుడు లక్ష్మణుని సమీపించి ఆయన చరణములకు భక్తిపూర్వకముగ ప్రణమిల్లి వినయముతో నిల్లు పలికెను.

ఏహి వీర మహాభాగ భవద్దృహమశంకితమ్ ।

ప్రవిశ్య రాజదారాదీన్ దృష్ట్వా సుగ్రీవమేవ చ, ।

యదాజ్ఞాపయసే పశ్చాత్ తత్సర్వం కరవాణి భోః ॥

(ఆ. రా. 4-5-37, 38)

మహాభాగా! వీరశ్రేష్ఠా! ఎట్టిశంకయు లేకుండగ రమ్ము, ఈయిల్లు నీది. లోనికి దయచేసి రాజమహిషులను, మహారాజగు సుగ్రీవుని గలిసికొనుము. పిమ్మట నీయాజ్ఞ ననుసరించి మెలంగుదుము.'

హనుమానుడు మిగుల భక్తితో లక్ష్మణుని కరకమలములను బట్టుకొని నగరముగుండా రాజభవనమునకు దీసికొని వెడలెను. మధురభాషిణి యగు తార లక్ష్మణునకు స్వాగతమిచ్చుచు 'మీ కార్యమునుగూర్చియే సుగ్రీవు డాలోచించుచున్నాడు. దయయుంచి మీరు అంతఃపురములోనికి వచ్చి ఆయన కభయమిండని' పలికెను.

అంతఃపురమున భయపడుచున్న సుగ్రీవుడు తనభార్యయగు రుమతోగూడి లక్ష్మణుని చరణములకు నమస్కరించెను. అచటగూడ క్రుద్ధుడై యున్న లక్ష్మణునితో నీతివేత్తయగు సమీరకుమారు డిట్లుపలికెను.

త్వత్తోఽధికతరో రామే భక్తోఽయం వానరాధిపః ॥

రామకార్యార్థమనిశం జాగర్తి న తు విస్మృతః ।

ఆగతాః పరితః పశ్య వానరాః కోటిశః ప్రభో ॥

గమిష్యంత్యచిరేణైవ సీతాయాః పరిమార్గణమ్ ।

సాధయిష్యతి సుగ్రీవో రామకార్యమశేషతః ॥

(వా. రా. 4-5-54, 56)

'మహారాజా ! ఈ వానరరాజు శ్రీరామచంద్రునకు నీ కంటెను గొప్ప భక్తుడైయున్నాడు. శ్రీరామకార్యార్థమై ఆయన రేయింబవళ్లు మేలుకొని యుంటున్నాడు, ఆయన దాని నేమాత్రమును మఱచియుండలేదు. ప్రభూ! చూడుము' కోట్లకొలదిగ నున్న ఈ వానరులు దీనికోసమే అన్నివైపుల

నుండి వచ్చుచున్నారు. వీరందఱు శీగ్రముగ సీతాన్వేషణ మునకై వెడలగలరు. మహారాజగు సుగ్రీవుడు శ్రీరామ చంద్రుని సర్వకార్యమును చక్కగ నెరవేర్చగలడు !

అనంతరము వానరరాజగు సుగ్రీవుడు లక్ష్మణుని చరణ ములకు నమస్కరించి వినయముగ నిట్లుపలికెను- 'ప్రభూ ! నేను శ్రీరామచంద్రుని దాసుడను. ఆయనయే నా ప్రాణములను గాపాడినాడు. ఈ ధనము, వైభవము, రాజ్యాదులు సర్వము ఆయన యిచ్చినవియే. ఆయన స్వయముగ త్రిభువనములను జయింపగలడు. నే నాయన కార్యమునకు సహాయక మాత్రుడ నగుదును. విషయలోలుడను, పామరుడను నగు నేను పూర్తిగ మీ వాడనే. అందువలన నీవు నా యపరాధములను క్షమింపుము.

సుగ్రీవుని ప్రార్థన వినినంతనే సుమిత్రా నందనుడు వాని భుజములను బట్టుకొని హృదయమునకు హత్తుకొని, ప్రేమ పూర్వకముగ వానితో నిట్లుపలికెను- 'మహాభాగా ! నేను గూడ ప్రణయకోపవశమున ఏవియో మాటలను బలికితిని. వానిని గూర్చి నీవు ఆలోచింపవలదు. శ్రీరాముడు అరణ్యమున నొంటరిగ నున్నాడు. సీతాదేవి వియోగముచే వ్యాకులుడై యున్నాడు. అందువలన ఇప్పుడు ఆయనకడకు మనము త్వరగ వెడలవలయును.

‘అవును, తప్పక వెడలుదము’ అని పలికి సుగ్రీవుడు అర్ఘ్యపాద్యాదులచే లక్ష్మణుని పూజించి ఆయనతో పాటు తాను ఉత్తమమగు రథముపై గూర్చుండెను. సుగ్రీవునితో పాటు అంగదుడు, నీలుడు, అంజనేయుడు మున్నగు ప్రధానులగు వానరులుగూడ శ్రీరామునికడకు వెడలిరి. అపుడు భేరీ మృదంగాది నానావిధములగు వాద్యములు మ్రోగసాగెను.

సీతాన్వేషణార్థమై పయనమగుట

మృగ చర్మముచేత, జటామకుటముచేత శోభిల్లువాడు నీలమేఘశ్యాముడు నగు శ్రీరాముడు గుహాద్వారముకడ నొక శిలాఖండముపై గూర్చుండి యుదాసీన మగు మనస్సుతో పక్షులను జూచుచుండెను. దూరమునుండి శాంతమూర్తియగు శ్రీరాముడు కనబడినంతనె సుగ్రీవుడు, లక్ష్మణుడు రథమునుండి దిగిరి. సుగ్రీవుడు వేగముగ శ్రీరామునివద్దకు వెడలి అజ్ఞానుడగు బాలునివలె ఆయన పాదపద్మములపై బడి యేడ్వసాగెను దయామూర్తి యగు శ్రీరాముడు వెంటనే వానిని లేవనెత్తి ఆలింగనముచేసికొని, సమీపమున కూర్చుండ బెట్టుకొని ప్రేమ పూర్వకముగ వాని యోగక్షేమముల నడుగసాగెను,

సుగ్రీవుడు చేతులజోడించి మిగుల వినయముతో నిట్లు పలికెను- ‘ప్రభూ! నా దోష మేమియు లేదు. నీ మాయ

చాల ప్రబలమైనది. నీ దయ యున్నగాని దీనిని దాటజాలము నేను భోగాసక్తుడ నగు పామరపశువును నాపై దయజూపుము'

కరుణామయు డగు శ్రీరాముడు సుగ్రీవుని శిరమును తన కరకమలముతో నిమరసాగెను, అపుడు అసంఖ్యాకులగు వానర భల్లూకవీరులు అచటికి రాసాగిరి.

వారిని జూచి సుగ్రీవుడు శ్రీరామునితో నిట్లుపలికెను-
 “ప్రభూ! ఈ వానరులు, భల్లూకవీరులు నీ యాజ్ఞను పాలించు చెదరు, ఫలమూలదులను భక్షించెదరు. ఈతడు భల్లూకముల కధిపతియైన జాంబవంతుడు, మహాయోధుడు, బుద్ధిమంతుడు. ఇత డొక కోటిమంది వానరుల కధిపతి. నా మంత్రులలో శ్రేష్ఠుడు. ఇంతేకాక నలుడు, నీలుడు, గవయుడు గవాక్షుడు, గంధమాదనుడు, శరభుడు, మైందుడు, గజుడు, పనసుడు, బలీముఖుడు, దధిముఖుడు, సుషేణుడు, తారుడు, మహాబలుడు పరమధీరుడు హనుమంతుని తండ్రియు నగు కేశరి వీరందఱు ప్రధానయూథపతులు. వీరియధీనమున పర్వతములతో సమానమైన విశాలకాయములు గలిగిన వానరవీరులు కోట్లగొలదిగనున్నారు. మీరు వీరిని యిష్టానుసారముగ ఆజ్ఞాపింపవచ్చును.

సర్వశక్తిసంపన్ను డగు రఘునాథుడు సుగ్రీవునితో ‘సుగ్రీవా! నా కార్యమునుగూర్చి నీ వెఱుగుదువు. ఉచితమని

భావించినచో శీఘ్రముగ వీరిని సీతాన్వేషణమునకై పంపు' మని పలికెను.

సావధానముగ నంతట తిరుగుచు సీతాదేవి జాడను దెలిసికొనవలసిన దని యూధపతుల కందఱకు నాజ్ఞయిచ్చును సుగ్రీవు డిట్లుపలికెను-

విచిన్వంతు ప్రయత్నేన భవంతో జానకీం శుభామ్ ।

మాసాదర్శ్యాన్ నివర్తధ్వం మచ్ఛాసనపురస్సరాః ॥

సీతామదృష్ట్వా యది వో మాసాదార్శ్యం దినం భవేత్ ।

తదా ప్రాణాంతికం దండం మత్తః ప్రాప్స్యథ వానరాః ॥

(ఆ రా. 4-6-25, 26)

నా యాజ్ఞ ననుసరించి మీరందఱు మిగుల ప్రయత్నముతో జానకీదేవి నన్వేషింపుడు, ఒకమాసములోపల తిరిగి రండు. సీతాదేవిని జూడకుండగ మాసముకంటె నధికముగ నొక్కదినము గడిచినను నా చేతులో మీకు ప్రాణదండన తప్పదు”

ఇట్లు సుగ్రీవుడు సీతాదేవిజాడను దెలిసికొనుటకై వానర యూధపతులను, భల్లూక యూధపతులను కఠినముగ శాసించెను. అతడు సర్వదిక్కులకు నెందఱినో వానరులను బంపి దక్షిణదిక్కునకు గొప్పప్రయత్నముతో మహాబలుడు యువరాజు నగు అంగదుడు, జాంబవంతుడు, హనుమానుడు నలుడు, సుషేణుడు, శరబుడు, మైందుడు, ద్వివిదుడు మున్నగు వారిని బంపెను. అపుడు అతడు వీరవరుడగు హనుమానుని ప్రశంసించుచు వానితో నిట్లుపలికెను.

“కష్టిశ్రేణా ! పృథివిలోగాని, అంతరిక్షమునందుగాని, ఆకాశమునందు గాని, దేవలోకమునందు గాని, జలమునందు గాని నీగతి కవరోధ మున్నట్లు నా కెక్కడను అగపడలేదు. అసుర గంధర్వ నాగ మనుష్య దేవ సముద్ర పర్వత సహితముగ సర్వలోకముల గుఱించి నీకు చెలియును. వీరుడా ! అంతట అబాధిత మగు గతి, వేగము, తేజస్సు, స్ఫూర్తి అను గుణములన్నియు మహాపరాక్రమవంతు డగు నీ తండ్రియైన వాయుదేవునిలో నున్నట్లు నీలో నున్నవి. ఈ భూమండలమున నేప్రాణియు నీ తేజస్సుతో సరిపోయినట్టిది లేదు. అందువలన నీతాదేవి లభించునట్టి యుపాయమును నీవే యాలోచింపుము. హనుమానుడా ! నీవు నీతిశాస్త్ర నిపుణుడవు. నీ యొక్కని యందే బలము, బుద్ధి, పరాక్రమము, దేశకాలాను సరణము, నీతియు క్త మగు నడవడి ఒక్కమాత్రే యగపడును.”

(న భూమా నాంతరిక్షేవా నాంబరే నామరాలయే ।

నాపు నా గతిభంగం తే పశ్యామి హరిపుంగవ ॥

సాసురాః సహగంధర్వాః సనాగనరదేవతాః ।

విదితాః సర్వలోకాస్తే ససాగరధరాధరాః ॥

గతిర్వేగశ్చ తేజశ్చ లాఘవం చ మహాకపే ।

పితుస్తే సదృశం వీర మారుతస్య మహాజనః ॥

తేజసా వాపి తే భూతం న సమం భువి విద్యతే ।

తన్మయా, లభ్యతే నీతా తత్త్వమేవాను చింతయ ॥

త్వయ్యేవ హనుమన్నస్తి బలం వృద్ధిః పరాక్రమః ।

దేశాకాలాను వృత్తిశ్చ నయశ్చ నయపండిత ॥)

(వా. రా. 4-44-3, 7)

ఇట్లు పవనకుమారుని గుణములను గీర్తించుచు సర్వ వానరులను సీతాన్వేషణార్థమై ఆదేశించి సుగ్రీవుడు శ్రీ రాముని సమీపమున గూర్చుండెను. వీరు లగు వానరులు, భల్లూకములు కమలనయను డగు శ్రీరాముని చరణములకు ప్రణమిల్లి పయనమయ్యెను. చివరకు హనుమానుడు ప్రభువు సమీపమునకు జేరెను. అప్పుడు శ్రీరాముడు వానితో నిట్లు పలికెను- 'వీరవరుడా! ని ప్రయత్నము, ధైర్యము, పరాక్రమము సుగ్రీవుని సందేశము అను విషయములను బట్టి నీ వలన నాపని తప్పక నెఱవేరునని నాకు దోచుచున్నది, నీవు నాయీ యంగరమును దీసికొనుము. దీనిపై నా నామాక్షరములు చెక్కబడియున్నవి. దీనిని నా గుర్తుగా ఏకాంతమున సీతాదేవి కిమ్ము. కపిశ్రేష్ఠా! ఈ కార్యమునకు నీవే తగిన వాడవు. నీ బుద్ధిబలము గూర్చి నాకు జక్కగ దెలియును. మంచిది, నెడలుము, నీకు శుభము కలుగుగాక !

(అభిజ్ఞానార్థ మేతన్నే అంగులీయకముత్తమమ్ ।

మన్నామాక్షరసంయుక్తం సీతాయై దీయతాం రహః ॥

అస్మిన్ కార్యే ప్రమాణం హి త్వమేవ కపిసత్తమ ।

జానామి సత్త్వం తే సర్వం గచ్ఛ పంథాః శుభస్తవ ॥)

(వా. రా. 4-6-28, 29)

పవనకుమారుడు మిగుల ఆదరముతో శ్రీరాముని ముద్రికను దీసికొని, ఆయన చరణకమలములకు నమస్కరించెను. భక్తవత్సలు డగు శ్రీరాముని కరకమలము స్వయముగ హనుమానుని శిరముపైకి నెడలెను. అతికష్టముతో హనుమానుడు లేచెను. పవిత్రమగు స్రభువు చరణధూళిని అతడు తన శిరమున నుంచుకొని, ఆయన దివ్యమూర్తిని తన హృదయమున నిలుపుకొని యత డుత్సాహముతో బయలుదేరెను. అతడు నిరంతరము శ్రీరామనామమును జపించుచుండెను.

హనుమానుడు స్వయంప్రభను గలిసికొనుట

అంజనేయుడు వానరసమూహముతో గలిసి సీతాదేవిని వెదకుచు గహనమగు వింధ్యారణ్యమునకు వెడలెను. దట్టమగు నాయరణ్యమున ముండలతో గూడిన ఎండిపోయిన చెట్లు తప్ప నీరనునది యెచ్చటగూడ కనబడలేదు. వానర భల్లూక సమూహము ఇటునటు తిరుగుటచేత మిక్కిలి దప్పికగొనెను. వారికి నీరెక్కడ కనిపింపలేదు. దప్పికచేత వారికంతములు ఎండిపోవుచుండెను. కాని జ్ఞానులలో శ్రేష్ఠుడు, సుకటమోచనుడు నగు అంజనేయుడు వారి వెంట నుండెను. ఆయన ధైర్యముతో నలువైపుల జూచెను. కొలదిదూరములో ఆయనకు తృణగుల్మలతాదులచే గప్పబడిన ఒకవిశాలమగు గుహ అగు

పడెను. ఆయన దానినుండి హంసలు, క్రౌంచపక్షులు, బెగ్గురు పక్షులు, చక్రవాకములు మున్నగు పక్షులు బయల్పెడుట జూచెను. ఆ పక్షులరెక్కలు తడిసియుండెను. దానివలన నచట నీరున్నట్లు ఆయన కనుమూసము గలిగెను. వెంటనే అందఱు అచటికి వెడలవలసిన దని ఆయన వారితో జెప్పెను. దుర్గమము లగు నరణ్యముల విషయము దెలిసిన ఆ హనుమంతునితో గలిసి వానర భల్లూకవీరులు ఒకరిచేతి నొకరు పట్టుకొని మెల్ల మెల్లగ గుహలోనికి ప్రవేశించిరి.

గుహలో గొలదిమూరమువఱకు గాఢాంధకారము వ్యాపించియుండెను, కాని ముందుకు వెడలినంతనే వారికి నిర్మల మగు జలముతో నిండిన సరోవరము సాల తాల తమాల, నాగకేసర, అశోక, చంపక, నాగవృక్షములను, పుష్పములతోను మధురములగు ఫలములతోను గూడియున్న వృక్షములును గనబడెను. ఇంతేకాక అచట వారు అద్భుతములగు వస్త్రాలంకారములతో గూడి మిగుల సుందరమగు నొక భవనమునుగూడ జూచిరి. ఆ భవనమున దివ్యములగు భక్త్యభోజ్యాది సామగ్రులన్నియు అమర్చబడియుండెను. అచట స్వర్ణ సింహాసనముపై లావణ్యమయి యగు నొకరమణి కూర్చుండియుండెను. ఆమె వల్కలములను, కృష్ణమృగచర్మమును ధరించి ధ్యానమన్నయై యుండెను. ఆమెను జూచి యా వానరు లొకరిముఖము నొకరు జూచుకొనసాగిరి. ధ్యానమగు

గొల్లెన ఆ యోగిని శరీరముచుండి తేజస్సు ప్రసరితమగు చుండెను. భయాక్రాంతు లగు వానరులు మిగుల శ్రద్ధతో నామె చరణములకు ప్రణమిల్లరి.

తనకు నమస్కరించివ యా వానరులను జూచి యా యోగిని శాంతచిత్తముతోను మధుర వాక్కులతోను నిట్లడిగెను- 'మీ రెచటినుండి వచ్చిరి? మీ రెవరు? ఏ యుద్దేశ్యముతో దుర్గమములగు నీ ప్రదేశములలో విహరించుచున్నారు? నా యీ ప్రదేశమును మీ రేల పాడుచేయుచున్నారు?'

విశాలకాయు డగు హనుమానుడు వినయముతో ఆమె కిట్లు ప్రత్యుత్తర మిచ్చెను- ఆదరణీయురాల వగు నో దేవీ అయోధ్యాధిపతి యగు దశరథునిపుత్రు డైన శ్రీరాముడు తన తండ్రియాజ్ఞ ననుసరించి ధర్మపత్ని యగు జానకీదేవితోను, సోదరు డగు లక్ష్మణునితోను గూడి వనవాసమునకు బయలుదేరెను. అచట పరమసాధ్వీ యగు సీతను లంకాధిపతి యగు రావణుడు హరించినాడు. శ్రీరామునితో స్నేహము చేసియుండుటవలన సుగ్రీవుడు మమ్ము జానకీదేవిని వెదకుటకై పంపినాడు. ఆ శుభకార్యమునకై మే మిటువచ్చితిమి. ఆకలిదప్పులచే కలతజెందిన మేమీ పవిత్రమగు గుహలోనికి ప్రవేశించితిమి- 'దేవీ! నీ వెవరు? దయయుంచి యీ విషయమును మాకు జెప్పు'మని యడిగెను.

తపఃపూతయగు నా యోగిని హనుమంతునితో నిట్లు

పలికెను- 'నేను చాల ధన్యురాలను. నేడు నా తపస్సు ఫలించి నది. నా యానందమున కవధులు లేవు. పూర్తిగ శంకారాహిత్యమై మీరు మొదట యథేచ్ఛగ మధురఫలములను భుజింపుడు. అమృతమయ మగు జలమును ద్రాగుడు, తృప్తులై నా సమీపమున గూర్చుండి విశ్రాంతి దీసికొనుడు. అపుడు మీకు నా వృత్తాంతమును జెప్పుదును.

హనుమంతుడు వానరులతోగూడి మధుర ఫలముల భక్షించి, శీతలజలమును ద్రాగి తృప్తులు ప్రసన్నులు నయిరి. పిమ్మట వారు యోగినికడకు వెడలి చాలవినయముగ గూర్చుండిరి.

భక్తురాలగు నాయోగిని వానరసహితుడైన హనుమంతునితో నిట్లు చెప్పసాగెను- 'పూర్వ కాలమునాటి విషయము, విశ్వకర్మకు హేమ యను నొక లావణ్యవతి యగు పుత్రిక యుండెను. ఆమెయద్భుతనృత్యమునకు సంతృప్తుడై శివుడు దివ్యము, విశాలము నగు నీ నగర మామెకు నివసించుటకై యిచ్చెను. ఇచట నామె వేలకొలదిసంవత్సరములు నివసించెను. ఆమె నాకు ప్రాణసఖి. బ్రహ్మలోకమునకు వెడలునపు డామె నన్ను నిజ మగు ముముక్షురాలననియు, క్షీరాబ్ధిశాయి యగు మహావిష్ణువును ఉపాసించు దానననియు దెలిసికొని ప్రేమ పూర్వకముగ నాతో నిట్లు చెప్పెను- "సఖి! స్వయంప్రభా! నీవీ యేకాంతము శాంతము నగు స్థానమున నుండి తపస్సు

చేయుము. శ్రీతాయుగమున స్వయముగ శ్రీనారాయణుడు భూభారహరణార్థమై అయోధ్యాధిపతి యగు దశరథునకు ఆయన ధర్మపత్నియగు కౌసల్యకు పుత్రరూపమున జన్మించును. ఆయన ధర్మసంస్థాపనమునకు, దుష్టవినాశమునకు వనమునసంచరించును. ఆయన యొక్క భార్య నన్వేషించును గొందఱు వానరులు ఈ గుహలో నున్న నీ కడకువత్తురు. నీవు భక్త్యభ్యోజ్యములతోను, మధురఫలములతోను వారికి స్వాగతమిచ్చి పరమవ్రభువగు నా శ్రీరాముని కడకు వెడలుము. ఆయనను దర్శించి, ప్రేమపూర్వకముగ ప్రార్థింపుము. ఆయనదయచే యోగులకు దుర్లభమగు విష్ణుధామమునకు వెడలగలవు. ”

కృతజ్ఞతాపూర్వకముగ హనుమంతుని జూచుచు ఆమె మఱల యిట్లుపలికినది. “నేను దివ్యుడను గంధర్వుని పుత్రికను. నా పేరు స్వయంప్రభ. నే డిచట మీ పవిత్రచరణములు సోకుటచే నా భాగ్య భాను డుదయించినాడు. ఇప్పుడు నేను భగవాను డగు శ్రీరాముని దర్శనమునకై తహతహలాడుచున్నాను. మీరు మీ మీ నేత్రములను మూసికొనుడు, వెంటనే యీ గుహనుండి బయటకు వెడలగలరు. మీరు సీతాదేవిని దర్శింపగలరు. నిరాశ చెందవలదు. ”

స్వయంప్రభ యాదేశమును ననుసరించి భల్లూక వానరు లందఱు నేత్రములను మూసికొనిరి. వెంటనే వారు గుహకు బయటగల అరణ్యములోనికి వెడలిరి.

సంపాతిద్వారా సీతాదేవి జాడను వెలిసికొనుట

వానరభల్లూకవీరులు మరల సీతాస్వేషణార్థమై బయలుదేరిరి. అధికశ్రమతో వెదకినను రావణుని జాడగాని, సీతాదేవి జాడగాని తెలియరాలేదు. అలసిన వానరభల్లూకవీరులు గూర్చుండి 'ఇక యేమి చేయవలయు'నని పరస్పర మాలోచించు కొనసాగిరి. అపుడు మరల దుఃఖితుడై అంగదు డిట్లు పలికెను. ఈ గుహలలో దిరుగుట మొదలిడి దా దా పొక మాసము గడచినది. సుగ్రీవుడు చెప్పిన గడువు గడచిపోయినది. సీతాదేవి జాడ తెలియరాలేదు. ఇక ఇపుడు కిష్కంధకు తిరిగి వెడలినచో మనకు చావు తప్పదు. నన్ను ఆయన విడువడు, నేను ఆయన శత్రువునకు పుత్రుడనుగదా ! అందువలన తప్పక చంపగలడు. నన్ను ధర్మాత్ముడు, వీరవరుడు నగు శ్రీరాముడు కాపాడినాడు. ఇపుడు ప్రభువుకార్యము నెరవేర్పలేదను నెపముతో ఆయన నన్ను ప్రాణములతో విడువడు. అందువలన నేను తిరిగి వెడలను. ఏదియో నొకవిధముగ ఇచట ప్రాణములను విడుతును."

ఇట్లశ్రునయనములతో యువరాజగు సంగదుడు విలపించుట చూచి వానరులు చాల బాధపడిరి. సానుభూతితో వారంగదునితో నిట్లు పలికిరి- "నీవు చింతింపవలదు. మేము మా ప్రాణముల నిచ్చియైనను నీ ప్రాణములను గాపాడుదుము.

మనము అమరావతీపురములోని సుకనామగులతో గూడి యున్న ఈ సహాయం దే సుఖముగ నుండగలము.

వానరులు మెల్లగ చెప్పిన మాటలు విని పరమనీతిజ్ఞుడగు పవననందనుడు యువరాజునకు ధైర్యముచెప్పుచు మిగుల ప్రేమతో నిట్లుపలికెను :- “యువరాజా ! నీవు వ్యర్థముగ వలచింతిల్లుచున్నావు ! నీవు మహారాణి యగు తారకు ప్రాణప్రియ పుత్రుడవగుటవలన సుగ్రీవునకుగూడ సహజముగనే ఇష్టుడవై యున్నావు. నీయందు శ్రీరాఘవేంద్రునకు ప్రేమ ప్రతిదినము లక్ష్మణునిపైకంటెను అధికమగుచున్నది. వానరులు నిన్నీగుహలో నిష్క్రమకముగ నుండ మనిపలికిరి. కాని యది వ్యర్థము. వలయనగా ముల్లోకములలో వలక్ష్మ్యుగూడ శ్రీరాముని బాణములచే అభేద్యముకాదు. భార్యాపుత్రులను ఎప్పుడును ఎడబాయని ఈవానరులు నీకు తగిన సలహా నిచ్చుటలేదు”.

పవనపుత్రుడు మిగుల ప్రేమతో అంగదునకు నచ్చ చెప్పుచు ఇంకను ఇట్లుపలికెను :- “కుమారా ! ఇంతేకాదు నేను నీ కొకరహస్యమును చెప్పుచున్నాను శ్రద్ధగ వినుము. శ్రీరామచంద్రుడు సామాన్యమానవుడుగాడు. ఆయన సాక్షాత్తుగ నిర్వికారుడైన శ్రీనారాయణుడు. సీతాదేవి జగన్మోహిని యగు మాయ. లక్ష్మణుడు త్రిభువనధారుడైన సాక్షాత్తు ఆదిశేషువే. వారందఱు బ్రహ్మదేవునిప్రార్థన ననుసరించి రాక్షస

వినాశమునకై మాయామానవరూపమున జన్మించిరి. వీరిలో నొక్కొక్కరు ముల్లోకములను రక్షింపసమర్థులు.

అన్యద్గుహ్యతమం వత్స్యే రహస్యం శ్రుణు మే సుత!

రామో న మానషో దేవః సాక్షాన్నారాయణేఽవ్యయః ॥

సీతా భగవతీ మాయా జనసమ్మోహకారిణీ ।

లక్ష్మణో భువనాధారః సాక్షాచ్ఛేషః ఘోష్వరః ॥

బ్రాహ్మణా ప్రార్థితాస్సర్వే రహోగణవినాశినే ।

మాయామానుషభావేన జాతా లోకైకరక్షకాః ॥

(వా. రా. 4-7-16-18)

మనము పరమప్రభువులీలాకార్యమునందు కారణ మగు నుండుట నిజముగా గొప్పయదృష్టమే."

ఇట్లు యువరాజగు అంగదునకు ధైర్యము చెప్పిన మీదట మహాపరాక్రమశాలియు రామదూతయు నగు హనుమంతుడు జాంబవంతుడు, అంగదుడు మున్నగు వానరులతో గూడి సీతాదేవిని అన్వేషించుచు మెల్లమెల్లగ దక్షిణసముద్ర తటముపై గల మహేంద్రపర్వతముయొక్క లోయలోనికి జేరుకొనెను. అచట ఎదురుగా అగాధమైన హద్దులేని మహాసాగరమునందలి భయంకరములైన అలలను చూచి వానరులు భల్లూకములు భయపడిపోయిరి. సీతాన్వేషణార్థమై సుగ్రీవుడొసంగిన ఒకమాసము గడువుగూడ పూర్తిఅయ్యెను. ఎదుట మహాసముద్రము. వీరులైన వానరభల్లూకములబుద్ధి పనిచేయక

పోవుచుండెను. అందువలన వానరరాజగు సుగ్రీవునికఠోరదండ నమునుగూర్చి ఆలోచించి వారు ఇట్లు పలికిరి.

“రాజగు సుగ్రీవుడు దుర్దండడు. ఆయన తప్పక మన లను చంపగలడు. సుగ్రీవుని చేతిలో మరణించుటకంటె ప్రాయోపవేశనమునందే (అన్నమును, నీటిని వదలి మరణించుటయందే) మనకు శ్రేయస్సు ఉన్నది” అని నిర్ణయించుకొని వారందఱు దర్భలను పఱచుకొని మరణింపదలచి అచ్చటనే కూర్చుండిరి.

వానరుల కోలాహలమును విని గృధ్రరాజయైన సంపాతి వింధ్యగిరికందరమునుండి బయటకు వచ్చి అన్నపానీయములను వదలి మరణించుటకు నిశ్చయించి కుశాసనములపై కూర్చుండి యున్న వానరభట్లకములను చూచి హర్షాతిరేకముతో నిట్లు పలికెను :-

విధిః కిల నరం లోకే విధానేనానువర్తతే ।

యథాయం విహితో భక్ష్యశ్చిరాన్మహ్యముపాగతః ॥

పరంపరాణాం భక్షిష్యే వానరాణాం మృతం మృతమ్ ।

(వా. రా. 4-56-4-5)

లోకమున పూర్వజన్మకర్మననుసరించి మానవునకు తాను చేసికొనిన ఫలము లభించునట్లు నేడు దీర్ఘకాలానంతరము ఈ భోజనము నాకు దానియంతటదియే లభించినది. ఇది నేను చేసికొనిన కర్మఫల మైయుండవచ్చును. ఈ వానరులలో ఎవ

రేవరు చనిపోవుచునుందురో వారిని నేను క్రమముగ భక్షించుచుండగలను”.

భోజనమున్నకై తహతహలాడుచున్న మహాకాయము కలిగిన సంపాతిని జూచి వానరులు మిగుల భయపడుచు నిట్లు ఆలోచింపసాగిరి — “మనము శ్రీరామునకు ఎట్టిసేవను చేయలేదు, నుగ్రీవుని ఆజ్ఞను పరిపాలింపలేదు ఇప్పుడు మనము వ్యర్థముగ దీనికిడుపులోనికి పోనున్నాము.” పిమ్మట వారు ఆక్కలు లేని ఆగృధమునకు వినబడునట్లుగ ఈవిధముగ పలికిరి —

అహో జటాయుర్ధర్మాత్మా రామస్యాద్ధే మృతః సుధీః ।

మోక్షం ప్రాప దురావాసం యోగినామప్యరిందమ ॥

(అ.రా. 4.7.34)

“అహా! ధర్మాత్ముడగు జటాయువు ఎంతధన్యుడు? బుద్ధిమంతుడగు అతడు శ్రీరామునికార్యార్థమై తనప్రాణముల నొసంగినాడు. చూడుము, ఆ శత్రుదమచుడు యోగులకుగూడ దుర్లభ మగు మోక్షపదవిని పొందినాడు”.

జటాయువుపేరు విని సంపాతి మిగుల దుఃఖితుడై అత్యంతాశ్చర్యముతో వానరులతో నిట్లు పలికెను —

కే వా యాయం మమ భ్రాతః కర్ణపీయాషసన్నిభమ్ ॥

జటాయురితి నామాద్య వ్యాహరంతః పరస్పరమ్ ।

ఉచ్యతాం వో భయం మా భూన్మత్తః ప్లవగసత్తమాః ॥

(అ. రా. 4-7-36-36)

“వానరశ్రేష్ఠులారా ! మీ రెవరు ? మీలో మీరు నాకర్ణములకు అమృతమువలె ప్రియమును కలిగించు నా సోదరుడైన జటాయువునామము నుచ్చరించుచున్నారు. మీరు ఏమాత్రమును భయపడక మీవృత్తాంతమును నాకు వినిపింపుడు”.

సంపాతి ధైర్యము చెప్పినను వానరయూధపతులు వానిని నమ్మలేదు. మాంసభోజియైన మహాకాయము కలిగిన ఆ గృధ్రమును వారు అనుమానించిరి. నీర్హలోచనానంతరము వారులు వానికడకు వెడలిరి. యువరాజగు అంగదుడు వానికి శ్రీరామునిజన్మనుండి సీతాహరణమువరకు జరిగిన కథనంతటిని సవిస్తరముగ వినిపించెను. పిమ్మట జటాయువు సీతాదేవిని రక్షించుటకై రావణునితో యుద్ధముచేసి శ్రీరామునియొడిలో సుఖముగ ప్రాణములను వదలిన విషయమును, పరమకారుణికుడగు శ్రీరాముడు ఆ జటాయువునకు చేసిన అంతిమసంస్కారమును గూర్చియు వానరులు చెప్పిరి. చివరకు వారు ‘మా వానరరాజైన సుగ్రీవునియాజ్ఞననుసరించి సీతాదేవిని అన్వేషించుటకై ఇచటికి వచ్చితిమి, కాని ఇంతవరకు ఆమెజాడ తెలియలేదు, అందువలన మేము దుఃఖముచే ధైర్యహీనులము వ్యాకులము నగుచున్నాము” అనియు చెప్పిరి.

తనప్రాణప్రియసోదరుడైన జటాయువు ప్రభువుకొఱకు ప్రాణముల నర్పించెననియు, వానియంతిమగతి సుఖపూర్ణముగ నయ్యెననియు విని సంపాతి ఆనందవిహ్వలుడయ్యెను. ఇంతే

తద్భవన్తో మత్తిశేష్ఠా బలవన్తో మనస్వినః ॥

ప్రహితాః కపిరాజేన దేవైరపి దురాసదాః ।

(వా.రా. 4-59-25-26)

మీరుగూడ ఉత్తమబుద్ధియు క్తులు, బలవంతులు, దేవతలకు దుర్జయులు నై యున్నారు. అందువలననే వానరరాజగు సుగ్రీవుడు మిమ్ము ఈ కార్యమునకు పంపినాడు.

తదనంతరము అతడు శ్రీరామలక్ష్మణులతీక్షణశరముల మహిమను గానముచేయుచు వానరభల్లూకములతో నిల్లు పలికెను —

రామలక్ష్మణబాలాశ్చ విహితాః కంకపత్రిణః ॥

త్రయాణామపి లోకానాం పర్యాస్తాస్త్రాణినిగ్రహే ।

కామంఖిలు దశగ్రీవస్తేజోబలసమన్వితః ।

భవతాం తు సమర్థానాం న కించిదపి దుష్కరమ్ ॥

(వా.రా. 4-59-26-27)

కంకపత్రములతో గూడిన శ్రీరామలక్ష్మణుల బాణములు సాక్షాత్తుగ విధాతచే నిర్మితములైనట్టివి. అవి ముల్లోకములను సంరక్షించుటయందు నిగ్రహించుటయందు సమర్థము లైనట్టివి. మీకు శత్రువగు రావణుడు తేజస్వియు బలవంతుడు అయినను మీవంటివీరులు వానిని ఓడించుట దుష్కరముకాదు.

ప్రోత్సహించిన పిమ్మట సంపాతి యిట్లు పలికెను -
“మీరు ఏది యోవిధముగ సముద్రమును చాటుటకు

ప్రయత్నింపుడు. రాక్షసరా జగు రావణుని వీరవరు డగు శ్రీరామచంద్రుడు సంహరింపగలడు. సముద్రమును దాటి లంకలోనికి వెడలి, సీతాదేవిని దర్శించి, ఆమెతో మాటలాడి మరల సముద్రమును దాటివచ్చువీరుడు మీలో ఎవ డున్నాడో ఒకసారి ఆలోచింపుండు’.

సంపాతిద్వారా సీతాదేవిజాడను తెలిసికొని వానర బృందము మహాదానందమునందెను. పిమ్మట కుతూహలము గలవారై వారు సంపాతియొక్క జీవితచరిత్ర పూర్తిగ తెలిసి కొనగోరి అడిగిరి. అతడు వారికి మిగుల ఆదరముతోను ప్రేమతోను తనతెక్కలు భస్మమగుటనుగూర్చి, చంద్రముని చెప్పిన సమస్తవిషయములనుగూర్చి చెప్పెను. అనంతరము అత డిట్లు పలికెను - “వానరులారా! తెక్కలు లేనిపక్షి యొక్క పృస్థితినీగూర్చి యేమిచెప్పడును? నా యీ దయనీయమైన స్థితిలో నాపుత్రుడు పక్షిప్రవరుడు నగు సుపార్శ్వజుడే తగు విధముగ ఆహారము నొసంగి నన్ను పోషించుచున్నాడు. మా యాకలి మిగుల తీవ్రమైనది. ఒకనాడు నేను ఆకలిబాధచే పీడింపబడుచుంటిని, కాని నాకుమారుడు ఆలస్యముగ వట్టిచేతులతో తిరిగివచ్చెను. అందువలన నేను వానిని చాలపరుషముగ దూషించితిని. అతడు వినయముగ నాతో నిట్లుపలికెను- “నేను మీయాహారమునకై తగినసమయమున ఆకాశమునందు ఎగిరితిని, మహేంద్రగిరిద్వారమును అడ్డగించి నాముక్కును వంచి సముద్రములోనిప్రాణులను చూచుచుంటిని. అప్పుడు అచట

నేనొక కాటుకకొండవలె నున్న బలవంతుడైన ఒకపురుషుని చూచితిని. అతడు నేను చూచుచుండగనే అతాకిక తేజస్సంపన్నురాలగు ఒకస్త్రీని బలాత్కారముగ తీసికొనిపోవుచుండెను. ఆస్త్రీపురుషులద్వారా నేను మీయాకలిని తీర్చుటకు నిశ్చయించితిని. కాని మధురము వినమము నగు ఆపురుషునివాక్కుచే ప్రభావితుడనై నేను వానిని విడిచిపెట్టితిని.

అనంతరము నాకు మహర్షులవలన సిద్ధపురుషులవలన ఆయతాకిక తేజస్సు కలిగిన స్త్రీ దశరథనందను డగు శ్రీరామచంద్రుని భార్య యగు సీతయనియు, ఆ నల్లనిపురుషుడు లంకాధిపతి యగు రావణుడనియు వింటిని. సీతాదేవి జుట్టు విడివడియుండెను. ఆమె మిగుల దుఃఖముతో రామలక్ష్మణుల నామములను ఉచ్చరించుచు విలపించుచుండెను. ఆమె యాభూషణములు జారిపోవుచుండెను. అందువలన నే నిచటికి వచ్చుట ఆలస్యమైనది.

తెక్కలులేనివాడను, నిస్సహాయుడను, వివశుడను నగు నేను గిలిగిలలాడుచు నుంటిని, ఏమియు చేయలేకపోయితిని. దుష్టు డగు రావణునిశక్తి నాకు తెలిసియేయున్నది. అందువలన జగదంబ యగు సీతాదేవిని రక్షింపలేకపోవుటచే నేను వానిని కఠినముగ పలికితిని”.

తస్యా విలపితం శ్రుత్వా తౌ చ సీతావియోజితౌ ॥

స మే దశరథస్నేహతో పుత్రేణోత్పాదితం ప్రియమ్ ।

యన్నామస్మృతిమాత్రతోఽపరిమితం సంసారవారానిధిం
 తీర్త్వా గచ్ఛతి దుర్జనోఽపి పరమం విష్ణోః పదం శాశ్వతమ్ ।
 తస్యైవ స్థితికారిణస్త్రైజగతాం రామస్య భక్తాః ప్రియా
 యూయం కిం న సముద్రమాత్రతరణే శక్తాః కథం

వానరాః ॥ (అ. రా. 4-8-55)

‘వానరులారా ! ఎవనినామస్మరణముచేతనే దుష్టజనులు
 గూడ ఈయపారసంసార సాగరమును దాటి విష్ణుభగవానుని
 సనాతనపరమపదమును పొందుచున్నారో మీరు ముల్లోకము
 లను కాపాడు ఆ శ్రీరామచంద్రునకు ప్రియభక్తులు. ఇక
 డ్దుద్రమైన యీసముద్రమును దాటుటకు మీరేల సమర్థులు
 కారు ?

వినీతాత్ముడు, మహాపరాక్రమశాలియు నగు పవనకుమారుడు
 అదృష్టశాలి యగు సంపాతి పలికిన ఒక్కొక్కమాటను
 మిగుల శ్రద్ధగ వినుచుండెను. సీతాదేవియొక్క స్పష్టమైన
 జాడ తెలిసెను. పిమ్మట వాని సుతోషమునకు మేరలేక
 పోయెను. వాని గోమగోమము ఫలకించిపోయెను.

అప్పుడు పక్షి శ్రేష్ఠు డగు సంపాతి ఆ పర్వతశిఖరము
 నుండి ఎగిరి వెడలిపోయెను.

—o—o—o—

‘సీతాదేవి విలాపమును వినియు ఆమెనుండి ఎడబాటు గలిగిన రామలక్ష్మణుల పరిచయమును పొందియు, దశరథ మహారాజుతో నాకు గలస్నేహమును గుర్తుకు తెచ్చుకొనియు నాపుత్రుడు సీతాదేవిని కాపాడలేదు. తనయీ ప్రవర్తనచే అతడు నన్ను సంతోషపెట్టలేకపోయెను. అనగా నా కిష్టమైన పనిని జరుగనియలేదు’.

గొప్ప అదృష్టవంతు డగు సంపాతి వానరులకు తనకథ చెప్పుచుండగనే వానిరెండుతెక్కలు తిరిగి ఉత్పన్నమయ్యెను. వానికి యశావనకాలమునాటి బలముగూడ కలిగెను. మహర్షి యగు చంద్రునివాణిని స్మరించి అతడు మిగుల సంతసించి వానరులతో నిట్లుపలికెను :-

సర్వథా క్రియతాం యత్నః సీతామధిగమిష్యథ |

పక్షలాభో మమాయం వః సిద్ధిప్రత్యయకారకః |

(వా. రా. 4-63-12-13)

‘వానరులారా! మీ రన్నివిధముల ప్రయత్నింపుడు. తప్పక మీకు సీతాదేవిదర్శనము కాగలదు. నాకు తెక్కలు మొలచుట మీకార్యసిద్ధికి సూచన’.

తరువాత అతడు మంగళమయమగు శ్రీరామచంద్రుని నామముయొక్క గొప్పతనమునుగూర్చి వర్ణించుచు సముద్రోల్లంఘనము మీకు మిగుల సులభకార్యమని చెప్పి వారితో సంపాతి యిట్లు పలికెను :-

సమద్రోల్లంఘనము : అంకాప్రవేశము

గృధ్రరా జగు సంపాతివలన జనకరాజపుత్రికవార్తను విని వానరభల్లూక వీరులు హర్షాధిక్యతచే గంతులువేయసాగిరి. వారు జలధితటమునకు చేరుకొని, ఆసముద్రముయొక్క స్వరూపమును జూచి భయపడిరి. 'భయంకరముగ గర్జిల్లు ఉత్తంగ తరంగయుక్త మగు ఈయపారసాగరము నెట్లుదాటవలెను.' అని వానరభల్లూక వీరులందఱు చింతితులు విషాదగ్రస్తులు నైయుండుట చూచి యువరా జగు అంగదుడు అనేకవిధముల వారికి ధైర్యమును గలుగజేసెను. మహాసాగరమువలె వీర నానరభల్లూక సైన్యమును సుస్థిరముగ నుంచుటకు సమర్థులు అంగదుడు హనుమంతుడు ఇరువురే.

వాలికుమారు డగు అంగదుడు వానరభల్లూకవీరులందఱితో నిట్లు పలికెను— 'మిత్రులారా! మీరందఱు సాటి లేనివీరులు. మీగమనము ఎప్పుడును ఆగిపోవునదికాదు. జగన్మాత యగు జానకీదేవియొక్కజాడను కనుగొనుటకై అపారమైన ఈసముద్రమును దాటి లంకలోనికి చేరుకొనువీరుడు మీలో ఎవ రున్నారు?'

అంగదునివాక్కులను విని మొదట వానరభల్లూక వీరులందఱు మిన్నకుండిరి. కాని కొంతసేపైనవిమ్మట గజనామక వానరుడు 'నేను పదియోజనములదూరము దుముకగలను.' అని

పలికెను. ఇదేవిధముగ గవాక్షుడు ఇరువదియోజనములు, శరభుడు ముప్పది, ఋషభుడు నలుబది, గంధమానుడు ఏబది, మైందుడు అఱువది, ద్వివిదుడు డెబ్బది, సుషేణుడు ఎనుబది యోజనములవరకు దూకగల మనిచెప్పిరి. వయోవృద్ధుడు, ఋక్షరాజు నగు జాంబవంతుడు ఇట్లుపలికెను — “పూర్వము యశావనకాలమున నేనుగూడ చాలదూరము దుముకుచుండెడివాడను. కాని ఇప్పుడు ఆ శక్తి నాలోలేదు. అయినను వానరరాజగు సుగ్రీవునియొక్క, కొసల్యాంనదునియొక్క కార్యముచు ఉపేక్షించుట సంభవముకాదు. ఈవృద్ధావస్థలో నేను కేవలము తొంబదియోజలములదూరమువరకు దుముకగలను. పూర్వకాలమున విష్ణువు త్రివిక్రమావతారమున మూడడుగులు కొలుచుకొనునప్పుడు అంతలో ముల్లోకముల నతిక్రమించి యున్న యతనియాకారమును నేను ప్రదక్షిణముగా ఇరువది యొక్కమార్లు చుట్టివచ్చితిని. కాని యిప్పుడు ఈమహాసముద్రమును దాటుట నావలనకానిపని.”

అంగదుడు పలికెను — “నేను సముద్రమును దాటగలను. కాని తిరిగిరాగలనో లేదో చెప్పజాలను.”

అంగదుని వాక్కులను విని వాక్యకోవిదుడు, వృద్ధుడు నగు జాంబవంతుడు వానిని ప్రశంసించుచు “అంగదా! నీ పీపనిని చేయుటకు పూర్తిగ సమర్థుడవై యున్నావు. కాని నీవు మాకందఱకు నాయకుడవు. అందువలన నిన్నుపంపుట మాకు తగదు. నీవు ప్రత్యేకముగ కాపాడదగినవాడవు.” అనిపలికెను,

అంగదుడు దుఃఖితుడై “అట్లయిన సముద్రోల్లంఘనము సంభవముకానట్లు తోచుచున్నది. ఇక మనము ప్రాయోపవేశముచేసి కూర్చుందుముగాక” అనిపలికెను.

“లేదు కుమారా! శ్రీరామునికార్యము తప్పక నెరవేరును.” అని అంగదుని ఓదార్చుచు జాంబవంతుడు అంజనానందనునివైపు చూచెను. అతడు పూర్తిగ మౌనముగ కూర్చుండియుండెను. వజ్రకాయుడగు ఈ హనుమంతుడు శాపమువలన భస్మాచ్ఛన్న మగు అగ్నివలె శాంతముగ నున్నాడని ఋక్షరాజునకు దెలియును. వీనికి తనయపరిమేయ శక్తినిగూర్చి తెలియదు. లేనిచో నితడు తనప్రభువగు సుగ్రీవుడు సంకటగ్రస్తుడైయుండుట చూచి ఎట్లు ఊహించియుండగలడు? ఇతడు నిజముగ వానిని శిక్షించియుండెడివాడే. జాంబవంతుడు హనుమంతునకు వానిశక్తిని గుర్తుచేయుచు నిట్లుపలికెను— “శ్రీరామునకు ఆనన్యభక్తుడవు, వజ్రకాయుడవు నగు హనుమంతుడా! శ్రీరామునికార్యార్థమై నీవు అవతరించితివి. ఏల మిన్నగుండెదవు? మహావీరా! నీవు పవనపుత్రుడవు, అంజనాదేవి క్షీరములనుత్రావితివి. బాల్యకాలమునందే నీవు సూర్యుని అరుణఫల మనితలంచి వానిని భక్షించుటకై ఒక్కదుముకులో వానికడకు వెడలితివి. బ్రహ్మాదిదేవతలు నీకు అతౌకికములగు వరముల నిచ్చిరి. మహావీరుడవగు కేసరిపుత్రా! నీవు అపరిమితశక్తిసంపన్నుడవు. నీగమనము అడ్డులేనిది. విశాలమైన ఈజలధి నీకొకలెక్కలోనిది కాదు. లెమ్ము, సముద్ర

మును దాటి లంకలోనికి వెడలుము. అచట సీతాదేవి దర్శించి వెంటనే తిరిగిరమ్ము. మాకు ప్రాణదానమొసమమ్ము కాపాడుము, వివేకమునకు, జ్ఞానమునకు నిధి వ వాయుపుత్రా ! చూడుము. చింతించుచున్నవారు, విచగ్రస్తులు నగు ఈ యసంఖ్యవానరభట్లకాక మీరులు స్నేహచూచుచున్నారు.

జాంబవంతునిమాటలు వినినంతనే భగవత్స్మరణము నిమగ్నుడైయున్న హనుమానునకు తనబలపరాక్రమము గుర్తుకువచ్చెను. వెంటనే వానిశరీరము పర్వతాకారము వ నయ్యెను. అతడు తనలోనియపారశక్తిని గుర్తించి భయాముగ గర్జించెను. ఆగర్జనమువలన భూమ్యాకాశములు, సమ దిక్కులు కంపించిపోయెను,

కనకభూధరాకారు డగు పవనకుమారుడు గర్జించు ఇట్లుపలికెను — “వానరులారా! నేను భగవత్కృపవల ఆకాశమున సంచరించు సముద్రగ్రహములు మున్నగువాని అతీక్రమించి ముందుకు పోవుటకు సిద్ధముగనున్నాను. నే తలచుకొనిన సముద్రమును ఎండింపజేయగలను, పృథివిని చీలి వేయగలను, ఎగిరియెగిరి పర్వతములను పొడిపొడిగ చేయగలను తుచ్చమైన యీసముద్రము నా కొకలెక్కలోనిది కాదు ఇప్పుడు చెప్పుడు, నే నేమిచేయవలెను? నేను లంకలోనికి వెడదానిని వెలిచి నముద్రములో కలిపివేయవలెనా? సీతాదేవి ఇచటకు తీసికొనిరావలెనా? లేక రావణునితోపాటు లంకనం

టిని తగులబెట్టి బూడిదచేయవలెనా? లేక రాక్షసరా జగు రావణుని కంఠమున త్రాడును తగిలించి వానిని లాగుచు ఇక్కడకు తెచ్చి శ్రీరామచంద్రునిపాదములకడ పడవేయవలెనా? లేక జగన్నాథ యగు జానకిని చూచియే తిరిగి రావలెనా? ఏమిచేయవలెనో చెప్పుడు.”

పరమశక్తిశాలి యగు పవనకుమారునివాక్కులను విని జాంబవంతుడు ప్రసన్నుడై ఇట్లు పలికెను :- “నాయనా! నీవు సర్వసమర్థుడవు. కాని నీవు భగవానునిదూతవు, నీవు కేవలము సీతాదేవిని దర్శించి ఆమెసమాచారమును తీసికొనిరమ్మ, దీని తరువాత శ్రీరాముడు అచటికి వెడలి అసురకులమును ఉద్ధరింపగలడు, ఆయన పవిత్రకీర్తివి స్తరింపగలడు, మనమందఱము ప్రభువు కార్యమున సహాయకులమై ధన్యులగుదుము, మనవానర భల్లూకవీరుల ప్రాణములు నీయధీనములో నున్నవి, మే మందఱము ఆశురతతో నీకై ఎదురుచూచుచుండగలము, నీవు త్వరగా వెడలుము, ఆకాశమార్గముద్వారా వెడలు నీకు శుభమగుగాక”!

వృద్ధులైన వానరభల్లూకవీరుల యాశీర్వాదములచే ప్రసన్నుడై మహాపరాక్రముడు, శత్రుమర్దనుడు, శ్రీరామదూతయు నగు హనుమానుడు ఎగిరి మహేంద్రగిరి పర్వత శిఖరముపైకి ఎక్కెను. వాని చరణములయొత్తిడిచే పర్వతము క్రిందకు కూరుకొనిపోసాగెను. వృక్షములతోపాటు పర్వతశృంగము

విరిగి క్రిందపడసాగెను. అపుడు సర్వప్రాణులకు వాయుపుత్రుడు, మహాత్ముడు నగు హనుమానుడు మహాపర్వతమువలె విశాల కాయముగలవాడుగను, సువర్ణవర్ణుడైన బాలసూర్యునివలె మనోహర మగు ముఖము గలవాడుగను, సర్పరాజువంటి దీర్ఘములైన భుజములు గలవాడుగను కనబడసాగెను.

(మహానగేంద్రప్రతిమో మహాత్మా సువర్ణవర్ణోఽరుణ
చారువక్త్రః)

మహాఘోస్త్రాభసుదీర్ఘబాహుర్వాతాత్మజోఽదృశ్యత
సర్వభూతైః | (అ. రా. 4-9-29)

సముద్రమును దాటుటకు సిద్ధముగా నున్న అంజనేయుడు పూర్వాభిముఖుడై తనతండ్రి యగు వాయుదేవునకు నమస్కరించి, పిమ్మట శ్రీరామచంద్రుని స్మరించి వానరభల్లూకవీరులతో నిట్లు పలికెను :- “వానరులారా! నేను పరమప్రభు వగు శ్రీరామునికృపచేత, అమోఘమైన ఆయనవాక్కుననుసరించి లంకలోనికి వెడలి జగజ్జననిని దర్శించి మరల తిరిగివత్తును. ప్రాణాంతకాలమున ప్రభువుయొక్కనామమును స్మరించి మానవుడు సంసారసాగరమును దాటును, నేను ఆయనదూతను, దివ్యమైన ఆయన యంగుళీయకము నాకడ నున్నది. నాహృదయమున ఆయనమూర్తి, వాక్కున ఆయననామము విరాజిల్లుచున్నవి. నేను ఈతుచ్ఛసముద్రమును దాటి కృతకృత్యుడనగుదును. ఇందులో గొప్పవిషయ మేమియున్నది? మీరు

నేను తిరిగివచ్చునంతవఱకు కందమూలములను ఆహారముగ గొనుచు ఇచటనే నాకై ఎదురుచూచుచుండుడు”.

అప్పుడు వాయునందనునిలో తేజస్సు, బలము, పరాక్రమము అద్భుతముగ నున్నవి. దేవతలు జయజయధ్వజములను, ఋషులు శాంతిపాఠములను చేయసాగిరి. అంజనేయుడు దక్షిణమువైపుగా తన రెండుశాహువులను చాచి మిగుల వేగముతో ఆకాశముమీదకు గరుడునివలె ఎగిరెను. వాని వేగముచే ఆర్షింపబడిన ఎన్నియో వృక్షములు పెకలింపబడి తమతమకొమ్మలతోగూడ ఎగిరిపోయినవి. పుష్పించినవృక్షములపుష్పములు వానిపైబడెను, అవి వాయుపుత్రుని పూజించుచున్నట్లు డిండెను.

పవనపుత్రు డగు హనుమానుడు వాయువేగముతో శ్రీరామకార్యార్థమై వెడలుచుండుట చూచి సాగరు డిట్లు ఆలోచించెను. ఇట్వోకువంశీయు డగు సగరచక్రవర్తియొక్క పుత్రులు నన్ను పెంచియుండిరి; అభయుడు, వజ్రకాయుడు నగు హనుమానుడు ఇట్వోకులోత్పన్ను డగు శ్రీరాముని కార్యార్థమై లంకకు వెడలుచున్నాడు. అందువలన వీనికి మార్గమున విశ్రాంతి నొసంగుటకు ప్రయత్నింపవలెను.”

సముద్రుడు మైనాకపర్వతముతో నిల్లు పలికెను — “శైలప్రవరుడా! చూడుము, కపిశ్రేష్ఠు డగు ఈహనుమానుడు ఇట్వోకువంశీయు డగు శ్రీరామునకు సాహాయ్యముచేయుటకై

తీవ్రవేగముతో లంకకు వెడలుచున్నాడు. ఈపవిత్రవంశీయులు నాకు పూజ్యులు, నీకు పరమపూజనీయులు. అందువలన నీవు హనుమానునకు సాహాయ్యము చేయుము. నీవు వెంటనే నీటిలో నుండి సైకిలెమ్ము. దానిచే ఇతడు కొలదిసేపు నీశిఖరముపై విశ్రమించుగాక”!

మైనాకుడు సువర్ణమణిమయములైన తనయ నేకశిఖరములతోగూడ సముద్రమునుండి చాలపైకి లేచి, ఒక శత్రుంగముపై మనుష్యవేషమున నిలుచుండి హనుమంతు నిల్లువార్థించెను. — “కపిశ్రేష్ఠా! నీవు వాయుపుత్రుడవు, ఆయనవలె అపరిమితశక్తిసంపన్నుడవు, ధర్మజ్ఞుడవు. నిన్ను పూజించిన నాత్మాత్ముగ వాయుదేవుని పూజించినట్లే యగును.

పూజితే త్వయి ధర్మజ్ఞే పూజాం ప్రాప్నోతి మారుతః ॥

(వా. రా. 5-1-122)

అందువలన నీవు తప్పక నాకు పూజనీయుడవు. మొదట పర్వతములకు తెక్కలుండెడివి. అవి ఆకాశమున ఇటునటు వేగముగ నెగురుచుండెడివి. ఇట్లు అవి యెగురుచుండటచే దేవతలు, ఋషులు, సర్వపాణులు మిగుల భయపడిపోవుచుండిరి. దీనికి కోపించి సహస్రాక్షుడు లక్షలకొలది పర్వతముల తెక్కలను సరికెను. వ్రజాయుధమును తీసికొని క్రుద్ధుడైన సురేంద్రుడు నావైపుగూడ వచ్చెను. కాని నీతండ్రి యగు వాయుదేవుడు ఈసముద్రమున పడవేసి నన్ను రక్షించినాడు”.

మైనాకుడు మిగుల ఆదరముతోను ప్రేమతోను “వాయు నందనా ! నీతో నా కీ పవిత్రసంబంధ మున్నది. నీవు నాకు మానసియుడవు. అంతేకాదు సముద్రుడు గూడ నీకు విశ్రాంతి నొసంగ మని నన్ను ఆజ్ఞాపించినాడు. నీవు నాయందు గల వివిధములైన మధురఫలములను భుజించుము. కొలదిసేపు విశ్రాంతి తీసికొనుము. పిమ్మట నీపనికై వెడలుము” అని హనుమంతునితో పలికెను.

మైనాకునిమాటలు విని ఆంజనేయుడు మిగుల ప్రేమతో “మైనాకా ! నిన్ను కలిసికొనుటవలన నాకు సంతోషము కలిగినది. నాయాతిధ్యమైనది. నాస్వామి కార్యమునకై త్వరగా వెడలుచున్నాను. అందువలన నే నిపుడు విశ్రమించుట అసంభవము” అని పలికెను.

కేసరీనందను డగు హనుమంతుడు నవ్వుచు మైనాకుని స్పృశించి తీవ్రవేగముతో ముందు వెడలెను. అపుడు శైలప్రవరు డగు మైనాకుడు, సముద్రుడు ఇరువురు వానివైపు మిగుల ఆదరముతోను ప్రేమతోను చూచి వానిని ఆశీర్వదించిరి.

ఆంజనేయుడు శ్రీరామచంద్రునికార్యమునకై వేగముగ లంకవైపు ఎగిరి వెడలుచుండుట చూచి దేవతలు వానిబలమును బుద్ధిని పరీక్షింపదలచి నాగమాత యగు సురసను పంపిరి. దేవతల యాదేశము ననుసరించి సురస వికటము, భయంకరము నగు రూపమును ధరించెను. దానినేత్రములు పచ్చగను, దవడలు

భయంకరముగను నుండెను. ఆమె ఆకాశమును పృథివీను నట్లు వికటతమ మగు తననోటిని తెరచి హనుమానునిమార్గమున నిలుచుండెను.

హనుమంతుడు తనవైపు వచ్చుట చూచి నాగమాత యిట్లు పలికెను— “బుద్ధిమంతుడా! నేను తీవ్రమైన ఆకటి బాధచే వ్యాకులపడుచున్నాను. దేవతలు నిన్ను నాకు ఆహారముగ పంపిరి. నీవు నానోటిలోనికి రమ్మ. నాయీకలి బాధను శాంతపరచుము.

అంజనానందసు డిట్లు సమాధాన మొసంగెను — “తల్లీ! సురసా! నానమస్కారములను స్వీకరింపుము. నేను ఆర్త త్రాణపరాయణు డగు రఘునాథునికార్యమునకై లంకకు వెడలుచున్నాను. ఇప్పుడు సీతాదేవిజాడను తెలిసికొనుటకై నీవు నన్ను పోనిమ్ము. అచటనుండి వెంటనే తిరిగివచ్చి రాము నకు సీతాదేవి క్షేమసమాచారములను తెలియజెప్పి నేను నీనోటిలోనికి ప్రవేశింపగలను”.

కాని శ్రీరామదూతయొక్క బలబుద్ధులను పరీక్షించు టకై వచ్చిన సురస ఆయనను ఏవిధముగగూడ మాందుకు పోనీయకపోయెను. అప్పుడు హనుమంతుడు ఆమెతో ‘మంచిది నీవు నన్ను భక్షించుము’ అనిపలికెను.

సురస తననోటిని ఒకయోజనము వెడల్పు తెరచెను.

వాయునందనుడు వెంటనే తనశరీరమును ఎనిమిదియోజనముల వెడల్పుచేసెను. ఆమె తననోటిని పదునాఱుయోజనములు పెంచగా పవనకుమారుడు వెంటనే ముప్పదిరెండు యోజనములు పెరిగెను. సురస ఎంతగా తనభయంకరమైన నోటిని తెరచుచుండెనో బృహత్కాయుడైన హనుమానుడు దానికి రెట్టింపుగ తనశరీరమును పెంచుచుండెను. సురస తననోటిని నూఱుయోజనములు పెంచగా వాయుపుత్రుడు అంగుష్ఠమాత్రప్రమాణుడై ఆమెనోటిలోనికి ప్రవేశించెను.

సురస తననోటిని మూసికొనపోవుచుండగా మహామతియగు ఆంజనేయుడు ఆమెనోటినుండి బయల్పెడలి వినయముగ నిట్లు పలికెను :- తల్లీ ! నేను నీనోటిలోనికి వెడలి బయటకు వచ్చితిని. నీమాట పూర్తియైనది. ఇప్పుడు నన్ను నాస్వామి కార్యమును తీర్చుటకు పోనిమ్ము'.

సురస శ్రీరామదూతను పరీక్షించుటకే వచ్చినది. ఆమె యిట్లు పలికెను :- వాయునందనా ! నీవు జ్ఞాననిధివి. దేవతలు నిన్ను పరీక్షించుటకై నన్ను పంపిరి. నేను నీ బలబుద్ధులరహస్యము నెఱింగితిని. ఇప్పుడు నీవు వెడలి శ్రీరాముని కార్యమును నెరవేర్చుము. నీకు తప్పక సాఫల్యము కలుగును. నేను హృదయపూర్వకముగ నిన్ను ఆశీర్వదించుచున్నాను".

సురస దేవలోకమునకు వెడలగా ఉగ్రవేగు డగు

శ్రీమారుతాత్మజుడు గరుడునివలె ముందుకు వెడలెను. మైనాకవందితుడు, వానరశిరోమణియు, శ్రీరామదూతయు నగు హనుమానుడు వాయువేగముతో ఎగురుచు వెడలుచుండెను. మార్గమున సింహిక యను రాక్షసి సముద్రమున ఎదురపడెను. ఆమె ఆకాశమున ఎగిరి వెడలు ప్రాణులను వాని ప్రతిబింబములద్వారా లాగి చంపుచుండెను. ఛాయాగ్రాహిణి యగు సింహిక సముద్రమునుండి పవనపుత్రునిఛాయనుగూడ పట్టుకొనెను. హనుమానునిగమనము ఆగిపోయెను. ఆశ్చర్యపడిన శ్రీరామదూత నలువైపుల చూచెను, కాని వానికి ఎచ్చట ఏమియు కనబడలేదు. క్రిందకు చూడగా నీటిపై స్థూలశరీరము కలిగిన భయంకరరాక్షసి కనబడెను. అప్పుడు విశాలకాయు డగు హనుమంతుడు వేగముగ సింహికపైకి దుమికెను. భూధరా కారుడు, మహాతేజస్వియు, మహాశక్తిశాలియు నగు పవనపుత్రునిబయలుపును ఆరాక్షసి ఎట్లు సహింపగలదు? నలిగి పొడిపొడి అయ్యెను.

హనుమానుడు చేసిన ఈభయంకరకార్యమును చూచి భేచరులు ఆయనను స్తుతించుచు నిట్లు పలికిరి — “ కపివరుడా! విశాలకాయము గలిగిన ఈ ప్రాణిని సంహరించి గొప్పపనిచేసితివి. ఇక ఇప్పుడు నీవు ఆపదలు లేనివాడవై ముందుకు పోగలవు. వానరేంద్రా! ఏపురుషునిలో నీవంటిద్వైర్యము, తెలివి, బుద్ధి, కొశల్యము అను ఈనాలుగుగుణము లుండునో వానికి వాని కార్యమున ఎప్పుడును అసఫలత కలుగదు.”

ఆకాశమున సంచరించు ప్రాణులవాక్కులను వినుచు పవనపుత్రుడు దక్షిణదిక్కుగా మిగులవేగముగ పయనించుచుండెను. కోలదికాలములోనే అతడు నిర్విఘ్నముగ సముద్రతటమునకు చేరుకొనెను. అచట వివిధసుగంధపుష్పములతోను, ఫలములతోను నిండియున్న వృక్షములుగల సుందరోద్యానములుండెను. అవి తుమ్మెదలర్చుంకారములచేత, అనేకవిధములగు సుందరపక్షులకలరవములచే ప్రతిధ్వనించుచుండెను. అచట మృగశాబకములు క్రీడించుచు ప్రసన్నముగ ఇటునటు పరుగిడుచుండెను. శీతలమందపవనము పీచుచుండెను. అది మిగుల మనోరమదృశ్యము. అచటనుండి త్రికూటపర్వతశిఖరములపై నిర్మింపబడి నలువైపుల ప్రాకారములతో చుట్టబడియున్న రావణునిలంకానగరము స్పష్టముగ కనబడుచుండెను.

అంజనేయుడు ఒకమారు నలువైపుల చూచెను. పిమ్మట అతడు లంకలోనికి ప్రవేశించుటకు ఆలోచింపసాగెను. దుర్ధుషుడగు దశానునితో యుద్ధము తప్పదు. అందువలన ఇచట అపరిమిత మగు వానరభల్లూకసేనతో స్వామి నివసించుటకు స్థలమునుగూర్చి, ఆహారపానీయములనుగూర్చి తెలిసికొనవలెను. ఈదుర్గము మిగుల దుర్గమముగా తోచుచున్నది. అందువలన ఆక్రమణదృష్టితో ఇచటివిషయముల నొక్కొక్కదానినిగూర్చి తెలిసికొనుట తప్పనిసరి. కాని యీవిశాలవేషముతో నున్న పగటిపూట వెలుగులో అసురులకు నాయాగమన రహస్యము

తెలియగలదు. అందువలన రాత్రివేళ సూక్ష్మవేషమున దుర్గము మగు ఈదుర్గమునోనికి ప్రవేశించుట తగును అనియతడు ఆలోచించెను.

ఆంజనేయుడు ఎగిరి ఒకపర్వతమును ఎక్కి, అచటి నుండి లంకాపట్టణమును చూడసాగెను. ఆపురము సుదృఢ మగు దుర్గమైయుండెను. దానిపొందర్యము అనిర్వచనీయముగ నుండెను. దానికి నలువైపుల సముద్రముండెను; దాని ప్రాకారములు సువర్ణనిర్మితములైయుండెను. దానిద్వారము లన్నియు సువర్ణ నిర్మితములే. ప్రతిద్వారముమీద ఇంద్రనీల మణినిర్మితములైన వేదిక లుండెను. అచటిపథములు విస్తృతము గను, స్వచ్ఛముగను, ఆకర్షకముగను నుండెను. రావణునిచే పాలింపబడు లంకాపట్టణమున ప్రతిస్థలము నందును సుందరములు నిర్మలజలపూరితములు నగు జలాశయము లుండెను. వానినిర్మాణమున విశ్వకర్మ తనబుద్ధి నంతటిని వ్యయముచేసి నట్లుండెను.

లంకలో అంతట శస్త్రధారులు భయంకరులు నగు సైనికులరక్షణవ్యవస్థ చాలకట్టుదిట్టముగ నుండెను. విదేహ నందినిని హరించి తెచ్చిన తరువాత రావణుడు అచటి రక్షణ వ్యవస్థను కట్టుదిట్టముచేసెను. దానికి నలువైపుల ధనుర్భాణము లను ధరించిన భయంకరు లగు రాక్షసు లెందఱో రేయిం బవళ్ళు జాగ్రత్తగ పహరాయిచ్చుచుండిరి.

రాక్షసరా జగు రావణునిపట్టణ మగు లంకయొక్క యీదృశ్యమును జూచుచు మహావీరు డగు హనుమానుడు సాయంకాలమునకై ఎదురుచూచుచుండెను. ఇంతలో సాయంకాలమయ్యెను. పవననందనుడు అణిమ యను సిద్ధిని సరించి మిగుల సూక్ష్మరూపమును ధరించి మనస్సులో శ్రీరఘునాథుని చరణములకు ప్రణామములజేసి పవిత్ర మగు ఆయన మూర్తిని హృదయమున నిల్పుకొని లంకలోనికి ప్రవేశించెను.

హనుమంతుడు మిక్కిలి సూక్ష్మరూపమును ధరించినను లంకకు అధిష్ఠాత్రి యగు లంకిణి యనునామె ఆయనను జూచెను. అది ఆయనను గద్దించుచు ‘ఓరీ! నీ వెవ్వడవు? దొంగవలె ఈనగరములోనికి ప్రవేశించుచున్నావు. చావుటకు పూర్వము నీవు నీరహస్యమును వెల్లడించు’మనిపలికెను.

కపిశ్రేష్ఠు డగు హనుమంతు డిట్లు తలంచెను - ‘మొదటనే యీవ్యక్తితో వివాదపడుట మంచిదికాదు. రాక్షసులు ప్రోగై నచో నిచ్చటే యద్ధము ప్రారంభమగును. సీతామాతను కనుగొనుటలో అంతరాయమేర్పడును! వెంటనే ఆయన ఆవ్యక్తిని స్త్రీగా భావించి తనకుడిచేయిపిడికిలితో మెల్లగ గొట్టెను. వజ్రమయదేహు డగు హనుమానునిపిడికిలి పోటుచే లంకిణినేత్రములు బైరులు గ్రమ్మెను. అది రక్తము క్రక్కుకొనుచు భూమిపై బడి మూర్ఛిల్లెను. కాని కొలదిసమయములోనే ఆమె మూర్ఛనుండి లేచి కూర్చుండెను.

అప్పుడు లంకిణి వానరశ్రేష్ఠు డగు నాహనుమంతునితో నిట్లు పలికెను - 'శ్రీరామదూత వగు హనుమా! నీవు లంకాపట్టణముపై విజయముసాధించితివి. పొమ్ము, నీకు శుభ మగుగాక! సీతాదేవికారణముగా దురాశ్వు డగు రావణుని వినాశమునకు కాలము సమీపించినది. పూర్వము చతుర్ముఖు డగు బ్రహ్మ నాతో నిట్లు పలికెను. 'త్రేతాయుగమున సాక్షాత్తుగ క్షీరోదధిశాయియు, వినాశరహితుడు నగు నారాయణుడు దశరథకుమారు డగు శ్రీరామునిరూపమున అవతరించును. ఆయనభార్యయు, మహామాయారూపిణియు నగు సీతాదేవిని రావణుడు హరించును. ఆమె నన్వేషించుచు రాత్రివేళ నొక్క వానరుడు లంకలోనికి ప్రవేశించును. వానిపిడికిలిపోటుచే నీవు కలతచెందెదవు. ఇక రాక్షసవంశమునకు చేటుమూడిన దని నీ వపుడు తెలిసికొనుము! నాయదృష్టవలన సుదీర్ఘకాలము తరువాత నేటికి నా కా భవాద్ధిపోత యగు శ్రీరామునిప్రియ భక్తునిదుర్లభ సాంగత్యము లభించినది. నేడు నేను ధన్యురాల నైతిని. నాహృదయమున విరాజిల్లు దశరథనందనుడగు శ్రీరాముడు నాపై నెల్లపడు కృప జూపుగావుత.'"

తద్భక్తసంగోఽప్యతిదుర్లభో ఘమ

ప్రసీదతాం దాశరథిః సదా హృది॥

(అ.రా. 5-1-57)

బుద్ధిమంతు డగు వాయునందనుడు మిక్కిలిసూక్ష్మ రూపమును ధరించి, కరుణామయు డగు భగవానుని మనస్సులో

స్మరించుకొని అసురరక్షితము, దుర్భేద్యము నగు లంకలోనికి ప్రవేశించెను.

హనుమంతునిసముద్రోల్లంఘన లంకాప్రవేశములతో పాటు జగజ్జనని యగు జానకికి కుడిభుజము, లంకాధిపతి యగు రావణునకు ఎడమకన్ను, సురవందితు డగు శ్రీరామునకు ఎడమపార్శ్వము అదరినవి.

హనుమంతుడు విభీషణుని గలిసికొనుట

కపికుంజరు డగు శ్రీపవనపుత్రుడు మూడులోకములచే నమస్కరింపదగినది యగు సీతాదేవిని దర్శించుటకై మిగుల వ్యాకులపడుచుండెను. అందువలన ఆయన భయంకరు లగు రాక్షసులకు కనబడకుండగ విచిత్రము లగు పుష్పమయాభరణముచే నలంకృత మైయున్న లంకలోనిముఖ్యస్థలములను చాల జాగ్రత్తగ జూడసాగెను. నగరమధ్యభాగమున రావణునిగూఢచారు లెందఱో ఆయనకు గనబడిరి. అంతేకాదు ఆయన రావణునియంతఃపురమును జాగ్రత్తగ కాపలాకాయుచున్న శత్రుసంపన్ను లగు ఒకలక్షమందిసైనికులనుగూడ జూచెను. అంజనానందనుడు దశాననునియశ్వశాలను, గజశాలను, అస్త్రాగారమును, మంత్రశాలయమును, సైన్యస్థావరమును శ్రద్ధగా జూచెను. ఆయన సీతాదేవిని అన్వేషించుచు రాక్షసులహర్మ్యములలో ప్రవేశించి వారియాహారవిహారములను, పడకలను, మనోరంజనాదుల స్థలములు మున్నగువానినిగూడ జూచెను.

అచట వీరవరు డగు ఆంజనేయుడు ఐశ్వర్యమదమత్తు లగు నిశాచరులను, మద్యపానమత్తు లగు రాక్షసులను ఎందఱిన్ చూచెను. శ్రీరామునిదూత యగు హనుమంతుడు జగత్రయ విజేత యగు రావణునిలంకలో నుత్కృష్ట మగు బుద్ధిగలవారు, సుందరముగ పలుకువారు, గొప్పశ్రద్ధగలవారు, అనేకవిధము లగు రూపములు వర్ణములు గలవారు, సుందరము లగు నామములు గలవారు నగు అసురుల నెందఱిన్ చూచెను. కాని వారిలో జనకనందిని యెచ్చటను గానరాలేదు. వారిసంఖ్యాపణములవలనగూడ ఆమెయునికి తెలియలేదు.

అందువలన కామరూపధారి యగు పవనకుమారుడు సీతాదేవి నన్వేషించుచు స్వర్ణమయములగు గోటగోడలచే చుట్టబడియున్న రావణునిమహాలులోనికి ప్రవేశించెను. రాజోచితములగు సామగ్రిలతో నిండిన శ్రేష్ఠము సుందరము నగు ఆభరణమును జూచి సమీరకుమారుడు ఆశ్చర్యచకితుడయ్యెను. ఆభరణద్వారము మిలమిలలాడుబంగారముచే చేయబడినది. వెండిచే చేయబడిన చిత్రములతో దానిశోభ అద్భుతముగ నుండెను. దానిరక్షణకై శస్త్రములను ధరించిన లక్షలకొలది వీరులు సావధానముగ నిలబడియుండిరి. సైనికులందఱు అభేధ్యము లగు కవచములను ధరించి యుండిరి. వీనుగులతోను, గుఱ్ఱములతోను, రథములతోను నిండియున్న ఆభరణము యొక్క సాటిలేని రూపమును జూచి పవనకుమారుడు మిగుల

చకితుడయ్యెను, కాని ఆయననేత్రములు జనకనందినిని అన్నే
పించుటలోనే నిమగ్నములై యున్నవి,

సర్వవిద్యావిశారదు డగు హనుమంతుడు ఆభవనమునకు
చుట్టుప్రక్కలనున్న భవనములలో ప్రవేశించి సీతాదేవిజాడను
దీయుట మొదలిడెను. ఆయన లంఘించి కుంభకర్ణునిభవనమును
ప్రవేశించెను. అచటనుండి మహోదర విరూపాక్ష విద్యుజ్జిహ్వ
విద్యున్నాటురగృహములలోనికి వెడలెను. ఆయసురుల అమిత
సంపదలను, మహావైభవమును జూచుచు నిర్భయు డగు హను
మంతుడు లంఘించి వజ్రదంష్ట్రశుకసారణులగృహములలోనికి
వెడలెను. ఆయన సీత నన్నేపించుచు ఇంద్రజిత్తు, జంబుమాలి,
సుమాలీలయిండ్లకు గూడ వెడలెను. అచట సీతాదేవి కనబడ
లేదు. అమితవిక్రమశాలి యగు హనుమానుడు రశ్మికేళు
సూర్యశత్రు వజ్రకాయులభవనములోనికి వెడలెను. సీతాదేవి
జాడను దెలిసికొనుటకై పవననందనుడు మిగుల శ్రమపడు
చుండెను. ఆయన ధూమ్రాక్షుడు, సంపాతి, విద్యుద్రూపుడు,
భీముడు, ఘనుడు, విఘనుడు, చక్రుడు, శకుడు, కపటుడు, హ్రస్వ
కర్ణుడు, దంష్టుడు, లోమశుడు, యుద్ధోన్మత్తుడు, మత్తుడు,
ధ్వజగ్రీవుడు, ద్విజిహ్వుడు, హస్తముఖుడు, కరాళుడు, పిశా
చుడు, శోణితాక్షుడు మున్నగు సుప్రసిద్ధులైన అసురులగృహ
ములలోనికి వెడలి చాలజాజ్రాత్తిగ పరిశీలించెను. కాని అచట
ఎక్కడగూడ జానికిదర్శనము కాలేదు, మరల ఆయన రావణుని
భవనముకడకు వేగముగ వెడలెను.

కపిశ్రేష్ఠు డగు హనుమంతుడు లంఘించి రావణుని భవనములోనికి ప్రవేశించెను. అచ్చట ఆయన శూలములు, ముద్గరములు, శక్తి, గదలు, షట్టిసములు. కోదండములు, ముసలములు, పరిఘలు, భిందిపాలములు, బల్లెములు, పాశములు, తోమరములు మున్నగు శస్త్రాస్త్రములను ధరించి యున్న అసంఖ్యాకులగు రాక్షసులను, రాక్షసస్త్రీలను జూచెను. వారందఱు విశాలకాయలు, వీరులు, అపారశక్తిసంపన్నులు. వారిదృష్టిలో బడకుండగ పింగళకేశు డగు హనుమానుడు సూక్ష్మరూపముతో రావణునిభవనములోని ప్రతికక్ష్యను జాగ్రత్తగ జూచుచు వెడలుచుండెను. అచట ఆయన బంగారమువంటికాంతిగలది, అనేకము లగు రత్నములచే నిండినది, వివిధము లగు వృక్షములపుష్పములచే నాచ్ఛాదితమైనది, అనుపమమైనది యగు పుష్పకివిమానమును జూచెను. అది తనదివ్య మగు కాంతిచే ప్రజ్వలితమగుచున్నట్లుండెను. అద్భుతమ, పరమమనోహరము నగు విమానమును జూచి హనుమానుడు మిగుల విస్మితుడయ్యెను. కాని నలువైపుల తిరిగి చూచినను పూజనీయురా లగు సీతాదేవి కనబడకపోవుటచే అతడు చింతితుడయ్యెను.

చింతితు డగు హనుమానుడు సీతాన్వేషణమునకై శస్త్రాస్త్రసంపన్ను లగు రాక్షసవీరులనుండి తప్పించుకొనుచు, రాక్షసరాజగు రావణుడు నివసించు ప్రదేశమునకు జేరెను.

అచట రాక్షసజాతీయపక్షులు, హరించి తెచ్చిన వేలకొలది రాజకన్యలు నుండిరి. అచట వరుసగా సువర్ణమయము లగు దీపములు ప్రజ్వరిల్లుచుండెను. అచటనేల స్ఫటికమణినిర్మితము, సోపానములు మణిమయములు, వాతాయనములు సువర్ణనిర్మితములు. రావణనియానివాసము స్వర్గముకంటెనుమిన్నగ నున్నట్లు తోచుచుండెను.

నగమురాత్రి గడచెను. ఆభవనమున పవనకుమారుడు రంగురంగులవస్త్రములను పుష్పమాలలను ధరించి అనేకము లగు వేషభూషణచే విభూషితలైయున్న వేలకొలది సుందరీమణులను జూచెను. మద్యపానముచేత, ఎక్కువగ మేలుకొని యుండుటచేత వా రా యాప్రదేశములలో నారాత్రి గాఢ నిద్రాపరవశలై యుండిరి. వారివస్త్రములు అస్తవ్యస్తములై యుండెను. హనుమానుడు సీతాదేవిని ఇంతకుమును పెన్నడును జూచి యుండలేదు, కాని పతివ్రత యగు జానకియొక్కపరమ సాత్త్వికము, తేజస్వంతము నగు రూపము గుర్తింపదగినట్లుండును. అందువలన హనుమానుడు ఆసుందరీమణులను శ్రద్ధగ జూచుచుండెను.

ఇటునటు జూచుచు హనుమానుడు స్ఫటికమణినిర్మితమగు దివ్యమైన ఒకవేదికను జూచెను. దానిపై రత్ననిర్మితమగు రావణనిపర్యకముండెను. దానికి నలువైపుల చాలమంది స్త్రీలు నిలువబడి చామరములను ధరించి విసరుచుండిరి. ఉజ్వలమగు నాపర్యంకముపై లంకాధిపతి యగు రావణుడు సుఖముగ

నిద్రించుచుండెను; అచట బ్రహ్మచారి యగు హనుమానుడు రావణనిపత్నులనుగూడ జూచెను, వా రాతనిచరణముల కటు నిటు నిద్రించుచుండిరి. సమీపమునందే వానికి సంతోషమును గలుగజేయు వీణావాదిను లగు సుందరీమణులు. గాఢనిద్రలో పడియుండిరి. ఇంకను కొందఱివక్షస్థలముపై వీణులు పడియేయుండెను. కోమలము లగు వారివ్రేళ్ళు వీణాతంత్రులను స్పృశించుచునే యుండెను.

వారందఱికంటె వేఱుగ మిగులసుందర మగు శయ్యపై పరుండియున్న అనుపమరూపలావణ్యసంపన్న యగు నొకయువతిని హనుమానుడు చూచెను. కోమలములు, సుందరములు నగు నామెయవయవములపై ముత్యములతోను మణులతోను గూడిన వివిధము లగు నాభూషణములు విరాజిల్లుచుండెను. ఆమెశరీరకాంతి సువర్ణమువలె మెఱయుచుండెను. అనుపమ రూపవతి యగు నామె రావణనిభార్య యగు మండ్వోదరి. ఆమెను జూచినంతనె హనుమానునకు 'ఈమె సీతాదేవియా' యను అనుమానము కలిగెను. ఆతనిసంతోషమునకు మేరలేక పోయెను. హర్షోన్మత్తుడై ఆయన తనతోకను నేలపై కొట్టుచు ముద్దిడుకొనసాగెను, వానతుల్యప్రకృతిననుసరించి ఆయన ఇటు నటు పరుగిడసాగెను. ఆయన ఒకమారు స్తంభముల నెక్కును, వెంటనే మఱల క్రిందకు దుముకును.

సద్గుణములకు నిలయు డగు పవనకుమారునకు వెంటనే

మఱియొకయూహ తట్టెను - “పరమపతివ్రత యగు సీతాదేవి ప్రభు వగు శ్రీరామునివియోగమున నెప్పుడును అలంకరించు కొని వస్త్రాభరణములను ధరించదు. ఆమె భోజనము చేయదు, సుఖముగ శయనించదు, మద్యపానము స్వప్నమునందైనను చేయదు. శ్రీరాముతో నాటివచ్చు సౌందర్యవంతులు దేవదానవనాగకిన్నరులలోగాని ఈభూమిపై గలమానవులలోగాని యెవ్వరునులేరు. ఇక సీతవంటి పతివ్రతాస్త్రీ పరపురుషునికడకు నెల్లువెడలును! అందువలన ఈమె సీతాదేవి యేమాత్రమును గాదు”.

మతిమంతు డగు హనుమానుడు రావణునియావిశాల భవనమునంతటిని దిరిగి నిదురించు వేలకొలదిసుందరీమణులను శ్రద్ధగ జూచెను. వెంటనే వానిమనస్సున నొకయాలోచన పొడగట్టెను - ‘నేను బాలబ్రహ్మచారిని, శ్రీరామునిదూతను. లోకమాతను వెదకుటకు వచ్చితిని. కాని యిచట నేను గాఢ నిద్రాముద్రిత లై యున్న పరస్త్రీలను జూచితిని, నా కిది తగదు. నాదృష్టి ఇంతవఱ కెప్పుడును నాతల్లిని విడచి మఱి యేస్త్రీమీదను పడలేదు, కాని నేడు నేను ధర్మమునుండి చ్యుతుడనైతిని.

ధర్మమూర్తియు, వీరకర్ముడు నగు హనుమానుడు ధర్మ భయముచే శంకితుడయ్యెను, కాని ఆయనశరీరములోను, మనస్సులోను, ప్రాణములోను సర్వాంతర్యామి యగు

శ్రీరాముడే విరాజిల్లుచున్నాడు. అందువలన మరుసటిక్షణము లోనే వానిమనస్సునకు సమాధానము తట్టినది. ఆయన ఇట్లా లోచింపసాగెను - 'రావణునిస్త్రీలు సందేహము లేనివారై నిద్రించుచున్నారు, ఆయవస్థలో వారిని నేను జాగ్రత్తగ జూచితిని. కాని నామనస్సులో నెట్టివికారమును కలుగలేదు. శుభాశుభములకు ప్రేరకము మనస్సు, నా యీ మనస్సు సంపూర్ణముగ శాంతముగను స్థిరముగను నున్నది. దానికి రాగముగాని ద్వేషముగాని లేదు. అందువలన నా యీ స్త్రీ దర్శనమువలన ధర్మమున కెట్టిలోపమును కలిగియుండక పోవచ్చును. నేను కావలయునని వారిని చూడలేదు. జానకిని అన్వేషించుటకు, గుర్తించుటకు వారిపై దృష్టి నుంచితిని, స్త్రీ యగుటవలన సీతాదేవిని స్త్రీలలోనే వెదుకవలసివచ్చినది. ఆమెను నేను పరిశుద్ధ మగు మనస్సుతోనే అన్వేషించితిని, కనుక నేను పూర్తిగా దోషరహితుడనే.'

కామవిజేత యగు హనుమంతుడు జానకీదేవిని అన్యస్థలములలోగూడ వెదకెను. ఆయన లంకలో మిగిలిన గృహములను, వనములను, ఉపవనములను, వాటికలను, వాపీకూపములను, మందిరములను, పశుశాలలను, సభాభవనములను, సైనికస్థావరములను, రహస్యస్థావరములను జూచెను. ఇట్లాయన సావధానముగ రాత్రియంతయు సీతను అన్వేషించుచునే యుండెను. కాని యామెగూడ ఎక్కడ తెలియరాలేదు. అతడు విచార

గ్రస్తుడగుచుండెను. రాత్రి గడచుచుండెను. బ్రాహ్మముహూర్తము సమీపించుచుండెను.

వెంటనే హనుమానునిదృష్టి పవిత్ర మగు నొకభవనముపై బడెను. అచట భగవానుని ఆలయమొకటి శోభిల్లుచుండెను. ఆభవనకుడ్యములపై నంతట అనేకములగు అవతారములయొక్క, లీలలయొక్క చిత్రములు, రామనామము అంకితమైయుండెను. దానిద్వారముపై రామునిఆయుధములైన ధనుర్బాణములచిహ్నము అంకితము లైయుండెను. అచట మణుల వెలుగులలో కుంకుమపువ్వుతోపాటు, ఇతరపుష్పములతోపాటు మడులలో తులసిమొక్కలు స్పష్టముగ గనుపించుచుండెను. దీనిని జూచినంతనే హనుమంతుడు మిగుల ఆశ్చర్యమునందెను, ధర్మమునకు, వేదపురాణములకు, యజ్ఞయాగములకు, గోవులకు, ద్విజులకు, దేవతలకు, భగవానునకు సహజశత్రువు లగు రాక్షసులపట్టణములలో నీయాలయ ముండుటేమి?

అప్పుడే రావణునిసోదరు డగు విభీషణుడు నిద్రనుండి లేచి శ్రీరామునినానుమును స్మరింపసాగెను. వానినోటినుండి శ్రీరామనామము వినబడినంతనే నిజముగ నితడు భగవద్భక్తుడే యనునమ్మకము హనుమానునకు గలిగెను. శరణాగతవత్సలు డగు హనుమానుడు వెంటనే బ్రాహ్మణవేషమును ధరించి భగవన్నామము నుచ్చరింపసాగెను.

రామనామమును వినినంతనె విభీషణుడు బయటకువచ్చి బ్రాహ్మణ వేషధారియు, జగత్పావనుడు నగు పవనపుత్రుని చరణములను ఆదరపూర్వకముగ నమస్కరించి యిట్లు పలికెను. - 'బ్రాహ్మణదేవా! మీ రెవరు? మీరు భగవద్భక్తులే యని నామనస్సు చెప్పచున్నది. మిమ్ము జూచినంతనె రామనస్సులో ప్రేమ ఉత్పన్నమగుచున్నది. లేదా మీరు మీభక్తులకు సుఖమును గలిగించుటకై నన్ను ధన్యునిగా జేయుటకై వచ్చిన నా స్వామియగు శ్రీరాముడవు కావు గదా! దయయుంచి నాకు మీ విషయమును జెప్పుడు.

సంసారభయనాశకు డగు అంజనేనందనుడు ప్రేమ పూర్ణమగు మధురవాక్కుల నిట్లుపలికెను. 'నేను మహా పరాక్రమవంతు డగు వాయుదేవుని పుత్రుడను, నా పేరు హనుమానుడు. నేను శ్రీరాముని భార్యయు, జగజ్జననియు నగు జానకీదేవిజాడను దెలిసికొనుటకై ఆయనయాదేశమునను సరించి యిచటకు వచ్చితిని. నిన్ను జూడగనే నామనస్సు సంతోషముతోనుప్పొంగినది. దయయుంచి నీవిషయమును వివరింపుము'.

శ్రీరామునిస్మరణముచేత, ఆయనదూత యగు హనుమానుని యెట్టయెదుటచూచుటచేత విభీషణునిస్థితి విచిత్రముగ నుండెను. ఆయననేత్రములు ప్రేమాశ్రువులతో నిండిపోయెను, శరీరము పులకించెను. కంఠము రుద్ధమయ్యెను. ఎట్లో తన్ను తాను

సంబాళించుకొని అత డిట్లుపలికెను-‘అంజనేయా! నేను రాక్షస
రా జగు రావణునిసోదరుడను, నన్ను విభీషణు డందురు. నేడు
నీదర్శనముచేత నాజన్మ ధన్యమైనది. నే నీ రాక్షసనగరమున
దంతములనడుమ నున్న నాలుకవలె జీవితమును గడుపు
చున్నాను. పవనపుత్రా! నేను రాక్షసకులమున జన్మించిన
తామస్రపకృతిగల జీవిని. నావలన ఎట్టిభజనము జరుగుటలేదు.
శరణశరణుడు, భవాభిషోతయు నగు ఆ భగవానుని చరణ
ములపై నాకు ప్రేమగూడ లేదు. దయాళు వగు శ్రీరాము
డెప్పుడైన దీనుడు, హీనుడు, అసహాయుడు, అనాథుడు నగు
ఈవిభీషణునిపై దయజూపగలడా! సురమునిసేవిత చరణకమల
ములయొక్క పవిత్ర మగు రజఃకణము నాకుగూడ నెప్పుడైన
లభించునా ? భగవత్కృపలేనిదే సత్పురుషుల దర్శనమా
లభింప దని నాకు దృఢ మగు విశ్వాసమున్నది. ఈనాడు
కరుణామయు డగు శ్రీరాముడు నాపై కృపజూపినాడు. కను
కనే నీవు దయతో అధముడ నగు నాయొంటికి దయచేసితివి.

భక్తులపై దయజూపు హనుమానుడు భక్తు డగు విభీ
షణుని భగవత్ప్రీతిని జూచి పులకితగాత్రుడయ్యెను. ఆయన
విభీషణునితో నిట్లు పలుకసాగెను - ‘విభీషణా! నీవు గొప్ప
అదృష్టవంతుడవు. యోగీంద్రులకు, మునీంద్రులకుగూడ లభిం
పని కరుణావతారు డగు శ్రీరామునిభక్తి నీకు సహజముగనే
లభించినది. శ్రీరాముని దృష్టిలో జాతి కుల లింగభేదము

లేదు. ఆయన కేవలము నిర్మలహృదయమును, శుద్ధప్రేమను గోరును. ఈ ప్రేమచే ఆయన భక్తుల కమ్ముడు బోవును. వారి వెంటబడును. నావిషయమునుగూర్చి ఆలోచింపుము. నేను ఏ శ్రేష్ఠవంశమునజన్మింతిని ! అన్నివిధముల నేను చంచలుడను, నీచుడను నగు వానరుడను. ఎవడైన ప్రొద్దుననే ఘోనామమును వినినచో అత డాదినమంతయు నుపవాసముండవలెను. అట్టి సీచకులమున జన్మించిన నాపైగూడ భక్తవత్సలు డగు ఆభగదానుడు దయజూపినాడు. ఆయన నన్ను స్వజనునిగ, సేవకునిగ అనుగ్రహించెను. నీవు స్వామినే సర్వస్వముగ భావించుచున్నావు. నిశ్చయముగ నీపై ఆయన తన యద్భుతమైన కృపను ప్రసరింపజేయును. నీవు గొప్ప భాగ్యవంతుడవు. ఈ అసురపురములో నీవంటి భాగవతోత్తమునితో నాకు పరిచయము లభించుట నాయద్భుతము. శ్రీరఘునాథచంద్రుని కృపావిశేషమే నీదర్శనభాగ్యము’.

శ్రీరాఘవేంద్రుని దివ్యగుణగానములో ఆయిర్వరు భక్తులు మైమరచిపోయిరి. వారికి సమయముగాని, శరీరజ్ఞానముగాని తెలియరాలేదు. ఇరువురిశరీరములు పులకించెను. నేత్రములు ప్రేమాశ్రుపూర్ణములయ్యెను. వారిద్దరు ఒకరికొకరు సన్నిహితులై సౌఖ్యవంతులు, సంతుష్టులు, ఆనంద విహ్వలురు నైరి.

తదనంతరము శ్రీపవనపుత్రుడు సావధానుడై యిట్లు పల్కెను. ‘సోదరా ! విభీషణా ! నేను ప్రభువుయొక్క ఆదేశాను

సారముగ నాతల్లిని వెదకుటకు వచ్చితిని. సమయము పరిమితము. సూర్యోదయానంతరము వెలుగులో జననిచెంతకు పోవలెనన్న అత్యంత కష్టమగును. అక్కడ సముద్రమున కావలితటముపై కోటానుకోట్ల వానరభల్లూకసేనలు అత్యంతోత్సాహముతో నాకొఱకై నిరీక్షించుచున్నారు. నేను స్వయముగ తల్లిదర్శనార్థమై ఉత్కంఠతోనున్నాను. నీవు కృపతో నాతల్లిదర్శన మెచ్చట కల్గునో వివరింపగోరుచున్నాను.

వి భీ ష ను డు ప ల్కె ను :

శ్రీరామభక్తాగ్రేసరా ! ఇచటి కనతిదూరములో రాజప్రాసాదమునకు సమీపమున రావణున కత్యంతప్రియమైన అశోకవనము కలదు. ఆవనము అనేకములైన సుగంధపుష్పవృక్షములతోను, సుస్వాదుఫలములతో నిండిన వేలకొలది తరువులతోనునిండియున్నది. ఆవనము భ్రమరముల ఝుంకారములతో, పక్షుల కిలకిలారవములతో ప్రతిధ్వనించుచుండును.

ఆసుందరవాటికయొక్క మధ్యభాగమున నిర్మల జలపూర్ణమైన సుందరసరోవరము కలదు. ఆసరోవర తటముపై అసురకులపూజ్యుడైన శంకరభగవానుని విశాలరమణీయమందిరము కలదు. ఆప్రాంతమును వేలకొలది రాక్షసస్త్రీలు శస్త్రములను ధరించి రక్షించుచుండెదరు. శివాలయమున కనతి

దూరములో విశాలశాఖాసమన్వితము, అత్యున్నతము నైన అశోకవృక్షము కలదు. జననియగు సీత ఆవృక్షఛాయలో కూర్చుండి ప్రభువుయొక్క వియోగముచే తపించుచు దుఃఖించుచున్నది. ఆ మెసుదీర్ఘ కేశములు జటలుగ మారిపోయెను. ఆహారమును విసర్జించిన కారణమున ఆ మెశరీరము శుష్కించిపోయెను. ఆ మెశరీరముపై మాసిన వలువదప్ప మరేమియునులేదు.

అత్యంతకూరలైన రాక్షసస్త్రీలు అహర్నిశములు ఆసాధ్యని భయపెట్టుచు బెదిరించుచున్నారు. ఆతల్లిని చేరుకొనుటత్యంతకష్టము. నాభార్య నాజ్యేష్ఠపుత్రిక అప్పుడప్పుడు తల్లిని దర్శించి ఊరడించి వచ్చెదరు. తల్లియొక్క ఆ కరుణ దశను తలచుకొనినంతనే నేను కంపించెదను. ఆమెకు ఒకవేయి మంది క్రూరరాక్షసస్త్రీలు శస్త్రములను ధరించి కాపున్నారు. వాయునందనా ! అత్యంత సావధానుడవై తల్లి చెంతకుజనుము.

జగజ్జనని యగు జానకీ దేవియొక్క యిట్టికరుణాభరితమగు దశ నాలకింపగనే కరుణాంతరంగు డగు అంజనేందనునకు దుఃఖము పెల్లుబిగెను. హనుమ విభీషణుని ఆలింగనమొనర్చుకొని యిట్లుపల్కెను. “విభీషణా ! నీవు చింతింపవలసినపనిలేదు. సర్వసమర్థుడైన ప్రభువుయొక్క దయవలన నేను జానకిని దర్శించెదను”.

హనుమ మరల సూక్ష్మరూపధారియై అశోక వాటిక దిక్కుగ తీవ్రగతితో పయనించెను.

హనుమంతుడు సీతాదేవికడకు చేరుట

బ్రాహ్మముహూర్తమున అసురులు ఎక్కడివారక్కడ గాఢనిద్రామగ్నులై యుండిరి. శ్రీరామపరాయణుడు డగు పవనపుత్రుడు అశోకవనమును జేరుట కెట్టి విఘ్నములు సంభవింపలేదు. ఆ సుందరవాటిక, నిర్మలసరోవరము, అద్భుతమైన దేవాలయము మొదలగువానియొక్క శోభనెట్లు ఆంజనేయుడు తిలకింపగలడు? ఆయన సీతాదేవి దర్శనముకొఱకై అధీరుడగుచుండెను, నేరుగ అశోకవృక్షమును జేరి దట్టమైన కొమ్మలపై దాగి కూర్చుండి క్రిందకు జూచెను.

మూర్తిభవించిన కరుణాస్వరూపిణియు, పతివ్రతయు, తేజోమూర్తియు నగు సీతాదేవి తనచరణములవైపు దృష్టిని సారించుచు మౌనముగ కూర్చొని యుండెను. అప్పుడప్పుడు ఆమె నేత్రములనుండి అశ్రుధారలు ప్రవహించుచుండెను. శ్రీజానకిని దర్శించి శ్రీరామభక్తుడగు ఆంజనేయందనుడు అత్యంత ప్రసన్నుడయ్యెను. ఆయనయానందమునకు హద్దులు లేవు. తన యదృష్టమును పొగడుకొనుచు తనలో తా నిట్లనుకొనెను. శ్లో॥ కృతార్థోఽహం కృతార్థోఽహం దృష్ట్వా జనకనందనీమ్ ।

మయైవ సాధితం కార్యం రామస్య పరమాత్మనః ॥

(ఆభ్యాత్మిక రామాయణం 5-2-11-12)

నేడు జనకమహారాజపుత్రిక యైన జానకిని గాంచి కృతార్థుడనైతిని. ఆహా! పరమాత్ముడైన శ్రీరాముని కార్యము సిద్ధించుటకు నేను కారణుడనైతినిగదా!

మరుక్షణమే తల్లియొక్క దయనీయమైన దశను గాంచి హనుమంతు డత్యంతదుఃఖితుడయ్యెను. ఆయన తా నిపుడేమి చేయవలెనోయని యాలోచింపనారంభించెను. అంతలో కోలా హలమును విని పవననందనుడు అశోకవృక్షముయొక్క కొమ్మలలో సావధానుడై చాగెను. జానకీ దేవి భయముతో ముడుచుకొని కూర్చుండెను.

కాటుకకొండవంటి వర్ణముగల దశముఖుడగు రావణుడు అనేక రాక్షససుందరీమణులతో పరివృతుడై వచ్చుటను పవనపుత్రుడు గాంచెను. వారిలో రావణపట్టమహిషి మండోదరి కూడ కలదు.

సీతాదేవిని సమీపించి రావణు డిట్లుపలుక నారంభించెను. “జనకరాజకుమారీ ! నేనన్న నీ వేల భయపడెదవు ? నేను నిన్ను నా ప్రాణములకంటె అధికముగ వాంఛించుచున్నాను; వ్యర్థముగ నీ వేల యీక్షప్టములను అనుభవించుచున్నావు ? నీ యీ అపారదుఃఖమును చూడలేకున్నాను. అవనవాసియైన రామునిలో యేమి కలదు ? ఆతనిలో నెట్టిశక్తియున్నను ఇచటికేతెంచి నిన్ను బంధవిముక్తురాలుగ చేయగల్గెడివాడు; కాని నేను ముల్లోకములను జయించినవాడను. దేవతలైనను, అసురులైనను, నాగ కిన్నెర గంధర్వ కింపురుషాదులైనను నాపేరు విన్నంతనే కంపించెదరు. ఇక మానవులెంత ? తిక్తకూటస్థితమైన యీలంకానగరములో గల దుర్భేద్య దుర్గమందు ఒకపక్షియైనను నాయనుజ్జలేక ప్రవేశించుట

యసంభవము. ఇక శతయోజనవిస్తీర్ణముగల సాగరమును దాటి ఆవనవాసి యగు రాము డీప్రదేశమున కెల్లురాగలడు ? అత డసమర్థుడు; మమకారము లేనివాడు; నిరభిమానుడు; మూఢుడు. అట్టివానికొఱకై యెందులకు ఎదురుచూచెదవు ? నీవు నాదానివి కమ్ము. గంధర్వులు, నాగులు, యక్షులు, కిన్నెరులు మొదలగువారందఱు వారివారిస్త్రీలతోగూడనిన్ను సేవించెదరు. నేను అత్యంతసమర్థుడను. నేను సంకల్పించినచో నిన్ను బలాత్కారముగా నాదానినిగ చేసికొనగలను; కాని నేను నిన్ను హృదయపూర్వకముగ ప్రేమించుచున్నాను. ఈకారణము వలననే నీ కెట్టికేశమును కలిగించు టుచితముకా దని ఆలోచించుచున్నాను. నీవు స్వయముగా నాకోరికను మన్నింపుము. ఇందులోనే నీకు శుభము కలును”.

యెంతతడవు బుజ్జగించినను, బెదరించినను సీతాదేవిపై ప్రలోభముయొక్కప్రభావము ఏమాత్రము పడకుండుట గాంచి దశకంఠుడు మరల యిట్లు పలుకసాగెను. “సుందరీ ! నాలో రోషానలజ్వాల ప్రజ్వరిల్లకముచుపే నీనిర్ణయమును నాకనుకూలముగ నొనరింపుము, లేనిచో ఈతీక్షణకరవాలముచే నీశిరమును ఖండించెదను. నీశరీరమాంసమును ఈరాక్షసులు భక్షింపగలరు. క్రూరతము డైన దశముఖుని విషమయములు, బాణసదృశములు నగు పరుషవాక్యములకు జానకీదేవి కొంచమైనను చలింపలేదు, భయపడలేదు. ఆమె తనముందు ఒకగడ్డిపోచను బడవైచి తల దించుకొని యిట్లుబల్కెను. “అధముడ వైన

రాక్షసుడా ! నీ వేమి చేయదలచుకొంటివో దానిని వెంటనే చేయుము. నీవంటి పాపాత్మునికి లొంగుటకంటె మరణించుట మేలు. నిన్ను నీవు త్రైలోక్యవిజయుడ వని తలంచుచున్నావు. ఓరీ ! నీచశునకమా ! నాప్రాణనాథుడు లేనిసమయమున నన్నప హరించి తెచ్చి నీగృహములో అసహాయురాలనైన నాపై బింకములు పల్కుచున్నావు. శ్రీరాఘవేంద్రుడు లంకలో అడుగిడునంతవఱకే నీ విట్టి వాచాలత్వమును జూపగలవు. త్వర లోనే నీబంగరులంక అగ్నిలో కాలి బూడిద కాగలదు. నీవు నీసకలపరివారముతో శ్రీరామచంద్రుని తీక్షణశరములకు బలి అయ్యెదవు. శ్రీకోసలేంద్రుని శరవర్షముచే విదీర్ణుడవై నేల కొరిగినప్పుడుగాని ఆయనప్రతాపము నీకు తెలియరాదు. నా ప్రభువు దూరముగ నున్నంతవరకే నీ విట్టి పిచ్చిమాటలను నీ యిష్టానుసారముగ బల్కెదవు”.

శ్రీరామవియోగ మనుభవించుచున్న సీతాదేవి పలికిన యీకఠోరవచనముల నాలకింపగనే రావణునినేత్రములు రక్తవర్ణములయ్యెను. క్రోధోన్మత్తుడై ఆయసురుడు వరనుండి ఖడ్గమును దీసి జనకనందినిని సంహరించుటకు సిద్ధము కాగా, పట్టమహిషి యగు మండోదరి వానికరమును బట్టుకొని ఆపుచు ప్రేమపూర్వకముగ నిట్లుపల్కెను. “హృదయేశ్వరా! దుఃఖితు రాలైన యీదీనురాలిని వదలివేయుము. ఈమెలో నేమికలదు? నిన్నువరించుటకు దేవగంధర్వనాగాదులలో అధికలావణ్యవతులైన స్త్రీలు ప్రతిక్షణము నిరీక్షించుచున్నారు”.

ఇట్లు రావణుని పాదములపైబడి మండోదరి ప్రార్థింపగా రావణుడు శ్రోధముతో నిట్లు బల్కెను. “జానకీ ! నేటికి నిన్ను విడచుచున్నాను. కాని ఒక నెలదినములలో నీవు నన్నంగీకరింపకున్న నాచేతిలో నీమరణము నిశ్చితమగును; కావున శీఘ్రముగ ఆలోచించుకొని నీనిర్ణయమును దెల్పుము”.

తదనంతరము దశాననుడు అమితభయంకరముఖములుగల రాక్షసస్త్రీల కాదేశమిచ్చుచు ఇట్లుపల్కెను. “నిశాచరస్త్రీలారా ! ఆదరముతోగాని, ప్రలోభమునగాని, భయమునైనగాని, మఱియెట్లైనను సీత నాకనుకూల మగునట్లు ప్రయత్నింపుడు. ఒక నెలదినములలో ఈమె మనస్సు మార్చుకొనినచో మహారాజభోగముల ననుభవింపగలదు. లేనిచో మరణించినా కుదయమున ఫలహారము కాగలదు.

రావణుడు మరలిపోగానే వానికోరికప్రకారము భయముగొల్పు రాక్షసస్త్రీలు శ్రీజానకీదేవిని అనేకప్రకారముల భయపెట్టుచు బెదరింపనారంభించిరి. ఈదృశ్యమును గాంచి శ్రీపవనాత్మజుడు మిగుల కోపించెను. ఈరాక్షసస్త్రీల నిప్పుడే సంహరింపవలె నని సంకల్పించెను; కాని నీతినిపుణుడు మేధావి యగు హనుమ శ్రీరామునికార్యము సంపూర్ణ మొనరింపవలె నని సహనము వహించెను.

దుష్టలైన ఆరాక్షసస్త్రీలు పతీవియోగముచే దుఃఖించుచున్న సీతాదేవిని బాధించుటను త్రిజట యను రాక్షసస్త్రీ

గాంచి వారిని వారించుచు నిట్లు పల్కెను. “అధమనిశాచర
 స్త్రీలారా ! నిశ్చయముగ మీకు చెడుకాలము దాపురించినది.
 లేనిచో మీరు జగన్నాయకు డైన శ్రీరామునియర్థాంగి నిట్లు
 బాధించెడివారలుకారు. నా నిద్రావస్థలో ఇంతకుమునుపే ఒక
 భయంకరస్వప్నమును గాంచితిని. ఆస్వప్నములో దశకంఠుని
 సహితముగ సకలరాక్షసవంశ వినాశమును, శ్రీ సీతారామ
 చంద్రుల సమాగమమును గాంచితిని”. త్రిజట పల్కిన
 పల్కుల నాలకించి రాక్షసస్త్రీలు భయవిహ్వలలై ఆస్వప్న
 వృత్తాంతమును సాంగోపాంగముగ చెప్పవలసినదిగా ఆమె
 నడుగ నారంభించిరి.

అపుడు త్రిజట ఇట్లుపల్కెను. “అసురస్త్రీలారా ! నేను
 స్వప్నములో రావణుడు బోడితలతో, నూనెలో స్నానమాచ
 రించి, ఎఱ్ఱనివస్త్రములను ధరించి యున్నట్లు గాంచితిని”.

కరవీర (గన్నేరు) పుష్పమాలను ధరించి మదిరోన్మత్తు
 డైన రావణుడు పుష్పకవిమానమునుండి భూమిపై పడుచున్నట్లు
 గాంచితిని. బోడితల గలిగిన రావణుడు నల్లనివస్త్రములను
 ధరించెను. వానిని ఒక నల్లనిస్త్రీ యెచటికో యీడ్చు కొని
 పోవుచుండెను. శరీరముపై ఎఱ్ఱనిచందనము అలందుకొని, ఎఱ్ఱని
 పుష్పమాలను ధరించి, నూనెను త్రాగుచు, అట్టహాసమొన
 రించుచు, గార్దభముపై నెక్కి దక్షిణదిశగ రావణుడు పోవు
 చుండెను. ఒక్కవిభీషణుడుదప్ప రావణునితోపాటు వాని
 వుత్తులు, సేనాపతులు, పరివారమంతయు ముండితమ స్తకులై

నూనెలో స్నానమాడుచున్నట్లు కాంచితిని. రావణుడు సూకరముపై, మేఘనాథుడు శింశుమారము (మొసలి) పై, కుంభకర్ణుడు ఒంటెపై ఆసీనులై దక్షిణాభిముఖముగ పోవుచున్నట్లు చూచితిని. ఇంతియెకాదు ఎఱ్ఱనిముఖముగల మహాతేజస్సంపన్నుడైన వానరుడు అసురులను పెక్కండ్రను సంహరించి లంకకు నిప్పుపెట్టినట్లు, ఆమంటలకు లంక భస్మమైనట్లు చూచితిని. ప్రాతఃకాలమున గల్గిన యాస్వస్నము త్వరలోనే సశ్యమగును”.

భక్తురాలు, బుద్ధిమంతురాలు అగుత్రిజట ఆరాక్షసస్త్రిలకు ఉపదేశించుచు ఇట్లుపల్కెను. “రాక్షసస్త్రిలారా! మహాచక్రవర్తియొక్క గారాలకోడలు సీతాదేవి సమస్తరాజ్యభోగములను, వైభవములను కాలదన్ని తనభర్తతో అరణ్యవాసమున కేతెంచెను. మహావీరుడైన శ్రీరామచంద్రునితో నామె కుశకంటకములతోను, రాళ్ళతోను గూడియున్న అరణ్యమార్గములందు చరించుచు కష్టముల ననుభవించుచున్నను అది తనకు పరమసుఖమే యని భావించెను. అట్టి మహాపతివ్రత, పరమాదరణీయురాలు, శ్రీరామచంద్రునకు పరమప్రియురాలు నగు సీతాదేవి నిట్లు భయపెట్టుటను, బెదరించుటను కౌసల్యానందనుడైన శ్రీరామచంద్రుడెట్లు సహింపగలడు? మీయందఱకు దుర్దినములు దాపురించినవి. మీకిక శరణు లభింపదు. కావున మూర్ఖస్త్రిలారా! ఆమెను దుర్వచనములచే బాధించుట మానుకొని, ఆరాధింపుడు, సీతా

దేవితో మధురముగ మాట్లాడుచు సౌమ్యముగ వ్యవహరింపును. తుమింపవలసినదిగ విదేహరాజపుత్రిని ప్రార్థింపును. ఇందులోనే మీకు శుభము కలుదు.

త్రిజట పల్కిన పచనముల నాలకించి రాక్షసస్త్రీలు భయముచెంది సీతాదేవిపాదములపై బడి తుమింపు మని ప్రార్థించి ఆశ్రదేశమునుండి తొలగిపోయిరి. సీతాదేవి దుఃఖమున కంతులేదు. ఆమె వ్యాకులయై త్రిజటతో నిట్లుపల్కెను. “తల్లీ ! ఈవిపత్కాలములో నీవు నాకు ఊరటకల్గింప ప్రయత్నించుచున్నావు; కాని ప్రాణనాథునివియోగముచే దుఃఖించుచున్న నేను ఈభయంకరులైన రాక్షసులమధ్య జీవించి యుండుటవలన ఎట్టిలాభమును లేదు. నీవు నాకొక సాహాయ్య మొనర్చివుము. శుష్కకాష్ఠములను సమీకరించి చితినిబేర్చుము. దానిని జ్వలింపజేసి నేను అగ్నికి ఈశరీరము నాహుతిచేసెదను. నీయీ యుపకారమును నేను మరువలేను. ఈకష్టములను నేనింక భరింపలేను.

ఇట్లుపల్కి సీతాదేవి దుఃఖింపనారంభించెను. ఆమె దుఃఖమును గాంచి త్రిజట దుఃఖితురాలై అనేకయుక్తులతో ఊరడించి సమాధానపరచి వెడలిపోయెను. సీతాదేవియొక్క కరుణాక్రందనమును విని వృక్షముపై దాగియున్న వజ్రాంగుడైన శ్రీహనుమంతునిహృదయము విదీర్ణమయ్యెను. ఆయన నేత్రములనుండి అశ్రుధారలు ప్రవహింపనారంభించెను. సీతా

దేవి సమక్షమునకు తత్ క్షేమే అఱుదెంచుటచే ఆమె భీతినొందు నేమో యనుశంకతో ఆగిపోయెను.

దుఃఖావేగముచే సీతాదేవి శరీరత్యాగమే యుచితమని సంకల్పించుకొనెను. ఆమె యిట్లాలోచింపసాగెను. “ఉరి తగిలించుకొని మరణించుటకు నావేణి చాలును” అని ప్రాణములను విడచుటకు నిర్ణయించుకొని విదేహరాజకుమారి లేచి నిలుచుండెను. ఆమెనేత్రములనుండి అశ్రుధారలు ప్రవహించుచుండెను.

సీతాదేవి యిట్లు (ప్రాణముల నర్పించుటకు) సిద్ధమగుటను గాంచి సూక్ష్మరూపుడైన పవనపుత్రుడు అత్యంతమధుర స్వరముతో నిట్లుపలుక నారంభించెను. “ప్రఖ్యాత మైన ఇక్ష్వాకువంశములో ప్రభవించిన దశరథు డను చక్రవర్తి మహాప్రతాపవంతుడు, ధర్మాత్ముడు; ఆయనకు శుభలక్షణ సంపన్నులు, దైవసహానులు, త్రైలోక్యవిఖ్యాతులు నైన శ్రీరామలక్ష్మణభరతశత్రుఘ్న లను నల్వరుకుమారులు కలరు. అగ్రజుడైన శ్రీరాముడు తన ప్రాణాధిక్రమియురాలు, సహధర్మచారిణి యైన జనకరాజపుత్రికతోను, తన అనుజుడైన లక్ష్మణునితోను తండ్రి యాజ్ఞను పాలించుటకు రాజ్యత్యాగ మొనరించి అరణ్యమునకు జనెను. వారు మహర్షులను, మౌని వర్యులను దర్శించుచు దండకారణ్యమును జేరిరి. కరుణావతారు డగు శ్రీరామచంద్రుడు గౌతమీనదీతటముపై గల పంచవటి